

© ชาติจักสุขสงบได้ ควรคะเน
 โดยเฉพาะ“วิญญาน”พึง ตระหนักรู้
 แม้นไม่ชั้ตชาติถึง สลายลุ่ม กั้นแล
 หากประมาทยากู้ วิกฤตได้ทันกาล

กาลนา
 คือปัญญา
 และวิญญาน
 ของชาติ

ลิลล์ สมวธิ

ไตรษจกกิจพอเพน

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
 ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเข้าเป็นหนึ่ง
 One for All - All for One

หนังสือพิมพ์ เราคิดอะไร
 ๒๕ ก.ค. ๒๕๕๙
 ๕, ๒๖๓

9 770859 082014
 ราคา ๒๕ บาท

หนังสือเล่มนี้ เจตนาจะกล่าวถึง วิธีการดูแลสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจให้ดี
ก็ด้วยการรักษาโรคตามแนวทางพุทธศาสนา ดั่งที่พระพุทธรองค์ทรงแนะนำไว้
ตามหลักฐานที่มีมาในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากผลกรรมขยาปหนัก
ที่แม้แต่ยาวิเศษ หมอวิเศษก็รักษาไม่หาย นอกจากบุญ(การชำระกิเลส)ของผู้นั้นเองเท่านั้น

ราคา ๓๕ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๘ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๕ หน้า ปกสี
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒

นัยปก

ศาสตร์คือปัญญา และวิญญานของชาติ

(๑) ชาตจักสุขสงบได้
โดยเฉพาะ“วิญญาน”พึง
มั่นไม่ช้ตชาติถึง
หากประมาทยากู้

(๒) นานไปหมักพิษร้าย
ช้วจะพาชาติพัง
ยิ่งจะปฏิรูปตั้ง
หากปรับแน่แพ้

(๓) ยิ่ง“ปัญหา”ศาสนันั้น
สะกดจิตคนจมปลัก
วิญญาน“โง่”สยบสมัคร
ต้องรีบช่วยกันแก้

(๔) ถ้า“วิชา”เกิดกับผู้
รู้“โลก”รู้“อตตดา”ไซ
เร่งการศึกษาไตร
ทุกระบอบต้องใช้

(๕) “วิชา”มีทั้งโลก
“โลก-อตตดา”ก็สำ-
รู้โลกุตระนำ
ใช้“มหาปเทศ”สู้

(๖) ไม่เช่นนั้นจักแพ้
เล่ห์ช้วมันยีนโรง
การเมืองบวกศาสนโยง
หากพลาดชาติไม่แคล้ว

(๗) มารเหิมโหดหนักแล้ว
เถอะไปรดอย่ารื้ออ
ยามติถูกช้งามมอ
“ผลสุก”กินเถอะไม่(ไหม้)

ควรคะนึ่ง
ตระหนักรู้
สลายลุ่ม กั้นแล
วิกฤติได้ทันกาล
จงระวัง
พินาศแท้
มุ่งมาด
เพราะช้วจริงจริง
ลำคัญนัก
นรกแท้
ใจมอบ มารเลย
ชาติด้วย“ปัญญา”
ใดใคร
เล่ห์ได้
ลิกขพุทธ แท้เทอญ
สติพร้อม“ปัญญา”
ทั้งธรรม
เร็จรู้
โลกปฤ ชนแ
เล่ห์ร้ายจึงทัน
กลโกง
ยิ่งแล้ว
กั้นอยู่ มิเห็นธา
พินาศย้าช้วเดิม
นานพอ
เผด็จได้
สี่สิบสี่
เช่นนั้น“เสียของ”

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗

ศาสนาคือปัญญาและวิญญานของชาติ

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มองปรากฏการณ์ ประชาธิปไตยและพุทธศาสนาที่กำลังจะเจริญรุ่งเรืองเอาไว้ว่า “ตอนนี้กำลังจะลงมติรับหรือไม่รับรัฐธรรมนูญ อาตมาก็ขอออกความเห็นว่าคุณคณะรัฐบาลบริหารประเทศมา ๒๙ คณะแล้ว อาตมาเกิดทันประชาธิปไตยที่เริ่มเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ เพราะอาตมาเกิด พ.ศ. ๒๔๗๗ ตอนแรกยังไม่เป็นโลโก้เป็นพายอะไร เป็นประชาธิปไตยลอกเลียน ขอภัยเป็นประชาธิปไตย “ดัดจริต” ทำละเอะมาจนทุกวันนี้ จึงค่อยเข้าสู่ปรอยไปเรื่อย ๆ รัฐบาลชุดปัจจุบันก็พัฒนาตัวเองมาเรื่อย ๆ และเป็น **ประชาธิปไตยแบบ “ไทย ๆ”** ต้องเน้นตรงนี้ อย่างนี้กว่าไม่ตินะ

ประชาธิปไตยแบบไทยนี่คือประชาธิปไตยแบบพุทธ เป็นประชาธิปไตยสองขา มีทั้งวัตถุและจิตวิญญาน สรุปว่าประชาธิปไตยแบบพุทธนี้เป็นแบบที่ดีที่สุดเท่าที่จะมีได้ และเมืองไทยยังเป็นเมืองพุทธด้วย เราก็เป็นประชาธิปไตยด้วย มีแกนพุทธมาตลอด มีจิตวิญญานเป็นตัวตั้งที่สุดที่ยั่งยืน เพราะจิตมันเป็นจริง มาเสียสละจริง อดทน แข็งแรง เป็นไปเพื่อ **“ประโยชน์และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก”** (พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ จริง)

รัฐบาลที่บริหารอยู่ในขณะนี้ เป็นตัวอย่างปรากฏจริงให้เห็นดีมาหลาย ต้องขอบคุณ พล.อ. ไพบูลย์ พล.อ. ประยุทธ์ก็ยกไว้ และขอบคุณอีกหลาย ๆ คน ไทยเราตอนนี้มีบุคคลจริงที่จะทำการเมืองแบบพุทธ เป็นประชาธิปไตยสองขาที่มีทั้งกษัตริย์และมีโครงสร้างประกอบกันคณะนี้ที่ทำงานอยู่ก็ทำงานช่วยกันตามแต่หน้าที่ โดยองค์รวมแล้วอาตมาให้คะแนน ๘๐-๙๐% เลย

ขณะนี้ประชาธิปไตยต่างประเทศยังตามไม่ทันหรอก หลายประเทศหลงประชาธิปไตยขาเดียว ไม่มีกษัตริย์ ขาดจิตวิญญาน อย่างอเมริกาทำ เอว้ตฤ และโครงสร้างภายนอกเป็นที่ตั้ง ไม่ได้เกิดจากแกน

จิตวิญญานเป็นที่ตั้ง แต่ไทยเราสั่งสมจิตวิญญานมายาวนานกว่า ในอนาคตศาสนาพุทธจะรุ่งเรืองขึ้นอีก ผู้มีปัญญาเห็นของจริงก็จะมาเอาไปใช้”

แต่ปรากฏการณ์เสื่อมสุด ๆ ของศาสนาพุทธในปัจจุบัน ทำให้นึกย้อนอดีตที่ผ่านมา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองครั้งใหญ่ สิ่งแรกที่ต้องรีบกระทำก่อนเพื่อน ก็คือการชำระสะสางเหล่าอสังขี และพวกที่เข้ามาแอบแฝงหากินในพระศาสนา ซึ่งทุกวันนี้มีพระเข้ามาทำ **“มิจฉาชีพ”** (มิจฉาอาชีพะ ๕) อยู่กันทั่วประเทศ นับตั้งแต่

๑. โกง (กุหนา) เช่นเอาเงินวัดไปซื้อที่ดินแล้วใส่ชื่อตัวเอง
๒. หลอกหลวง (ลปนา) เช่นถวายข้าวให้พระพุทเจ้าได้
๓. ตลบตะแลง (เนมิตตกตา) เช่นโกหกว่าไม่รู้จักนายศุภชัยซึ่งเป็นไวยาวัจกรวัดของตัวเอง
๔. ยอมมอบตนในทางที่ผิด (นิเปลิกตา) เช่นช่วยเหลือผู้กระทำผิดเพราะไปรับของมาจากวัดตั้งมา
๕. เอาลาภแลกลาภ (ลาเภณ ลากังนิชิจิงสนตา) เช่นเอาหมูไปแลกไก่มา จนมีการล้อเลียนพระว่า “บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวไม่ต้องซื้อ แต่ปรึกษาหารือก็ต้องเสียสตางค์”

โดยเฉพาะเงินทองที่พระพุทเจ้าทรงถือถือว่าเป็น ๑ ใน ๔ เหตุให้พระศาสนาเศร้าหมอง (๑. สุรา-๒. นารี - ๓. เงินตรา - และ ๔. เจริญงานวิชชา) ซึ่งถ้าเทียบระหว่างเงินตราและนารี เงินตราทำให้พระปาราชิกได้ง่าย ๆ กว่าผู้หญิงเป็นพัน ๆ เท่า พระพุทเจ้าจึงทรงเปรียบเงินว่าเป็นดัง **“อสรพิษ”** ทำให้พระต้องช้องอยู่ในมิจฉาชีพ และยังผลให้ศาสนาหมวมองเสื่อมเสีย

เพราะตัวอย่างที่ดีมีค่ายิ่งกว่าคำสอน หากพระสามารถปฏิบัติมรรค ๘ พ้นจากมิจฉาชีพะ ๕ ได้แล้วก็ยอมเป็นแบบอย่างที่ดี ย่อมมีผลทำให้มาราวาสถือศีล ๕ ตามขึ้นมาได้ด้วย นี่คือความเจริญรุ่งเรืองของศาสนาพุทธ ที่จะทำให้ประเทศไทยกลายเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลกที่แท้จริง และจะเป็นทั้งปัญญาและวิญญานของชาติที่วิเศษกว่าทุกชาติใด ๆ ในโลก

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๓ เดือนสิงหาคม ๒๕๕๙

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินถิ่น รักพงษ์โชค
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำหน่าย
กลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ขนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

1 นัยปก : ศาสนาคือปัญญาและวิญญานของชาติ สไมย์ จำปาแพง

จริงจิง ตามพ่อ

4 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

6 คูนิดคิดหน้อย

บรรณาธิการ

7 เปิดยุคบุญนิยม

เก่าสมัย ใหม่เสมอ

12 สีสันชีวิต (สมัยศ ทองพระไชยนาม)

ทีม สมอ.

20 คิดคนละชั่ว

แรงแรวม ชาวหินฟ้า

25 จากใจถึงใจ

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

26 การ์ตูน

วิสูตร

28 หยั่งฟ้าทะลุดิน

ตั้งนั้น วิมุตตินิยม

32 ชาดกทันสมัย

ฉวมพุทธ

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด

สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)

พิมพ์ลัทธัม ชูโต

58 เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทธ

62 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

65 เวทีความคิด

นายหนูนต์

66 แค่คิดก็หนาว...ว์

นายชิง วินเทอร์

68 เรื่องสั้น (กายา)

พุทธรักษา

72 ผุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

๑๑๑ สันชีวิต

12 ไม่มีอะไรที่ขายไม่ได้ ผมซึ่งจักรยานไปนา
เจอขยะที่ไหนก็เก็บใส่ถุง
ถ้าเจอคนขี่ซาเล้งเก็บขยะมาก็ให้เขา
อะไรที่เขาขายได้ก็ให้เขาเลือกไป
ที่เหลือผมเอากลับบ้าน
ถ้าทำแบบนี้ได้ ขยะไร้ไซเคิลก็หายไปแล้ว

มุบไล่น-มุบรุ่น

เมื่อกลางดึก ๑๕ ก.ค.นี้สน.บางขุนเทียนเผยว่ามีพระทศรฐ อายุ ๕๗ ปี ฉายา “ญาณพลโ” พระลูกวัด วัดไร่ดอน อ.เมืองเพชรบุรี อยู่ในอาการเมาสุราหนักจนขาดสตินอนพับพาบอยู่กับพื้น ศีรษะแตกเลือดเปื้อนเต็มหน้า จึงนำตัวส่งรักษาที่รพ.สมเด็จพะปิ่นเกล้า ระหว่างนำตัวส่งพระทศรฐพูดจาด้วยอาการมึนเมาตลอดเวลา ส่วนใหญ่พาดพิงถึงการทำงานของนายกรัฐมนตรีกจากการสอบสวนพยานได้ความว่าก่อนเกิดเหตุ เห็นพระทศรฐมีอาการมึนเมามาก่อนจนเดินเซมาถึงที่เกิดเหตุที่มีกลุ่มวัยรุ่นตั้งวงดื่มสุราอยู่ พระทศรฐยังติดลมอยู่ ขอเข้าร่วมวงด้วย แต่ด้วยความเมาทำให้พูดเสียงดังก่อความรำคาญและวิจารณ์ลามปามไปถึงนายกรัฐมนตรีย่างเสียหาย สุดท้ายกลุ่มวัยรุ่นทนไม่ไหวจึงรุมสทบบาทจนสะบักสะบอม

เบื้องต้น เจ้าหน้าที่จะติดตามตัวกลุ่มวัยรุ่นมาสอบสวนดำเนินคดี และประสานไปยังวัดเจ้าล้งกั๊ดเพื่อดำเนินการกับผู้บาดเจ็บอีกส่วนหนึ่งต่อไป

อ่านข่าวนี้แล้ว ชาวพุทธอย่างผมก็ต้องวางใจกับผู้ครองผ้าเหลืองยุคนี้ นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่นอกกริตนอกรอยถึงขีดขั้นผิดศีลผิดธรรมโจ่งแจ้งถึงเป็นคดีความ ยังมีพิธีกรรมที่น่าสนใจอีก เช่น สงฆ์ทำพิธีเชิญดวงวิญญาณของผู้ที่ถูกฆาตกรรมกลับบ้าน ทำพิธีมอบเลขยันต์ แผ่นผังกัดดีลพิธี มอบผ้ายันต์ หมอดูแลสุขภาพทุกดวงชะตา ฯลฯ จะทำอย่างไรดีกับสถานการณ์อย่างนี้

● รุ่นใหม่ หน่ายรุ่นเก่า กทม.

☞ แผ่นดินพุทธใช้จะไร้ตะวันสาดแสงธรรม ทอวร พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยก็มีเป็นหลักตำรับตำราให้ศึกษาค้นคว้า หนึ่งละ อีกหนึ่งก็คือ สงฆ์ผู้ปฏิบัติตรงปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ใช้ว่าจักสิ้นไร้แล้วจากแผ่นดินนี้ ผู้มุ่งมั่นแสวงหาย่อมมี

โอกาสพบพุทธธรรมแท้จริง ใช้ว่าเพียงแต่หลงไหลติดแค่เปลือกเท่านั้นก็ยุติ

ให้แก่-ให้กับ

เดี๋ยวนี้ดูทีวี อ่าน น.ส.พ.อ่านประกาศ หรือเอกสารต่าง ๆ แล้ว รู้สึกสับสน แยกแยะ ไม่ออก การใช้คำ “ให้แก่ และ ให้กับ” สองคำนี้ใช้กันสับสนจนไม่รู้ว่าจะต้องใช้-ให้แก่ อะไรต้องใช้-ให้กับ ภาษาไทยของคนไทย เหตุไฉนจึงเป็นปัญหายุ่งยากที่คนไทยจนปัญญาแยกแยะหนอ

● คนไทย รุ่นใหม่ บางนา

☞ ยังมีอีกคู่หนึ่งที่เริ่มติดปากคนรุ่นใหม่ นั่นคือ “เรื่องของ” ไม่ว่าจะ เป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน คำนี้เริ่มระบาดเข้ามาในวงการภาษาไทย และน่าจะเฟื่องไปอีกนาน ใครไม่พูดถือว่าเซยแหลก!

วันนี้ คนจบรัฐศาสตร์ สาขาการปกครอง จะต้องตอบปัญหาภาษาศาสตร์ผิด-ถูกอย่างไรก็โปรดอภัยและแจกแจกมาด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

“การใช้คำบุพบท เช่น กับ แก่ ด้วย ต่อ ฯลฯ จะต้องใช้ให้ถูกต้องตรงตามความหมาย เพราะคำบุพบทต่างกัน จะทำให้ความหมายต่างกัน ยกตัวอย่าง เช่น

เขาให้เงินแก่ฉัน-หมายถึงฉันได้เงินที่เขาให้

เขาให้เงินกับฉัน-หมายถึงเขาให้เงินไว้ที่ฉัน”

ค้นและคว่ำสถิติปัญญาผู้รู้(การใช้ภาษา ประทีป วาทิกตินกร ม.รามคำแหง ๓ มี.ค.๑๔) ให้ศึกษาเปรียบเทียบพิจารณาดู หากแตกฉานบานเบิกควรเผยแพร่ประการใด โปรดแจกแจกมาด้วยขอรับ

ยุคตำรวจ?

อ่านข่าว น.ส.พ.เมื่อเช้านี้ สลดใจนัก ที่สภ.อ.บ้านโป่ง ราชบุรี จ.ส.ต.จราจร รัว ๔ นัดใส่รอง

สว.จรรยาบรรณโรงพักที่เข้าไปว่ากล่าวตักเตือนที่เมา เหล้าและถือปืนขึ้นไปบนโรงพักโดยไม่มีหน้าที่อะไร ตนเองก็มีมือเปล่า ไม่ได้พกปืน ไม่มีโอกาสป้องกันตัว ทำให้เห็นว่าตำรวจยุคนี้ ระเบียบวินัยหย่อนยาน มากถึงขนาดเมาเหล้าในสถานที่ทำการของตนเอง และไม่ยำเกรงแม้แต่นายใกล้ชิดของตนเอง แบบนี้ จะหวังให้เห็นหัวชาวบ้านได้อย่างไร

● สมาชิก นครปฐม

☞ เคยผ่านตำแหน่ง สารวัตรปกครองป้องกัน ทำหน้าที่ป้องกันและปราบปราม รวมทั้งการ จราจรด้วย และเคยผ่านตำแหน่งสารวัตรสืบสวน สอบสวน ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนคดีอาญา ฯลฯ ก่อนที่จะเติบโตขึ้นเป็นสารวัตรใหญ่ในยุคเก่าก่อน โน้น การเป็นตำรวจต้องพร้อมสรรพทั้งวิทยายุทธ์ และกำลังพลร่วมงานทั้งตำรวจในปกครอง และมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำรวจในปกครอง เรา จะต้องรู้ “น้ำยา” ของแต่ละคน จะได้ใช้คนให้สม “น้ำยา” จะบังคับและบัญชา ร่วมงานร่วมเป็นร่วม ตายได้ก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นชัดว่าเราคือ “ผู้นำ” ที่ใจ พร้อมเสี่ยงภัยก่อนทุกโอกาส และ คือ “ผู้รับทำย” ยามเก็บเกี่ยวความดีความชอบอันควรมีควรได้

กรณีที สภ.อ.บ้านโป่ง เป็นตัวอย่างว่าการ ปฏิบัติการกับคนเมา-ขาดสติสัมปชัญญะนั้น พึง ระมัดระวัง พร้อมป้องกันตัวตามวิสัยตำรวจ การ ต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่ากับปืนพก (ซีเมา) ใน ระยะประชิด มิใช่เรื่องยากสำหรับตำรวจพันธุ์แท้!

รัฐบาล คสช.-รัฐบาลพรรคการเมือง

ช่วงที่ทหารยึดอำนาจการปกครองและอยู่ ระหว่างการร่างรัฐธรรมนูญ ต่อไปก็จะมีการเลือก ตั้งและจะมีรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตย มี รัฐสภา มีพรรคการเมือง แนนอนที่สุดก็ต้องมีพรรค ฝ่ายรัฐบาล พรรคฝ่ายค้าน และอาจมีพรรคฝ่าย

เป็นกลางด้วยก็ได้ การเมืองในยุคประชาธิปไตยที่ เรียกกร้องต้องการนั้น ตามหลักการก็ตีถ้านักการ- เมืองทำหน้าที่ตามหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์เสีย สละอย่างจริงใจ แต่ในความเป็นจริงก็อย่างที่รู้ ๆ เห็น ๆ กันผ่านมาก็รัฐบาลก็ไม่ต่างกัน นักการเมือง ก็ยังไม่พ้นวังวนแฝงแผลงหาประโยชน์ตนและ พวกพ้อง ดังนั้น เมื่อพรรคใดไม่ได้เป็นรัฐบาลหรือ ร่วมรัฐบาล ก็หาช่องทางล้มรัฐบาลทุกระบวนท่า การเมืองไทยจึงไปไม่ถึงไหน มีแต่แสวงหา สะสม ป้องกันตำแหน่ง ทาคะแนนนิยมเตรียมตัวเลือก ตั้งยุคต่อไป ฝ่ายค้านก็คอยหาช่องทางถล่มรัฐบาล ทุกระบวนท่าเพื่อสร้างคะแนนนิยมหาโอกาส เป็นรัฐบาลในสมัยหน้า ข้าราชการตงฉินก็อยู่ยาก ส่วนข้าราชการกังฉินก็สอพลอนักการเมืองรุ่งเรือง ลากยศการเมืองไทยก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ ขอพาลาม มาแค่นี้ครับ

● คนรุ่นเก่า วิทยุกระจายเสียง ลำปาง

☞ เคยมีประสบการณ์ตรงทางการเมือง บ้าง มีโอกาสเป็น ส.ส.ชลบุรี พรรคก้าวหน้า ๒ ปี คุณอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้าพรรค ก็ต้อง ยอมรับว่า “นักการเมือง” มิใช่ผู้สละโลกีย์เพื่อมวล มนุษยชาติ แต่ก็คือปุถุชนธรรมดาที่แหละ และ บางคนก็เลวทรามต่ำช้าล้าลิกจนเราคาคิดไม่ถึง แต่ด้วยความสามารถในเชิงกะล่อนปลิ้นปล้อนรอบ ตัวแนบเนียน จึงมีโอกาสเป็นนักการเมือง “ผู้ทรง เกียรติ” เสนอหน้าอภิปรายสำแดงโวหารโอ้อัญญา ในรัฐสภา เสียเวลาการประชุม ที่เจ็องนองด้วย วาทะแต่ด้อยสาระ

ช่วงนี้ แม้รูปแบบจะไม่ใช่ “ประชาธิปไตย” แต่เนื้อหาสาระที่ประเทศไทยได้รับ คนไทยส่วนใหญ่ก็ลองพินิจด้วยใจเป็นธรรมว่าเรา สูญเสีย หรือ เพิ่มพูน พัฒนา หรือ เสื่อมถอย

☛ USSณาธิการ

แม้จะลาออกจากราชการมาแล้ว
แต่จิตใจก็ยังผูกพันกับ “ตำรวจ”
ติดตามความเคลื่อนไหว
ในวงการตำรวจตลอดมา

แม้จะลาออกจากราชการมาแล้ว แต่จิตใจก็
ยังผูกพันกับ “ตำรวจ” ติดตามความเคลื่อนไหวใน
วงการตำรวจตลอดมา ชาว ๒ ร.ต.อ. รับ-จ่าย เงิน
๗ แสนค่าวิ่งเต้นขยับตำแหน่งเป็นสารวัตรในวาระ
แต่งตั้งงวดที่ผ่านมา แต่ปรากฏว่าผลไม่เป็นไปตาม
คาดหวัง ผู้จ่ายเงินแต่พลาดหวังจึงทวงถามเงิน
๗ แสนคืน แต่ยังไม่คืน เรื่องเร้นลับของเพื่อน
ตำรวจรุ่นเดียวที่รักใคร่ไว้วางใจกันจึงฉวยออกมา
สู่ที่แจ้งให้สังคมล่วงรู้ว่า “ค่าตำแหน่ง” ที่รำลึกกัน
นักหนาและปฏิเสธกันเสียงแข็งคือเป็นเงินว่าไม่มี
ไม่จริงนั้น ครานี้เห็นทีจะไม่ใช้เรื่องเลื่อนลอยเสีย
แล้วละพ่อกุณทุนหัว!!!

ทั้งผู้ให้-ผู้รับ เป็นตำรวจ เป็นผู้พิทักษ์-
สันติราษฎร์ เป็นผู้รักษากฎหมาย แต่ในวาระจะมี
การแต่งตั้งโยกย้ายประจำปี ตนเองกลับกระเสือก
กระสนกระท่าผิดกฎหมายเสียเอง เพราะกระสัน
เติบโตใหญ่ในยศ-ตำแหน่งโดยมิชอบ

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้นทรอกนะ
หมายความว่าใช่จะมีเพียงแค่นี้ ในระดับตำแหน่ง
นี้ในกระบวนการนี้เท่านั้น ใช่ว่าจักไม่มีในรูปแบบ
อื่นใดอีกก็หาไม่

แผ่นดินนี้จึงคลาคล่ำไปด้วยโจรผู้ร้ายขนานแท้

ที่ซึ่งปล้นชาวบ้าน และโจรในเครื่องแบบที่แฝงตน
เป็นผู้ตีปล้นปล้นรถเร็นชาวบ้านอีกต่างหาก ชาว-
บ้านตกอยู่ในภาวะหนีเสือปะจระเข้หรือเปล่าหนอ?

มีข้อคิดว่า หากข้าราชการ ผู้พิทักษ์-
สันติราษฎร์ มีอำนาจหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุข
อาณาประชาราษฎร์ บ้างอยู่ในกระบวนการ
ยุติธรรม ต้องเสียเงินทองเพื่อได้ยศ ตำแหน่ง
รักษายศ ตำแหน่ง เพื่อเจริญก้าวหน้าในหน้าที่
ราชการด้วยประการทั้งปวง จะมีหลักประกันใดเล่า
ว่าข้าราชการเหล่านั้นจักมิแสวงหาประโยชน์โดย
มิชอบทุกวิถีทางจากอาณาประชาราษฎร์

พฤติกรรมเยี่ยงนี้ควรค่าแก่คำเรียกขานตนว่า
“คนไทย” ได้ร่วมไตรรงค์นี้หรือไม่?

“ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” แท้จริง พึงยืนหยัด
อยู่อย่างทะนงองอาจ แต่สงบเสงี่ยม พร้อมรับทุก
หน้าที่เพื่อประชาชน ยืนดีอยู่ทุกพื้นที่ที่มีประชาชน
อยู่ แต่จักไม่ยอมรับใช้ทรชน---ไม่ว่าคนนั้นจะเป็น
ใคร...ยิ่งใหญ่มีอิทธิพลปานใด!!!

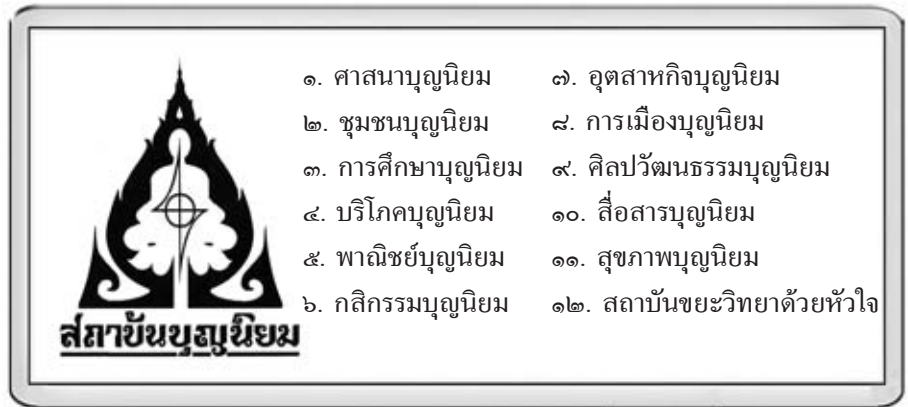
ยึดเยี่ยงดีที่เห็นเป็นแบบอย่าง

พฤติกรรมมิแตกต่างจากคำสอน

ด้วยเรียนรู้อัจฉริยะสั่งวร

ราษฎร์...คือฐานรากของแผ่นดิน. ๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”

นี่กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจว่า

ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วกำลังเขียนถึงเรื่อง“ทาน” ว่า จะต้องทำ“ความเห็น”(ทิวฐิ)ให้“สัมมาทิวฐิ”ให้ได้ ซึ่ง“สัมมาทิวฐิ”นั้นมีถึง ๑๐ ข้อที่จะต้องทำความเข้าใจให้ครบทั้ง“สัมมาทิวฐิ ๑๐” ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถจะปฏิบัติเกิด“ประโยชน์”(อานิสงส์)อันเป็นจุดประสงค์ของศาสนาพุทธได้เลย

ซึ่งทิศทางหรือจุดหมายแท้ของศาสนาพุทธนั้นเราต้องพยายามทำ“กรรม”ใด ก็ควรให้มี“อานิสงส์”(ประโยชน์)ถึงขั้น“โลกุตระ”

อธิบายไปบ้างแล้ว ทั้ง“การทาน”ที่ได้“ผล”และการทานที่ได้“อานิสงส์”แต่ก็แค่เล็กน้อย คร่าวๆ ไม่ลึกซึ่งลึกซึ้งอะไรนักหนา

ซึ่งผู้“ทำทาน”หรือผู้ที่มี“การกระทำ”คือ“กรรม”ถึงขั้นที่เรียกว่า“ทาน”นั้น ก็ถือว่า“การกระทำ”อย่างนี้ของใครก็ตามที่เป็น“กรรม”เข้าขั้น“ทาน”นี้นับว่า“การกระทำ”ที่ต้องเชิดชูว่า“ดี” เพราะเป็น“กรรม”ที่พิเศษชนิดหนึ่งเกินกว่า“การกระทำ”ในชีวิตปกติ

ตามปกติธรรมดาสามัญของคนทั้งหลายนั้น ไม่ใช่จะ“ทำทาน”กันเป็นปกติสามัญ ใช่มั้ย? นานๆจึงจะทำสักที หรือบางคนนั้นเป็นเดือนเป็นปีก็ไม่ทำ“ทาน”กันเลยสักครั้งสักหน

“การตั้งใจทำทาน”ของคนผู้ใดก็ตามมันเป็นกรรมกิริยา“ตั้งใจทำทาน” ซึ่งต้องนับว่า เป็นการกระทำที่“ดี”ของคนจริงๆ

คนปกติสามัญจะมีก็แต่“การกระทำ”ที่เป็น“งานอาชีพ”หรือทำอะไรต่ออะไรไป

ตามอริยาบถของคนสามัญทั่วไปทำกันก็จะเพื่อ“เอามาให้ตน” ที่ไม่ใช่“ทาน” คือไม่ใช่จะมีการกระทำอัน“ตั้งใจเสียสละ”วัตถุสิ่งของเงินทองให้แก่ผู้อื่นกันอยู่เป็นปกติสามัญหรือ .. ใช่มั้ย?

ดังนั้น เมื่อ“ตั้งใจทำดี”กันปานฉะนี้ จึงควร“ทำทาน”ให้มี“ประโยชน์” ที่คำภาษบาลีว่า“อานิสงส์”นั่นเอง ให้จริง ให้ได้

เพราะ“การทำทาน”นั้น ชื่อว่า“ทำดี”ก็จริง แต่เชื่อว่าจะมี“ประโยชน์” ทุกครั้งไป

คนที่ทำ“ทาน”ก็ดี ปฏิบัติ“ศีล”ก็ดี เป็นการประพาศของคนที่มีใจอันประเสริฐก็ถูก ไม่ใช่การประพาศธรรมดา หรือ“กรรม”ปกติสามัญจึงควรจะให้“การกระทำทาน”นี้ เกิด“ประโยชน์” ที่ภาษาในที่นี้ว่า“อานิสงส์”

เพราะธรรมดา“การกระทำ”คือ“กรรม”นั้น คนใดใครก็ตาม ที่มี“การกระทำ”คือ“กรรม”เมื่อทำ“กรรม”ปุ๊บ จะกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ทุกกรรมทำขึ้นเมื่อใดมันก็ต้องมี“ผล”ทั้งนั้นอยู่แล้ว จะมีผลมาก หรือผลปานกลาง หรือผลน้อย หรือจะเป็นกุศล จะเป็นอกุศล ก็ตามจริงของผู้ทำกรรมนั้นๆ

ซึ่ง“ผล”ที่ว่านี้ นี้แหละ ผลนั้นเป็น“โทษ”(อาทินวะ)ก็ได้ ผลนั้นเป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)ก็ได้ “ผล”เป็นได้ไม่ว่าแ่งใดแ่งหนึ่ง

แม้มันจะเป็น“ผล”น้อย หรือเป็น“ผล”มาก หากผลเป็น“โทษ”(อาทินวะ) มันก็ไม่ดี ใช่มั้ย? ยิ่งเป็น“ผลมาก”และมันก็เป็น“โทษ”ด้วย มันก็ยิ่งแย่กันเลยนะสิ

ดังนั้น เมื่อถึงขั้น“ทำทาน”จึงควรให้เป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)

ธรรมดาที่ผู้ทำ“ทาน-ศีล”ก็จะต้อง“ทำให้ปรากฏผลออกมา” ซึ่ง“การทำให้เกิด”นี้ จะ“เกิดผลด้วยทาน-ด้วยศีล” ภาษาธรรมหรือบาลีก็คือ คำว่า“ภาวนา”นี้เอง

ดังที่มีพูดกันติดปากว่า “ทาน-ศีล-ภาวนา”นั้นแหละ

“ภาวนา”คือ “การทำให้มีผลของการทำทาน” หรือ“การทำให้มีผลของการปฏิบัติศีล” และ“การเกิดผลของการทำสมาธิ”

เมื่อ“ทำทาน”นั้นแล้ว หรือ“ปฏิบัติศีล”นั้นแล้ว เกิดมาน-เกิดสมาธิ “ผล”ที่เกิดจาก“ทานที่ให้แล้ว”(ทินนัง) หรือ“ผล”ของพิธีกรรมที่เกิดสมาธิแล้ว”(ยฺฆุรังฺ) มี“ผลปรากฏ” ล้วนเรียกว่า“ภาวนา”

ผู้ทำทานก็ดี หรือผู้ปฏิบัติสมาธิก็ดี นั้น“เกิดผล”อย่างไร ก็รู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตน “ภาวนา”แปลว่า “การเกิดผล”ฉะนั้นเอง สำหรับ“กรรม”ทั้งหลายทั่วไบนั้น ทำเมื่อใดก็เป็น“ผล”เมื่อนั้น คือ ไม่“อกุศล”ก็“กุศล” เพราะทานเป็นกรรม กรรมย่อมเป็นอันทำ ใคร“ทำ”อะไรก็ตาม มี“การกระทำ”เมื่อใด ดีหรือชั่วก็ต้องเป็นผลเป็นวิบาก เมื่อนั้น (สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

และเป็นของตน(กัมมัสสกะ) แบ่งใครไม่ได้ ตนต้องเป็นทายาทรับมรดกของตนมา ทั้งหมดทั้งสิ้น(กัมมทายาท)

กรรมของเราเอง พาเราเกิดเราเป็น

เองมิใช่ใครทำให้เราเกิด(กัมมโยนิ) เราเองเป็นเจ้าของกรรมพันธุ์เราเอง(กัมมพันธุ์)

กรรมพันธุ์ไม่ใช่มาจากพ่อแม่ หรือมาจากปู่ย่าตายาย หรือจากทวดชั้นไหน ๆ

genetic นั้นเป็นเรื่องของ“สรีระ” เป็นเรื่องทางวัตถุ หรือมหาภูต ๔ จึงถ่ายทอดกันทาง“จิตวิญญาณ”ไม่ได้ เพราะคนละ“นิยาม” วัตถุหรือมหาภูต ๔ ไม่มีกรรม ไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญาณ เป็น“อตุณิยาม”

“จิตนิยาม”จึงจะมี“กรรม”มี“ธรรม” genetic สืบเนื่องทาง“กรรม”ไม่ได้ กรรมเราทำเอง เป็นของเราเอง เราก็ได้พึ่งพาอาศัย“กรรม”ทั้งหลายของเราเอง ชัดเจนดีมั๊ย?

ทีนี้“ผล”แยกละเอียดไปอีก ๒ นัย ได้แก่ “ผลทำให้สิ้นเกลี้ยงไปได้” นี้คือ หุดัง ภาวะที่เป็นจริง-ผลจริงคือคำว่า หุดัง หุดัง คือ ผลสำเร็จของการปฏิบัติ ขึ้นทำลาย“อกุศลจิต”ให้สลายเกลี้ยงสิ้นไปได้แท้ ด้วยพิธีการ ด้วยพลังงานมีพลังจริง ด้วยไฟ จึงทำลายให้สูญสิ้นสลายไปได้ไม่เหลือ

นี่คือ ภาวะหน้าที่ของ หุดัง ส่วนเป็น“ประโยชน์”คือ อานิสงส์ นั้น มีนัยต่าง“หุดัง”คือ “ผลมีประโยชน์-มีภาวะได้อาศัย” เป็นอุปโภคบ้าง-บริโภคบ้าง นี้คือ อานิสงส์

หุดังนั้น ผลเสร็จ คือ หายไปหมดไป ส่วนอานิสงส์นั้น ผลเสร็จ คือ มีอยู่ ได้อาศัยเป็นประโยชน์ต่อไปอยู่

หุดัง หมดไป ก็สะอาดดี
อานิสงส์ มีอยู่ ก็อาศัยได้ดี
ซึ่งการทำ“ทาน”ก็ดี การทำ“สมาธิ”ก็ดี
เป็นการกระทำที่จะไปสู่ผลคือ“ภาวนา-หุดัง
-อานิสงส์” ด้วยประการอย่างนี้

ส่วนความซบซ้อตอนที่ลึกซึ้งก็มีอีก เช่น
“การกระทำ”นั้นดูเหมือน“ไม่ดี” บางคนมอง
ว่าเป็น“อกุศล” แต่จริงๆเป็น“ประโยชน์”ก็ได้

บางกรณีก็เป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์)
มากยิ่งขึ้นๆ ยังได้เลย แม้ตีลูก, การเถียงกัน
แรงๆหนักๆ นี่ปฏิภาณโกสนาที่เป็นประโยชน์

จะแรงขนาดไหน ก็ไม่ถึงขั้นฉิบหาย
ไม่เสียหายวินาศ ไม่เดือดร้อน ไม่หนักร้าย
แต่เป็น“โทษ”(อาทินวะ)นั้นผลาญพร่า
ฉิบหาย เสียหายใหญ่ เดือดร้อนยิ่งร้าย

มันหยาบร้าย มันฉิบหาย เจ็บปวด
รุนแรงกว่ากันอยู่นะ

ที่นี้“ทาน” ที่เป็น“ทุจริตกรรม”เพราะ
ยัง“อวิชชา” ซึ่งเป็นธรรมชาติของโลกียะ ยัง
มีส่วนไม่สะอาดในจิต จึงไม่เป็นโลกุตระ

ถ้า“ทาน”ใดจะเป็น“โลกุตระ”ก็ต้อง
ถึงขั้นเป็น“ประโยชน์”(อานิสงส์) และสะอาด

ส่วน“ผล”จะมากหรือน้อย ก็ขึ้นอยู่กับ
ปริมาณ และอีกอย่างก็คือราคาแพงหรือถูก

“ผล”ที่คนผู้ให้ทานหรือผู้ทำทานจะได้
ก็เป็น“กรรม” เป็น“วิบากหนี้” ก็มีผู้ตอบแทน
กันไปตอบแทนกันมา หรือ“ใช้หนี้”กันไปมา
วนใช้หนี้กัน“จบ”ยากยิ่ง แต่ต้องตอบแทน
กันตามสัจจะ

ซึ่ง“การตอบแทน หรือการใช้หนี้”นี้
เริ่มตั้งแต่“ตอบแทน”หรือ“ใช้หนี้”กันตั้งแต่
ในปัจจุบันทันทีทันใด และ“ใช้หนี้”กันในชาติ
นี้ ไปจนกระทั่งสังขมเป็นอดีต แล้วต้อง“ใช้
หนี้”กันในอนาคต ซึ่งจะตาม“ใช้หนี้”กันชาติ
แล้วชาติเล่า นับชาติกันไม่ถ้วนตามสัจจะ

จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน” สุกุณสิ้นสนิท ไม่มีเป็นตัว
ตน ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้ง ๒ ฝ่ายมา
ให้“ทาน”กันไปกันมาอีก นั่นคือ“จบ”สนิท

เป็นต้นว่า นาย ก.“ทาน”เงินแก่นาย
ข.ไป ๑๐๐ บาท แล้วนาย ข.ก็“ทาน”เงิน
กลับคืนนาย ก.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใคร
ก็เป็นเช่นเดียวกันกับนาย ก.“ให้”เงิน
แก่นายข.ไป ๑๐๐ บาท แล้วนาย ข.ก็“ให้”เงิน
กลับคืนนาย ก.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใคร
หรือจะเป็นว่า นาย ก.“ยืม”เงินนาย
ข.ไป ๑๐๐ บาท แล้วนาย ก.ก็“คืน”เงินแก่นาย
ข.ทันที ๑๐๐ บาท

อย่างนี้ ก็ไม่มีใคร“เป็นหนี้”ใครแล้ว
แต่ถ้ายังไม่ได้คืน ก็ต้องเป็นหนี้กันอยู่
แม้จะเป็น“ผลผลิต”คิดราคาสุจริตนะ
ไม่คิดราคาเกินทุน ขายไป“เท่าทุน” ก็ไม่มี
ใครเป็นหนี้ใคร เช่นเดียวกัน

แต่ถ้าขายไป“เกินทุน”จริง คนขายได้
เงินที่“เกินทุน”จริงนั้นไป ผู้ขายก็“เป็นหนี้”
ผู้ซื้อตามสุจริต ที่เป็นสัจจะ ก็ต้อง“วน”ใช้

หนึ่งกันต่อไปอีก จนกว่าจะ“ใช้หนี้”กันหมด หรือ“อโหสิ”คือ ยกเลิกกันจริง ๆ จัง ๆ

ที่สุดคือ “ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน” แม้“ไม่ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน”แต่ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง“อโหสิ”(ยกโทษให้,ไม่เอาโทษแล้ว)

ซึ่ง“อโหสิ”นี้ก็ต่อ“ใจจริง” ไม่ใช่สักแต่ พูดเท่านั้น ต้อง“จริงใจกับใจจริง”ที่เด็ดเดี่ยว จริง ๆ หรือเป็น“ใจจริง”ของอารยชนแท้ ๆ จึงจะขาดกันไปได้จริง แม้จะอโหสิฝ่ายเดียว

“หนี้บาป”เรื่องอื่น ๆ ก็นัยะคล้าย ๆ กัน ที่นี้ “ทาน”นี้แหละที่คนชั่วฉลาดเฉลียว ก็จะหลอกด้วยเล่ห์ฉลาดของตนที่ซบซ้อน ยิ่ง แต่“ความฉลาดที่อวิชชา”(เฉลียว)ทำให้ ตน“เป็นหนี้”ซบซ้อนชั้นปฏิกษัตติยั้ง ๆ ขึ้น ตามสัจจะ ด้วย จึง“วน”เป็นโลกียอยู่ เป็น “โทษหนัก”แก้ตนด้วยความโง่ของตนไม่รู้

เช่น มารยักซ์(จตุมหาราช : การยึดตน เป็นเทวดาอยู่) หลงว่า“ตนได้มา”ด้วย“อำนาจ ของตน” ตนก็มี“สมบัติ”ที่ได้นี้ เพราะตน ยังไม่ยอมเป็น“วิบัติ”(หมดสิ้นสูญสลายไป)

“ได้แล้ว”ก็“เสพเป็นสุขใจ”(ดาวดิงส์) ตน เสพก็“เป็นเทพสุข”(เทวดาดาวดิงส์) ก็ยังมี“ภาพ” มี“ชาติ”อยู่ เพราะยังมี“ตนเสพ”อยู่

“ภาพสุข-ชาติสุข”ที่ตนเป็นเทวดาเสพ นี้แหละ คือผลวิบากที่“เป็นหนี้”อยู่ มันก็ สะสมทับซ้อน หนาขึ้น แน่นหนักยิ่งขึ้น

จึงต้องวนเวียน“ใช้หนี้บาป”นี้ไปนาน ส่วน“ทาน”เป็น“ประโยชน์”(อานิสังสา) หรือไม่? นี้แหละที่เป็นประเด็นสำคัญมาก

ต้องศึกษา

นั่นคือ ประโยชน์หรืออานิสังสนี้แหละ “บาป”หรือเป็น“บุญ” หรือ“ไม่บาปไม่บุญ”

ซึ่งแตกต่างจากเกิด“กุศล”หรือ“อกุศล” เพราะนั่นเป็นแค่เรื่อง“โลกียะ” และถ้าเป็น “กุศล”ก็เป็นแค่“กัลยาณธรรม”ตามสามัญ

และแนบยิ่งกว่าแนบว่า ถ้า“อกุศล”ก็ไม่ เป็น“กัลยาณธรรม” และเป็น“โลกุตรธรรม” ยิ่งไม่มีทาง จึงหมดสิทธิ์เด็ดขาด

“กุศล”หรืออกุศล”จึงแค่ชั้นโลกียธรรม “บาป”หรือ“บุญ”นี้จึงเป็นโลกุตรธรรม โปรดตั้งใจทำความเข้าใจให้ประณีต สุขุมคัมภีรภาพกันดี ๆ

ประเด็นสำคัญก็อยู่ที่เรา“ทำใจในใจ” (มนสิกริต)กันอย่างไร? เริ่มตั้งแต่มี“เจตนา” และมี“สัญญา” อย่างไร? พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน“ทานสูตร” พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ ชัดเจนมาก ว่าทานย่อมมี“ผล” ซึ่ง ประเด็นนี้ ไม่ยากนัก ผู้รู้ทั้งหลายพอแยก แยะอธิบายได้

แต่จะมี“อานิสังส”หรือไม่ นั่น ประเด็น นี้ดี ต้องอาศัยพระสัมมาสัมโพธิญาณตรัสรู้ ของพระพุทธเจ้ากันจึงจะสามารถรู้ได้ เพียง สามัญมนุษย์นั้นไม่มีภูมิปัญญาหยั่งรู้สัจจะ ที่เป็น“อจินไตย”ขั้นนี้ได้แน่นอน

นั่นคือ ต้อง“ทำทาน”เพื่อเป็น“เครื่อง ปรุงแต่งจิต”(จิตตาลังการัง จิตตปริกขารัง)ให้ลดละ

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

สี่ ^{สั้น}
ชีวิต ทีม สมอ.

ด้วยสำนึกรับผิดชอบแรงกล้า
ในฐานะประชาคมโลก
เมื่อขยะกำลังท่วมท้น
เขาลงมือทำจริง เอาจริง
จัดการทำขยะให้เป็นศูนย์
เขาจึงเป็น IDOL คนสำคัญของสังคม

สมยศ กองพระไชยนาม

 ผู้นำกระบวนการ ISO 14001

มนุษย์สร้างขยะทำร้ายโลก

พวกเราเห็นขยะจนคุ้นตา ผมในฐานะผู้นำกระบวนการ ISO 14001:2004 และ ISO 14001:2015 (ระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม) ตามมาตรฐานสากลมาใช้ และเคยเป็น Lead Auditor ในระบบนี้ด้วย สิ่งที่เป็นปัญหาใหญ่ๆ เช่น น้ำเสีย อากาศเป็นพิษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้แก้ไขง่ายด้วยเทคโนโลยี แต่ขยะที่เห็นเป็นเรื่องง่ายๆ กลับแก้ไขอะไรไม่ได้

ผมไปวัดที่ จ.เชียงใหม่ อยู่ใกล้ๆ สถานที่จัดงานพิชชสวนโลก ที่บริเวณข้างวัดมีป้ายห้ามทิ้งขยะ ค่าปรับ ๕๐๐ บาท ก็ไม่เห็นมีใครทำตาม

หลังจากวันนั้นมีประเพณีขึ้นดอยสุเทพ ก็มีขยะทิ้งบริเวณทางขึ้นดอยสุเทพเต็มไปหมด เพราะเดินไปก็กินไป ทิ้งไป มีทั้งโฟม ทั้งพลาสติก (ตามภาพถ่าย ขอขอบคุณภาพจาก FB)

คนที่กินอาหารจากภาชนะโฟม นอกจากเจอเทียชจากโฟมไปเคลือบทางเดินอาหารแล้วยังเจอสารก่อมะเร็งด้วย

แต่เรามองวิกฤตเป็นโอกาส สิ่งที่น่าชื่นชมคือชาวเชียงใหม่ที่ชวนครอบครัวไปร่วมกิจกรรมเก็บขยะ

และยังมีนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมนต์คล้านนา ภาคพายัพ พาเพื่อนพี่น้องน้องที่
ช่วยกันเก็บขยะด้วย

ภาพต่อไปนี้เป็นสถานการณ์ขยะจากจังหวัด
พิษณุโลก มีขยะทิ้งวันละประมาณ ๗๐ ตัน

จ.พิษณุโลก ผลิตขยะวันละ ๗๐ ตัน สร้าง
มลภาวะให้ผู้อยู่ในพื้นที่นั้นเดือดร้อน มีขยะเต็มไป
หมด เป็นปัญหาว่าจะจัดการอย่างไร ตอนนี้นำกำลัง
เกียงกันเรื่องการตั้งโรงไฟฟ้าขยะไม่อยากจะไป
ตั้งใกล้บ้านตัวเอง ซึ่งผมเห็นด้วยว่ามันไม่ควร
ไปอยู่ใกล้บ้านใคร บ้านใครผลิตขยะก็ควรไปตั้ง
โรงงานเผาขยะที่บ้านนั้น

ที่ จ.ภูเก็ต ผลิตขยะวันละ ๗๐๐ ตัน และมีโรง
ไฟฟ้าขยะด้วย ลองคิดว่าปัญหาจะมากขนาดไหน
ผมเคยถามคนภูเก็ตว่าขยะวันละ ๗๐๐ ตัน มีโรง
ไฟฟ้าขยะด้วย เขาชอบไหม ก็ไม่มีใครชอบ ที่ไหนๆ
ก็ไม่มีใครอยากได้แต่ไม่ทราบว่าจะจัดการอย่างไร

ที่พิษณุโลกก็มีปัญหาไม่มีที่ทิ้งขยะ พอจะสร้าง
โรงไฟฟ้าขยะที่สมอแข คนก็ประท้วงขับไล่ ไปที่
ไหนๆ ก็โดนขับไล่ ผมเคยบอก อบต. อบจ. ว่า
มันน่าจะสร้างโรงไฟฟ้าขยะตรงหอนาฬิกาใจกลางเมือง
เมืองพิษณุโลกซะเลย เพื่อจะทำให้ทุกคนตื่นมา
สำเหนียกเรื่องนี้บ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นคุณก็อย่าทิ้ง
ขยะสิ

วิศวกรสนใจเรื่องขยะ

ผมสนใจมาร่วมๆ ๓๐ กว่าปีแล้ว ตอนนั้นผม
อยู่ที่ส่วนกลาง อยู่ที่กรุงเทพฯ สำนักใหญ่นทบุรี
ผมเป็นวิศวกรไฟฟ้า แขนงไฟฟ้ากำลัง แต่ผม
สนใจซ่อมอุปกรณ์สื่อสารด้วย วิทยุรับ-ส่งขนาด

เล็ก ขนาดใหญ่ ที่น้ำมันจะมีแบตเตอรี่ที่ชาร์จแล้ว จากวิทยุสื่อสารออกมาเยอะมาก ตอนนั้นผมไม่ทราบว่าจะจัดการอย่างไร ระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลก็ไม่รู้จัก แต่ผมก็เก็บเอาใส่ถุงหลายๆ ชั้นใส่กล่องกระดาษแพ็คไว้เพราะรู้ว่าอันตราย ไม่อยากให้เป็นอันตรายกับดินและน้ำ

วันหนึ่งผมเกิดเบื่อเมืองหลวงมาก ก็เลยย้ายตัวเองไปอยู่พิษณุโลกบ้านเกิด ผมชวนเจ้าถ่านเผ่าๆ น้ำกรดเยี่ยมมันไปด้วย แล้วทำเรื่องถึงกรมควบคุมมลพิษว่า ขอให้มาเรื่องขยะพิษเข้าสู่วาระแห่งชาติได้หรือไม่ จะได้กำจัดอย่างถูกต้องเพราะเชื่อว่าทั่วประเทศต้องมีเยอะมาก หลังจากนั้นร่วมปี จ.พิษณุโลก และ จ.นนทบุรี ก็ได้เป็นจังหวัดนำร่องในเรื่องนี้ (ก็ไม่ว่ามาจากการที่ผมส่งเรื่องนี้ไปที่กรมควบคุมฯ หรือเปล่า) พิษณุโลกเลยจัดโครงการเอาเสื้อแลกรถไฟฉาย เป็นเสื้อยืดสีเทาสวย ผ้านิ่มใส่สบาย ผมแลกได้ตั้งหลายโหลเดี๋ยวนี้ยังใส่ไม่หมดเลย แม้จะแจกเพื่อน ๆ ในที่ทำงานด้วย

ความรู้เรื่องมาตรฐานของขยะ ในทางวิชาการ

กรมควบคุมมลพิษแบ่งขยะเป็น ๔ ประเภท ถังสีน้ำเงินคือขยะทั่วไป ถังสีเขียวคือขยะย่อยสลาย ถังสีแดงคือขยะพิษ และถังสีเหลืองคือขยะรีไซเคิล

ขยะทั่วไป ใช้สัญลักษณ์สีน้ำเงิน คือ ขยะที่รีไซเคิลไม่ได้ ย่อยสลายก็ไม่ได้ เช่น พลาสติกห่อลูกอม ซองบะหมี่ โพลีเปื้อนอาหาร ถุงพลาสติก โฟม ฯลฯ

ขยะย่อยสลาย คือ เศษอาหารที่เป็นผักผลไม้ อินทรีย์วัตถุทั้งหลาย เป็นต้น

ขยะพิษ เช่น หลอดไฟ ถ่านไฟฉาย กระป๋องสเปรย์ ยาฆ่าแมลง สารเคมีต่างๆ ทุกชนิด

ขยะรีไซเคิล เช่น แก้ว โลหะ กระดาษ ฯลฯ

ลองมาดูขยะแต่ละประเภท

ขยะทั่วไป ย่อยสลายไม่ได้ เช่น พลาสติกห่อลูกอม ซองบะหมี่ พอยล์เบ๊ือนอาหาร ถุงพลาสติก พวกนี้เราใช้ปูพื้นสนามระหว่างร่องแผ่นปูน กัน

หญ้าขึ้นได้ ส่วนโพนนั้นขายได้กิโลละ ๕ บาท เขาเอาทำแผ่นพื้นเวทีใช้ในงานสนาม ดาดแดดตากฝนได้ ทนทาน ขนาดเท่าแผ่นไม้อัดหนา ๑ นิ้ว ขายแผ่นละประมาณหกพันบาท ถ้าใกล้บ้านเราไม่มีใครรับซื้อโพน แสดงว่ามันมีวิกฤต ในวิกฤตมีวิวัฒน์ ถ้าเขาไม่รับซื้อ เราก็รับซื้อเองแล้วเอาไปขายแหล่งรับซื้อ ลูกหลานไม่มีงานทำก็ชวนมาทำเรื่องขยะซีครับ มันมีแหล่งรับซื้ออยู่แล้ว ส่วนถุงพลาสติกนี่ เอาไปอบในอุณหภูมิ ๒๗๐ องศาขึ้นไปในห้องที่ไม่มีออกซิเจนมารวมตัว ก็จะได้น้ำมันหลายอย่าง ทั้งดีเซล น้ำมันก๊าด เบนซิน ใช้ได้ทันทีผมเห็นมาแล้ว และขยะจากตรงนี้สามารถใช้ทำประโยชน์อย่างอื่นได้ด้วย ขยะทั่วไปไม่มีอะไรที่เป็นขยะ ทุกอย่างใช้ประโยชน์ได้หมด

ขยะย่อยสลาย ผมเองก่อนออกจากที่ทำงานหลังเลิกงาน ผมจัดการนำขยะย่อยสลายทั้งหมดใส่ถุงหิ้วกลับบ้าน เพราะขยะย่อยสลายที่บ้านมีไม่พอต้องนำเข้าจากที่อื่น จากที่ทำงานจะเป็นของขบุดของเน่าก็รับมาหมด ใส่ท้ายรถ ผมเอาไปใส่บ่อหมักไม่มีกลิ่น ผมหมักโซว์หน้าบ้าน ก็ทำงานๆ ไม่ว่าจะเป็นเปลือกผลไม้อะไร ต่อมาผมไปซุดหลุมกว้างเมตรครึ่ง ลึก ๕๐ ซม. ในนา ผมขุดกลางคืนหลังเลิกงานจนถึง ๔-๕ ทุ่มเพราะกลางวันมันร้อนและต้องขุดในลักษณะนี้ แล้วเทเปลือกส้มเปลือกผลไม้ลงไปแล้ว ใส่จุลินทรีย์ สำหรับจุลินทรีย์ก็ไม่จำเป็นต้องซื้อ มันมีอยู่แล้วในดินนับล้านชนิด ไม่อย่างนั้นซากสัตว์ที่เราไปฝังมันก็ไม่ย่อยสลาย เพียงแต่เราต้องรู้วิธีการดึงจุลินทรีย์มาใช้ ซึ่งไม่มีอะไรมากแค่ให้อาหารมันก็มาแล้ว มาเอง มันมีเยอะเยอะและพร้อมย่อยสลายอยู่แล้วตามธรรมชาติ ผมไม่เคยซื้อจุลินทรีย์ กระบวนการทำก็แค่นี้

ขยะพิษ ผมใช้วิธีเอาแบตเตอรี่ใส่ขวดโดยผ่าข้างขวด แล้วแทรกขยะพิษอย่างถ่านไฟฉาย กระป๋องสารเคมีเข้าไป ที่หน่วยกำจัดขยะพิษที่พิษณุโลก ผมก็เคยไปดู ก็เห็นเขาใส่ถังแดงแล้วนำไปกำจัดอย่างถูกวิธี

ที่จริงมีบริษัทรับกำจัดขยะพิษ ผมเคยไปตามดู

เขามีรถขนส่งโดยใช้ตู้คอนเทนเนอร์มารับไปกำจัดจริง บางสถานที่เขามีถังสีแดงเขียนว่าขยะพิษให้ทิ้งด้วย ซึ่งมักจะอยู่ตามห้าง อย่างถ่านไฟฉายมีบางห้างรับทิ้ง ที่ จ.พิษณุโลกก็มีถังแดงให้ทิ้ง ส่วนภาชนะใส่ยาฆ่าแมลงก็เป็นขยะพิษ แต่จริงๆ มันไม่ใช่ ตัวกระป๋องมันเป็นเหล็ก เอาเลื่อยตัดแล้วทุบให้แบนเพื่อลดเนื้อที่ ขายได้กิโลละ ๓.๕๐ บาท กระป๋องสีก็มีราคา เขาก็ผ่าข้างใน มันมีลูกแก้ว ๒ ลูก ผมเก็บลูกแก้วไว้เยอะ ยังไม่รู้จะทำอะไร ส่วนตัวกระป๋องเหล็กนี้ ๓.๕๐ บาท กระป๋องน้ำมันเครื่องขายได้ น้ำมันเครื่องเก่าๆ เอาไปหยอดอะไรก็ได้ แม้กระทั่งเข็มฉีดยาก็เป็นขยะพิษที่ต้องเผาทิ้งที่อุณหภูมิตั้ง ๗๕๐ องศา และต้องเผาควันทันเช้าที่ ๑,๐๐๐ องศา

ขยะรีไซเคิล กระดาษขาวดำหรือกระดาษโรเนียว กก.ละ ๖ บาท กลองนม กก.ละ ๔ บาท และที่เราคิดว่าขายไม่ได้นี่ ขวดสารพัดชนิด กก.ละ ๕ บาท ยางรัดของแม้ราคาจะตกลงบ้างก็ขายได้เกือบร้อย เศษโฟม กก.ละ ๕ บาท กระดาษหนังสือพิมพ์ ๓ บาท ขวดแก้วสีแดง ๑.๒๕ บาท ขวดแก้วน้ำใส กก.ละ ๔ บาท ขวดพลาสติกใสที่ก้นมีปุ่ม มันทำจากผลผลิตของน้ำมัน ตัวนี้ดีมาก เอาไปรีไซเคิลทำภาชนะพลาสติกมาใช้ใหม่ อันนี้ ๘ บาท ขวดพลาสติกเอาไปทำน้ำมันได้ แต่ต้องสะอาด ๑.๗๕ บาท อะลูมิเนียม ๓๑ บาท ซึ่งถ้าใครซื้อขายควรมีแม่เหล็กไว้ตรวจสอบถ้ามันไม่ดูแสดงว่าเป็นอะลูมิเนียม ถ้าเป็นกระป๋องเหล็กราคาจะถูกลงเหลือแค่ ๓ บาทกว่าถึง ๔ บาท เศษเหล็กหนา กก.ละ ๖ บาท เหล็กบาง ๕ บาทกว่า สเตนเลส ๒๒ บาท แบตเตอรี่เก่า กก.ละ ๙ บาท ก็เป็นราคาโดยสังเขป

ท่านที่อยากดูราคาปัจจุบัน คลิก Google เขียนว่าราคาขยะปัจจุบัน มันจะขึ้นเลยว่า ราคาขยะวันนี้ เข้าไปดูแล้วไม่น่าเชื่อว่า ไม่มีอะไรที่ขายไม่ได้ ขวดเบียร์ ถ้าเราเอาใส่ลังเบียร์ยี่ห้อไหนได้ราคา ๑๒ บาท คือ เราต้องรู้วิธีจัดการทุกอย่าง เป็นเงินหมด อย่างจุกเบียร์ที่เป็นเหล็กก็ ๓.๕๐ บาท

**เจอขยะที่ไหนก็เก็บใส่ถุง เจอชาเล้งก็ให้เขา
อะไรที่ขายได้ก็ให้เขาเลือกไป
ที่เหลือผมเอากลับบ้าน ถ้าทำแบบนี้ได้
ขยะรีไซเคิลก็หายไปแล้ว**

ไม่มีอะไรที่ขายไม่ได้ เวลาผมซึ่งจักรยานไปนาเจอขยะที่ไหนก็เก็บใส่ถุง บางทีไม่คิดจะขาย ถ้าเจอคนซึ่งชาเล้งเก็บขยะมาก็ให้เขา เลือกเอาว่าอะไรที่เขาขายได้ก็ให้เขาเลือกไป ที่เหลือผมเอากลับบ้าน ถ้าเราทำแบบนี้ได้ ขยะรีไซเคิลก็หายไปแล้ว

ผมขับรถไปเจอสกู เจอนี้อตบนถนน ถ้าจอดรถได้ก็เก็บ ผมเก็บใส่กระป๋องได้เยอะ และก็ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง ผมเก็บสกูเพราะคิดอย่างเดียวว่าเป็นการลดจำนวนผู้เดือดร้อนที่ย่างรั้วเพราะทับสกู นอกจากนั้นผมยังช่วยชาวบ้านปะยางฟรี มอเตอร์ไซด์ที่ใช้ยางชนิดที่ไม่มีมียางใน ผมใช้เวลาปะยางแป็บเดียว ปะได้มาตรฐานด้วยรถยนต์ที่ใช้ยางเรเดียล ไม่ว่าจะอะไรถ้าย่างรั้วมาหาผม ถ้าไม่รวมกระบวนการถอดล้อ ผมปะเสร็จภายใน ๕ นาที ผมใช้ไหมปะยาง ต้นทุน ๖.๖๖ บาท ถ้าปะที่ร้านก็ต้องจ่าย ๑๕๐-๓๐๐ บาททีเดียว แต่ถ้าเจอผมก็ทำฟรี ผมตั้งใจช่วย เพราะลงทุนก็ไม่มากแต่ลดความเดือดร้อนของผู้อื่นได้มาก

“ขยะ”คุณค่ามหาศาล

ขยะกองเป็นภูเขา แต่ผมมองเป็นกองเงินกองทอง ผมขายบ้างแจกบ้าง ไม่ค่อยได้สนใจว่าจะได้เท่าไร ผมเคยพาเจ้านายไปเที่ยวเขาค้อ ภูทับเบิก ภูหินร่องกล้า ผมนำถุงดำไปด้วย ระหว่างเดินเที่ยวเจอขวดพลาสติก เจอแก้วผมก็เก็บใส่ถุงใส่รถกลับบ้าน ท่านถามว่าทำอะไร ผมว่าผมเที่ยวอย่างมีประโยชน์ เก็บขยะไปด้วยและเราก็ไม่ได้นำขยะที่เก็บมาไปทิ้งตามภาชนะของกรมป่าไม้ แต่ได้นำกลับบ้าน ตอนไปประชุมที่ภูเก็ต ผมกินผลไม้ตลอดทางผมก็เก็บเปลือกผลไม้กลับบ้านหมดเดือนที่แล้วผมไปเชียงใหม่ ไปฝากท้องกับ ชมร. เชียงใหม่ตั้งหลายวัน ผมก็เอาขยะกลับบ้านเพราะผมจะไม่ยอมให้คนอื่นต้องมารับภาระขยะที่ผมสร้างขึ้น กระดาษชำระก็เก็บ ผมจะไม่ให้ใครต้องมากับตามหลังผมแม้แต่ชิ้นเดียว กระดาษชำระทำจากเยื่อไม้ย่อยสลายได้ไว้มากและ祉ับความชื้นได้ดี

จัดการขยะด้วยตนเอง

อาจมีคำถามว่าผมทำได้เพราะมีที่ทางเยอะจนสามารถขุดบ่อหมักขยะย่อยสลายได้ กรณีถ้าอยู่สังคมเมืองผมจะอย่างไร อยู่บ้านจัดสรรทำ

อย่างไร ผมถามว่าท่านทดลองแยกขยะด้วยมือท่านเองหรือยัง เช่น ขวดใส ท่านเก็บใส่ถุงเฉพาะขวดใส ขวดขุนใส่ถุงขวดขุนโดยเฉพาะ กระดาษแก้ว โลหะ พวกย่อยสลายก็แยกเฉพาะหมด ผมเชื่อว่าใคร ๆ ก็ทำได้

ถ้าเราวางถังหรือถุงคัดแยกขยะ แยกประเภทอย่างละเอียดไว้หน้าบ้าน มันจะเกิดกระบวนการใหม่ เช่น ขยะแฉะ ๆ นวมินทร์ ใครอย่ายุ่ง มันเป็นของผม ก็ขยะมันเป็นเงินทั้งนั้น เข้าชิ้นมานี่ผมเอาปีกอ้อพิเก็บหมด ถ้าทุกบ้านแยกขยะลงถังย่อย ๆ ผมขอนวมินทร์เข้าเดียว ผมกลับไปนอนเลยเพราะได้รายได้เป็นพันแล้ว ไม่ต้องเสียภาษีด้วย ถ้าไม่มีขยะ ก็ไม่จำเป็นต้องมีรถขนขยะ ไม่ต้องจ้างคนขนขยะ และกระบวนการเผาขยะก็ไม่มี สูดท้ายแล้วเราจะต้องมีโรงไฟฟ้าขยะไหมล่ะ

แต่พวกเราทิ้งขยะกันเข้าไป แล้วลองนึกดูบ้างไหม ถ้าเราเป็นเจ้าของหน้าที่มีหน้าที่ต้องไปจัดการขยะพวกนี้ เราจะทำอย่างไรกับขยะที่เต็มบ้านเต็มเมืองหรือคิดแค่ว่าใครมีหน้าที่ก็ทำไป ข้อสำคัญคือคุณลงมือทำหรือยัง คุณลงมือแยกขยะหรือยัง ลองทำดู คุณจะมีความสุข

บ้านผมไม่เข้าระบบขยะเทศบาล ผมเรียนท่านนายกเทศมนตรีว่า ไม่ต้องเอารถขยะมาเก็บขยะที่หน้าบ้าน และผมไม่จ่ายค่าขยะ ผมเล่าว่าผมทำอย่างไรกับขยะ เขาเชื่อผมและไม่มายุ่งกับผมเลย ผมบอกว่าถ้าเขาแยกขยะ ผมยินดีไปเก็บให้ฟรี จริง ๆ แล้วถ้าจังหวัดทำให้ประชาชนแยกขยะได้ทุกบ้าน ผมยินดีรับเหมาขนขยะเอง เงินทั้งนั้นเกษียณแล้วเก็บขยะอย่างเดียวก็มีความสุขแล้ว ผมว่าสุดยอดการบริหารคือไม่ต้องบริหาร สุดยอดการจัดการขยะก็คือไม่มีขยะให้จัดการ

โลกสวยด้วยมือเรา

ผมเคยได้รับเชิญไปประชุมเรื่องขยะที่ จ.พิษณุโลก โดยผู้ใหญ่ของจังหวัดเป็นประธาน มีผู้อำนวยการสิ่งแวดล้อมจังหวัดเป็นเลขาฯ มีผู้นำท้องถิ่น เช่น พวกนายก อบต.ทั้งหลายเข้าร่วม

ประชุม และมีคนไปประท้วงด้วย ผมบอกที่ประชุมว่าผมเห็นด้วยกับผู้ประท้วงก็เลยฮือฮากันใหญ่ ประชุมจนเลยเที่ยงยังตกลงไม่ได้ว่าจะเอาขยะไปทิ้งที่ไหน เขาก็ไปซื้อข้าวมาเลี้ยงกัน ใส่กล่องโฟมมา เป็นข้าวผัดใบกะเพราไข่ดาว ใครกินก็ได้สารก่อมะเร็งจากกล่องโฟม และไขมันทรานส์จากการทอดไข่ดาวด้วยน้ำมันพืชด้วย มีผมคนเดียวที่แปลกกว่าคนอื่น ๆ คือผมมีปืนโตอาหาร และมีน้ำปรับสภาพต่าง ค่า pH = ๘.๕ มาเรียบริ้อย ที่ประชุมก็มองว่าผมเป็นตัวประหลาด พอกินข้าวเสร็จก็มีน้อง ๆ เอาถุงดำมาเก็บกล่องโฟม ผมถามว่าท่านประธาน ท่านผู้อำนวยการ ท่านผู้นำทั้งหลาย แล้วขณะนี้จะไปทิ้งที่ไหน เขาบอกว่า ไปวางไว้ที่หน้าสำนักงานสิ่งแวดล้อมจังหวัดนี้แหละ อ้าว...ก็ยังไม่ทิ้งกันไม่เสร็จเลยว่าจะทิ้งขยะที่ไหน อย่งไรแล้วท่านยังเอาไปทิ้งอีก ท่านทั้งหลายเป็นชนชั้นระดับผู้นำ ระดับผู้นำยังเป็นอย่างนี้ แล้วเราจะว่าโลกสวยด้วยมือเราได้อย่างไร เพราะเราในฐานะผู้นำยังไม่มีความรับผิดชอบ ยังไม่คัดแยกขยะ คุณสอนชาวบ้านไม่ได้หรอก หลังจากนั้นเขาเชิญผมอีกแค่ครั้งสองครั้ง แล้วไม่เชิญอีกเลย เพราะเขาเปลี่ยนพฤติกรรมไม่ได้

การประหยัดพลังงาน

ถ้าไม่คุยเรื่องนี้ เดี่ยวเขาจะไปสร้างโรงไฟฟ้าขยะเพิ่ม พวกท่านก็จะเดือดร้อนอีก เพราะไฟฟ้าไม่พอใช้ ความจริงผมมีวิธีให้พวกท่านประหยัดได้ ก็ไม่ได้คิดอะไรใหม่ สืบตาทีก่อนผมไปเชียงใหม่ ไปฝากห้องกับชมรมมังสวิรัตเชียงใหม่ ผมเห็นแผ่นโซลาร์เซลล์ประมาณ ๑๐ แผ่นต่ออนุกรม ทราบว่าแผ่นละ ๒๐๐ วัตต์ สามารถผลิตกระแสไฟได้ประมาณ ๑๖ แอมป์ ผ่านเข้าวงจรอินเวอร์เตอร์ (ราคาประมาณแสนกว่าบาท) แล้วใช้หลอดฟลูออเรสเซนต์ ๓๖ วัตต์ ขนาด ๒๒๐ โวลต์ (AC. Volts) ผมเห็นเปิดอยู่ประมาณ ๑๐ ดวง มันสิ้นเปลืองพลังงานไฟฟ้ามก

ผมบอก ชมร.เชียงใหม่ว่าจะเชื่อผมหรือไม่ ผม

ขอโซลาร์เซลล์ ๒๐๐ วัตต์ แผ่นเดียว ผมใส่ control charge ตัวหนึ่งราคาประมาณ ๒๐๐ บาท ขอแบตเตอรี่เก่า ๆ ที่รถยนต์เลิกใช้แล้ว เอาที่สตาร์ทรถยนต์ไม่ติดแล้วก็ได้ ทำหน้าที่เป็นตัวเก็บพลังงานไฟฟ้าสำหรับใช้ในตอนกลางคืน แล้วเปลี่ยนหลอดทั้งหมดเป็นหลอด LED ๑๒ โวลต์ ต่อไฟ ๑๒ โวลต์ DC. เข้าไปเลี้ยงวงจรโดยตรงเลย หลอด LED ใช้กระแสไฟฟ้าประมาณ ๔๗ มิลลิแอมป์ แต่ฟลูออเรสเซนต์ทั่วไปใช้กระแสไฟฟ้า ๔๗๐ มิลลิแอมป์ คือถ้าท่านเปิดหลอดฟลูออเรสเซนต์ ๒๒๐ โวลต์ AC. จำนวน ๑ หลอดจะเท่ากับเปิดหลอด LED ๑๒ โวลต์ DC. จำนวน ๑๐ หลอดพร้อม ๆ กัน และยังสามารเปิดทิ้งในเวลากลางคืน และกลางวันได้ด้วย

แล้วอีกไม่นานแบตเตอรี่เทคโนโลยีนาโนคาร์บอนมันสามารถเก็บประจุได้มากกว่าเดิมไม่น้อยกว่า ๖ เท่าตัว พุดงาย ๆ ว่าแบตเตอรี่ใหญ่ ๆ จะเหลือเป็นลูกเล็ก ๆ

ท่านใดสนใจจะสอบถาม ยินดีให้คำแนะนำ ติดต่อ สมยศ ทองพระไชยนาม โทร. ๐๘-๙๔๓๙-๒๕๓๗

“หลัก”ของพุทธ ๑. ความเป็นอนัตตนิยม

๒. ความเป็นโลกุตระ

๓. สุตท้ายจนถึงขั้นไม่สำคัญมันหมายในความเป็นตน (อัตตา)

หลักการทั้ง ๓ ซ้ำอยู่ตรงกันข้ามกับธรรมกาย

ที่เต็มไปด้วยเทวนิยม ทั้งโลกียะเต็มคราบ (จงรวย ๆ ๆ)

“บุญที่เราทำ เราเชื่ออย่างยิ่งว่าเราไปสวรรค์
ตั้งนั้น ตายพรุ่งนี้เลยก็ดี เราจะได้ไปสวรรค์
ชั้นดุสิต สวรรค์มันไม่มีเหงื่อ ไม่ต้องปวดท้อง
เข้าห้องน้ำ ไม่ต้องมายกกกล้ามเนื้อเข้าฟิตเนส ไม่มี
ป่วย ไม่มีแก่ หน้าแดงตลอด แล้วก็อยู่อย่างนั้น
ประมาณ ๓๖ ล้านปี.....”

(นายบุญชัย เบญจรงค์กุล)

“หากไม่ได้พบสันตติโคศกก็เป็นคนที่แสวงหาไม่รู้
จบ ผมทำตาม คำที่ว่า กินน้อยใช้น้อยทำงานมาก
ที่เหลือจนเจือสังคัม สิ่งที่ผมตั้งใจคือ ทำให้เต็มทีใน
การช่วยเหลือสังคัม พยายาม ครองสติ มุ่งไปสู่การ
เกิดน้อยชาติ...” (พลตรี จำลอง ศรีเมือง)

“ทาน” ที่สอนแตกต่างกันสุดขีด ระหว่างธรรมกายและสันตติโคศก

ก่อนอื่นเราคงต้องมาดู “หลัก”ของศาสนาพุทธ
ที่มีความพิเศษแตกต่างจากศาสนาอื่น ๆ กันก่อนว่า
มีสาระสำคัญในเรื่องอะไรบ้าง เช่น ๑. ความเป็น
อนัตตนิยม ไม่มีพระเจ้า ไม่มีพระพรหมหรือเทวดา
ชั้นไหน ๆ มาดลบันดาลชีวิตของเราได้นอกจาก
“กรรม”ของเราเอง ๒. ความเป็นโลกุตระ
ที่เน้นความดับทุกข์ดับสุขได้สนิท (นิโรธอาริยสัง)
จนสามารถดับภพจบชาติได้ ๓. สุตท้ายจนถึงขั้น
ไม่สำคัญมันหมายในความเป็นตน (อัตตา) จน

ไม่มีตัวตน (อนัตตา) ได้สำเร็จเด็ดขาด

ดูเหมือนหลักการทั้ง ๓ ข้อนี้จะอยู่ตรงกัน
ข้ามกับธรรมกายที่เต็มไปด้วยเทวนิยมเต็มหลง
(เลอะ)ไปด้วยวิมานवादฝืน ทั้งโลกียะเต็มคราบ
(จงรวย ๆ ๆ) และทั้งอัตตาเต็มบ้อง! (แม้แต่นิพพานยังเป็นอัตตา ป่วยการกล่าวถึง “โอฬาริก-
อัตตา” ตัวตนวัตถุภายนอกที่ลุ่มหลงกับความ
หรรษาใหญ่โต และสิ่งที่จิตมโนปั้นสร้างขึ้นมาเอง
เป็น “มโนมยอัตตา” เช่นวิมานหรือรูปร่างต่าง ๆ)

การทำทานแบบธรรมกาย
โดย..... ธัมมชโย

เราลองมาพิจารณาพระธรรมเทศนาของ ธัมมชโย เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๐ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ใจความว่า “ และเนื่องจากว่า เราได้ทำบุญเกี่ยวเนื่องกับมหาปูชนียาจารย์ ได้สร้างบุญถูกเนื่อนาบุญ เพราะฉะนั้นกุศลนี้จึงยิ่งใหญ่ ที่เรียกว่าเป็นมหัคคตกุศล แล้วเวลาสมบัติเกิดขึ้นก็จะเป็นสมบัติใหญ่ สมบัติอจินไตย สมบัติมหาศาล ถ้าเป็นมนุษย์เขาก็เรียกว่าเป็นมนุษย์มหาศาล ถ้าเป็นพราหมณ์ก็เรียกว่าพราหมณ์มหาศาล ถ้าเป็นเศรษฐีก็เรียกว่าเศรษฐีมหาศาล ถ้าเป็นกษัตริย์ก็เรียกว่ากษัตริย์มหาศาล คือ มีสมบัติอันเลิศในเมืองมนุษย์มากมาย ให้ใช้สำหรับการสร้างบารมีได้เต็มที่ ใช้เท่าไรก็ไม่รู้จักหมดจักสิ้น ถ้ายังไปนิพพานไม่ได้ เมื่อละโลกไปแล้ว เสวยสุขไปเป็นชาวสวรรค์ก็จะได้สมบัติทิพย์ที่มหาศาลอีกเช่นเดียวกัน...” (จาก..วารสาร อยู่ในบุญ)

แต่ที่เด็ดที่เหนือกว่าคำเทศน์ก็คือ “คำพยากรณ์”

คติภพของบรรดาพ่อแม่เหล่าศิษยานุศิษย์ที่ได้จากโลกนี้ไปแล้ว ซึ่งผลจากคำพยากรณ์ทำให้ศิษย์แต่ละคนซาบซึ่งประทับใจในผลบุญที่ตนทำ มีผลช่วยให้พ่อแม่ได้สวรรค์วิมานที่มีบริวารมากมาย แต่ละคนพร้อมที่จะทุ่มให้หมดตัว ดังตัวอย่าง **นายศุภชัย ศรีศุภอักษร และเตี้ยของเขา** ได้รับคำพยากรณ์ดังนี้

“...เตี้ยของลูกเสียชีวิตเพราะบุญกรรมที่ท่านเคยทำเอาไว้ในหลาย ๆชาติที่ผ่านมาสาเหตุที่ทำให้ท่านป่วยเป็นโรคมะเร็งนั้น เกิดจากที่ท่านเคยฆ่าสัตว์ทำอาหารมาในหลาย ๆ ชาติ เมื่อกรรมทั้งหมดมารวมกัน ท่านจึงต้องเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในที่สุด

สำหรับบุญที่ลูก ๆ ส่งไปให้ท่านนั้น ท่านก็ได้รับทุก ๆ บุญ ที่ลูก ๆ อุทิศส่งไปให้ท่าน จนทำให้กายของท่านที่เคยเป็นเพียงกายเทพบุตรยักษ์รูปหล่อแปรเปลี่ยนไปเป็นกายเทพบุตรสุดหล่อ **อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๑** โดยมีวิมานทองขนาดใหญ่ และมีบริวารรายล้อมอยู่เป็นจำนวนมาก...”

คำพยากรณ์ของธัมมชโย สร้างความซาบซึ่งใจให้แก่นายศุภชัยเป็นอย่างมาก ถึงกับปวารณาตัวว่า “**ทรัพย์ากรทั้งหมดที่ผมได้มาจะขอทุ่มเทไปกับโปรเจกต์บุญของคุณครูไม่ใหญ่ สร้างวัดใหญ่ให้สำเร็จ ส่วนบุญอื่น ๆ ขอให้ทุกรูปทุกคน ถ้าจะบอกบุญผม ให้บอกผ่านผู้ประสานงานภาค ซึ่งผู้ประสานงานภาค จะรายงานถึงคุณครูไม่ใหญ่ ๆ ก็จะพิจารณาให้เป็น ราย ๆ ไป**” (จากปรโลกนิวส์ จะเห็นได้ว่านาย ศุภชัย และ **คุณครูไม่ใหญ่**ร่วมมือกันทำงาน เมื่อนายศุภชัยไปโกงเงินจากสหกรณ์มา คุณครูไม่ใหญ่ก็จะเป็นคนชี้เป้าให้ไปจ่ายที่สาขาไหนบ้าง บางวันจ่ายเช็คถึง ๓ เวลา แล้วจะถือว่ารับของโจรไหม? ความจริงแล้วไม่มีโจรที่ไหนคิดเอาเงินมาทำบุญถวายพระหรอก จะมีก็แต่ไวยาวัจกรที่นี้ที่ไปโกงเงินเอามาทำบุญเพราะความหลงเมาในบุญ จึงสมควรแบ่งโทษกันไปแบบเจ้าอาวาสครึ่งหนึ่งกรรมการครึ่งหนึ่งหรือไม่?)

การทำทานแบบสันตติโศก
โดย..... พ่อครู สมณะโพธิรักษ์

การทำทานนั้น พระพุทธเจ้าสอนเพื่อให้ลดจิตโลภ ผู้ที่ไม่ทำอาจไม่รู้ว่าจิตโลภคืออะไร อานิสงส์แห่งทานคือการลดกิเลส แต่ถ้าผู้ทำทานทำแล้วได้กิเลสโตขึ้น โลกมากขึ้น นั่นแหละคือตกนรก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะอัมมชโยสอนว่าทำทานแล้วจะได้มั่งคั่งร่ำรวย ได้สุขสบายบนสวรรค์ชั้นฟ้ามีวิมานใหญ่ไว้ออรับ คนที่ไปทำทานกับอัมมชโย จึงมีแต่มีกิเลสโลกมากขึ้น และยังหลอกว่าทำทานกับหลวงพ่อก็แล้วจะได้เจริญก้าวหน้าในอาชีวะ มันก็จริงที่คนเหล่านั้นจะขยันพากเพียรก็ได้ผลต่อไป เขาขยันก็ทำอาชีพก้าวหน้า เขาก็บอกว่าคุณยิ่งได้มามากๆ แล้วก็ทำทานมากๆ จะได้มากๆ ขึ้นไปอีก

เหมือนคนเล่นหวย จะถูกคนออกหวยให้คอยซื้ออยู่ตลอดเวลาเวลานั้น เขาจะให้มีหัวหน้าหน่วยโฆษณาเหมือนขายตรง เป็นวิธีการทุนนิยม เขาจึงขยายออกไปไม่สิ้นสุดง่าย ๆ มันจะแตกเป็นปฏิภิกิริยาลูกโซ่ทับทวี วิธีการเช่นนี้ทุนนิยมถนัดคนจะเกิดกิเลส ตกเป็นเหยื่ออย่างนี้ตลอดไป

มาตุที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “ทานสูตร” พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ ทรงจำแนกทาน

มี ๒ ประการด้วยกัน คือ

- ๑. ทานที่ให้แล้ว มีผลมาก ไม่มีอานิสงส์มาก
 - ๒. ทานที่ให้แล้ว มีผลมาก มีอานิสงส์มาก
- ประเด็นสำคัญในสูตรนี้จึงอยู่ที่ความแตกต่างระหว่างทานที่ให้แล้ว ไม่มีอานิสงส์มาก กับทานที่ให้แล้ว มีอานิสงส์มาก นั้นเป็นเพราะอะไร? (ส่วนคำว่า “ผลมาก” นี้มีได้ในทุกกรรม เช่นทานให้แก่มารคานาก็มีผลมาก แต่เป็นผลชั่ว แต่ถ้าทานสิ่งนี้ให้กับพระอรหันต์ก็มีผลมาก แต่เป็นผลดี เรื่องของผลมากจึงมากได้ทั้งดีและชั่ว)

การทำทานย่อมมีผล แต่จะมี “อานิสงส์” หรือไม่นั้น อันนี้ต้องอาศัยพระสัมมาสัมโพธิญาณ ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ากันจึงจะสามารถรู้ได้ สามัญชนุษย์นั้นไม่มีภูมิปัญญาหยั่งรู้ลึกลงที่เป็น “อจินไตย” ขึ้นนี้ได้แน่นอน

นั่นคือ ต้อง “ทำทาน” เพื่อเป็น “เครื่องปรุงแต่งจิต” (จิตตาลังการัง จิตตปริกขารัง) ให้ลดละหน่ายคลายจาก “ภพ” จาก “ชาติ” จึงจะเป็น “อานิสงส์” หรือเป็น “ประโยชน์” ล้ำค่ายิ่งขึ้นเป็น “บาป” หรือเป็น “บุญ” หรือ “ไม่บาปไม่บุญ”

ซึ่ง “บาป” หรือ “บุญ” เป็นชั้นโลกุตระธรรม (“กุศล” หรือ “อกุศล” เป็นชั้นโลกียธรรม) โลกุตระธรรมนี้มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ซึ่งมีศาสนาเดียวในโลก ที่มีความรู้นี้

โดย “ทำใจในใจ” (มนสิการโถติ) ของตนเอง ให้ถึงขั้น “อภิสังขาร” (ปรุงแต่งจิตจนถึงขั้น “บุญ”) ว่า “ให้” หรือ “ทาน” แล้วใจของเรามี “อาการ” เข้าข่าย “ชำระกิเลส” (สันดานัง ปุณาติ วิโลเธติ)หรือเปล่า? หรือใจเรากลับ “ทำใจ” ตนเอง “โลภ” เพิ่มขึ้น หรือทำใจของเรา “อยากได้” เพิ่มขึ้นอีก ทำใจของเรา “ยิ่งจะเอา” ๆ ๆ

ต้อง “ทำใจในใจ” (มนสิการโถติ) ให้เป็น นั่นคือ ทำใจเข้าขั้น “ชำระกิเลส” ให้ได้ ถ้า “ทำใจในใจ” (มนสิการโถติ) ของตน สร้างความโลภโลเลใจตนเอง แทนที่จะ “ลดความโลภ” หรือทำให้ “ไม่มีความโลภ” โลภใจตนเอง ผู้นั้นก็ “ทำใจ” ไม่เป็น “บุญ” ซ้ำจะเป็น “บาป”

**เพราะ“ทำใจ”ไม่เป็น“การชำระกิเลส”
ก็ไม่เกิด“บุญ” ไม่เกิด“การชำระกิเลส”**

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงเหตุปัจจัย ๖ ประการ
ที่ทำให้ทานที่บุคคลบางคนในโลกนี้ ให้แล้ว ไม่มี
อานิสงส์มาก คือ

๑. ในการให้ทานนั้น **บุคคลมีความหวังให้
ทาน - มีจิตผูกพันในผลให้ทาน - มุ่งการสั่งสม
ให้ทาน - ให้ทานด้วยคิดว่าตายไปแล้วจักได้
เสวยผลทานนี้** เขาผู้นั้นให้ทานนั้นแล้วเมื่อตายไป
ย่อมเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาชั้น
“จาตุมหาราช” (เป็นเทวดาปลอม) ลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์
ลี้นยศ หมดความเป็นใหญ่แล้ว ยังเป็นผู้กลับ
มา คือ มาสู่ความเป็นอย่างนี้ (คนที่อวิชา หลง
สั่งสมความเป็นจาตุมหาราชก็หายาเลวสุด
เป็นจอมยักษ์จอมมารที่ทำทานเพราะหวังภพชาติ
อยากจะได้อะไรกลับคืนมา ทำทานแบบนี้ธรรมกาย
ถนัดนัก คือ การตั้งจิตไว้หวังในทาน สะสมสั่งสม
เป็นตัวกูของกู จนมันหมายเสวยผลผูกพันเป็นของ
กูไม่พราวจากเลย นี่คือการตั้งจิตไว้ผิด)

๒. ในการให้ทานนั้น บุคคลไม่มีความหวังให้
ทาน - ไม่มีจิตผูกพันในผลให้ทาน - ไม่มุ่งการสั่งสม
ให้ทาน ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า ตายไปแล้วจักได้
เสวยผลทานนี้ แต่ให้ทานด้วยคิดว่า ทานเป็นการดี
เขาผู้นั้นให้ทานนั้นแล้ว เมื่อตายไป ย่อมเข้าถึง
ความเป็นสหายแห่ง “เทวดาชั้นดาวดึงส์” เมื่อ
ลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์ ย่อมกลับคืนมาสู่ความเป็นอย่าง
นี้อีก (ทำทานแบบข้อ ๒-๖ ดีกว่าแบบแรก เพราะ
ไม่ตั้งจิตหวังผลอะไรกลับมา ทำทานเพราะเห็นเป็น
สิ่งดี ทานแบบนี้ถือว่า ไม่หวังไม่สั่งสมไม่ผูกพันไว้)

๓. บุคคลบางคนในโลกนี้ ฯลฯ ไม่ได้ให้ทาน
ด้วยคิดว่าทานเป็นการดี แต่ให้ทานด้วยคิดว่า บิดา
มารดาปู่ย่าตายายเคยให้ทานมา เราก็ไม่ควรทำให้
เสียประเพณี ... ฯลฯ ย่อมเข้าถึงความเป็นสหาย
แห่งเทวดาชั้นยามา เมื่อลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์ ย่อม
กลับคืนมาสู่ความเป็นอย่างนี้อีก

๔. บุคคลบางคนในโลกนี้ ฯลฯ ให้ทานด้วยคิด
ว่าเราหุงหากินได้สละและพราหมณ์เหล่านี้หุง

หากินไม่ได้ เราหุงหากินได้ จะไม่ให้ทานแก่สละ
หรือพราหมณ์ผู้หุงหากินไม่ได้ ไม่สมควร ฯลฯ
เขาย่อมเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาชั้นดุสิต
เมื่อลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์ ย่อมกลับคืนมาสู่ความเป็น
อย่างนี้อีก

๕. ให้ทานด้วยคิดว่า เราจักเป็นผู้จำแนกแจก
ทาน เหมือนอย่างเช่นท่านผู้ประเสริฐแต่ครั้งก่อน
(เหล่าฤๅษีผู้นิยมบูชามหาโย) ฉะนั้น... ฯลฯ ย่อม
เข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาชั้นนิมมานรดี
เมื่อลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์ ย่อมกลับคืนมาสู่ความเป็น
อย่างนี้อีก

๖. ให้ทานด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้
จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและโลมณัส ... ฯลฯ
ย่อมเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาชั้น
ปรนิมิตตสวรรค์ และเมื่อลี้นกรรม ลี้นฤทธิ์ ย่อม
กลับคืนมาสู่ความเป็นอย่างนี้อีก (เทวดากามภูมิ ๖
นี่เป็นสิ่งที่คนหลงว่าต้องได้ต้องเป็น แต่ของ
พระพุทธเจ้านี้ให้มาล้างความเป็นเทวดาเหล่านี้
หมดเทวดาแล้วจึงได้เป็นพรหม สำหรับการทำสิ่ง
ดีนั้นก็พึงทำเถิด แต่อย่ายึดดี อย่าติดดี เพื่อจะ
ได้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้รู้ว่าทำดีแล้ววาง คนก็ต้องทำดี
จริง ๆ แล้วกรรมต้องดีเป็นกุศลกรรม ยิ่งผู้ใด
ทำกรรมทุกกรรมเป็นกุศล เป็นทั้งผลมาก และเป็น
ประโยชน์มากก็ยิ่งดี เป็นประโยชน์ที่ได้ชำระกิเลส
ด้วย และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย เป็นอุกฤษณะ
นั้นแหละเป็นประโยชน์ที่สุดด้วย)

๗. การให้ทานที่มีอานิสงส์มาก **เพราะมุ่ง
หมายใช้เป็นเครื่องปรุงแต่งจิต(จิตตาลังการัง)**
เขาให้ทานเช่นนั้นแล้ว เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงความเป็น
สหายแห่งเทวดาชั้นพรหม เขาลี้นกรรม ลี้น
ฤทธิ์ ลี้นยศ หมดความเป็นใหญ่แล้ว เป็นผู้ไม่ต้อง
กลับมา คือ ไม่มาสู่ความเป็นอย่างนี้

หมายเหตุ ก. เหตุปัจจัยที่ทำให้ทานมีอานิสงส์
มากก็คือการทำทานที่ตั้งจิตเพื่อลดตัณหาตน ไม่หลง
สำคัญในตนแม้จะเป็นผู้ให้อย่างฤๅษีผู้ประเสริฐ
ก็ตาม หรือแม้หวังจะได้เพียงแค่ “ความปลื้ม-
ใจ” ก็ตาม แต่ให้ “ทาน” เป็นเครื่องปรุงแต่งจิต

(จิตตาลังการัง จิตตปริกขารัง) โดยต้องปรุงแต่งจิตให้ “ไม่มีความหวังให้ทาน-ไม่มีจิตผูกพันผลให้ทาน-ไม่มุ่งการสั่งสมให้ทาน-ไม่ให้ทานด้วยคิดว่า ตายไปแล้วจักได้เสวยผลทานนี้ แต่ให้ทาน” เป็นเครื่องปรุงแต่งจิตเพื่อตัดภพจะได้จบชาติ เป็นผู้ไม่มีภพไม่มีชาติ ซึ่งเป็นผู้ไม่ต้องกลับมา คือ ไม่มาสู่ความเป็นอย่างนี้ หมายความว่า ยังเวียนกลับไป-กลับมา ยังเป็นปุถุชนคนโลก ๆ อยู่เหมือนเดิม ยังไม่พ้นความเป็น “โลกีย์” ชัด ๆ ก็คือ ยังไม่เป็นคนผู้หลุดพ้นจนได้เป็นคน “โลกุตระ” นั่นเอง จึงจะได้ชื่อว่าให้ทานแล้วมีอานิสงส์มาก

ข.. เหตุปัจจัยที่ทำให้ทานไม่มีอานิสงส์มาก ก็คือ การทำทานที่ให้ทานไปแล้วยังห่วงแหน ยังต้องการอะไรตอบแทนเป็นการยึดอะไรเป็นเราเป็นของเราอยู่ ใจเรามีอาการห่วงแหนเยื่อใยผูกพันในสิ่งที่เราได้ให้ออกไป ยิ่งได้รับการสั่งสอนมาว่า “ทำทาน” แล้ว “ใจ” ต้องยิ่งฝัง “วิมานหวัง” ใส่ใจตน เป็นภพเป็นชาติต่อไปอีก

ยิ่งติดยึดปักมั่นใน “วิมานหวัง” ว่าจะได้ จะมีใส่จิตหนักปักใจแน่นและหนาและใหญ่ยิ่งเท่าใด ๆ ก็ยังมี “ภพ” มี “ชาติ” ยิ่งใหญ่ยิ่งมากยิ่งหนายิ่งหนักยิ่งแน่น ยิ่งตรงกันข้ามกับอานิสงส์ของศาสนาพุทธที่เราต้องลดโลภ ละหนายภพคลายชาติลง ไม่ใช่ทำให้ “อยากได้ภพได้ชาติ” อยู่ หรือ “ยิ่งอยากได้อะไรต่ออะไรมากขึ้น ดั่งมีตัวอย่างที่เจ้าสำนักปฏิบัติธรรมบางสำนัก ที่ยัง “อวิชชา” อยู่ ยังขาย “วิมาน” ยังสร้าง “วิมาน” ขึ้นมาหลอกให้คนทำทาน หลอกให้คนติด “ภพ” หลอกให้คนยังหวังใน “ภพ” ที่จะเป็น “ชาติ” ต่อ ๆ ไปไม่หยุด ไม่มีคลายกันเลย ยิ่งทำทาน ยิ่งตั้งใจปักมั่นยึดมั่นว่าตายไปอีกก็ชาติ-ก็ชาติก็ยังหลงว่าจะมีความร่ำรวยยิ่ง ๆ ขึ้นรำไป การสอนเช่นนี้ จึงปฏิบัติทำให้ไม่ “ตัดภพ-จบชาติ” เป็นการสอนที่ “ไม่มีอานิสงส์มาก” (น มหานิสังสา) เลย เพราะไม่เป็นไปเพื่อลด “ภพ” จบ “ชาติ” แม้นิด

พระพุทธเจ้าตรัส “การตั้งจิตไว้ผิด” (มิจฉापณิหิตัง จิตตัง) ก็ยิ่งกว่า “โจรหัวโจกเห็นโจรหัวโจก

แล้วทำร้ายแก่กันและกัน” ก็เห็น ๆ อยู่ชัด ๆ ในวงการพุทธศาสนา มีการประพฤติปฏิบัติ “ทาน” กัน “มีผลมาก” (มหัพผลา) แต่ “ไม่มีประโยชน์มาก” (น มหานิสังสา)

ส่วน “ทำทาน” มี “ผลมาก” (มหัพผลัง) และ “มีอานิสงส์มาก” (มหานิสังสา) นั้น ก็ต้องทานมากที่เป็นไปเพื่อลด “ภพ” จบ “ชาติ” มากด้วย

ชาวพุทธในยุคสมัยนี้ก็เข้าใจไม่ได้ ยังเห็นไม่ได้ ยังมีความรู้แจ้งเห็นจริงไม่ได้กันอีกมากกว่ามากในเรื่อง “ทาน”

จึงพากัน “ทำทาน” ได้แค่ชั้นสวรรค์โลกีย์ อันเป็น “กามภพ ๖ ชั้น” กันเท่านั้น

ซึ่งความเป็น “สวรรค์โลกีย์” (สมมุติเทพ) นี้เป็นการได้ “สุขัลลิกะ” ที่เป็น “สุขแท้จ” กัน แล้วก็ยังคง “เกิด-ตาย” วนเวียนอยู่ใน “โลกียภูมิ” ตลอดกาลนาน ไม่สิ้นภพจบชาติกันไม่ได้ เทวดาจึงไม่ใช่ “ภพชาติ” ที่จะต้องได้ต้องมีต้องเป็นเลย สำหรับผู้จะปฏิบัติสู่นิพพาน เพราะนิพพานนั้นคือที่สิ้นภพจบชาติ โดยเฉพาะ “กามภพ” คือ แดนที่จะต้องหลุดพ้นเบื้องต้น เป็น “ภพ” แรกที่จะต้อง “ดับภพจบชาติ” ให้ได้ก่อน “ภพ” อื่นเสียด้วย

สรุปแล้ว ชีวิตนี้มี “ทาน” นี้แหละเป็นทั้งเบื้องต้นและที่ สุด แล้วชีวิตก็ต้องฝึกการให้ “ทาน” นี้แหละคุณจะเป็นพระพรหมหรือเป็นพระอรหันต์นี่จบด้วยทาน อรหันต์คือผู้แจก “ธรรมทาน” เป็นการให้ที่มีอานิสงส์สูงสุดคือ ให้ธรรมทาน อรหันต์มีหน้าที่ให้ธรรมทาน

ในบารมี ๑๐ ทัศ ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ชันติ ลัจจะ อธิษฐาน ก็เพื่อเสริมหนุนการ “ทาน” ให้จบ คนปฏิบัติบารมี ๑๐ ทัศ คืออรหันต์ชีวิตมีแต่ให้อย่างเดียว คือ ธรรมทาน แล้วชีวิตก็ดำเนินไปด้วยเมตตา และอุเบกขา อุเบกขาคือฐานพักหรือฐานบรรลธรรมเป็นฐานนิพพาน ให้แล้วไม่มีเราไม่มีเขา ให้แล้วจบ ก่อนจะให้ก็ต้องพิจารณาว่าคนนี้ควรให้หรือไม่? ถ้าควรให้ก็ให้ ถ้าไม่ควรให้ก็ไม่ให้ คนที่ไม่ควรให้นี้เยอะ ทานแล้วเสียของ ดีไม่ดีเหมือนโจรหัวโจกกับโจรหัวโจกทำร้ายกันเลย ๓

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระ ๔๖ พรรษา เส้นทางสัมมาอาริยมรรค พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโศก ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ และ “เราคิดอะไร” อย่างเข้าสู่ปี ๒๓ ในฉบับที่ ๓๑๖ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๙ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” มอบเป็นบรรณาการในรูปแบบปกคอกเก็ตบุ๊กขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

“เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ได้อธิบายแจกแจงเจียรไนพระสูตรสำคัญ ๆ เช่น พรหมชาลสูตร สามัญญผลสูตร อัมพภูฏสูตร ทานสูตร วิภังคสูตร มหาจิตตาริสกสูตร และสูตรอื่นๆ ชนิดที่กล่าวได้ว่าไม่อาจหาอ่านศึกษาจากที่ใดได้ เพื่อให้เพชรพุทธของพระบรมศาสดาส่องแสงประกายแก่ชาวพุทธอย่างแท้จริง เพราะชาวพุทธเข้าใจธรรมะผิดทิศผิดทาง ซึ่งสาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากการถ่ายทอดผิด ๆ จากรุ่นต่อรุ่น ทำให้ปฏิบัติผิดต่อ ๆ กันมาเนิ่นนาน ชาวพุทธจึงเดินออกนอกทางพุทธแท้ ๆ ไปไกลแสนไกลจนแทบจะกู้ไม่กลับ ไม่อาจเข้าถึงโลกุตระ ไม่ได้มรรคผลที่ควรจะได้ ...

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กรหน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ x ๒๓๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “เพชรพุทธสุดยอดศิลปะโลกุตระ” ขนาด ๑๕๐ x ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐ .-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐ .-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐ .-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐ .-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐ .-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐ .-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐ .-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐ .-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐ .-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐ .-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐ .-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐ .-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ “ก้านแก่น” ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

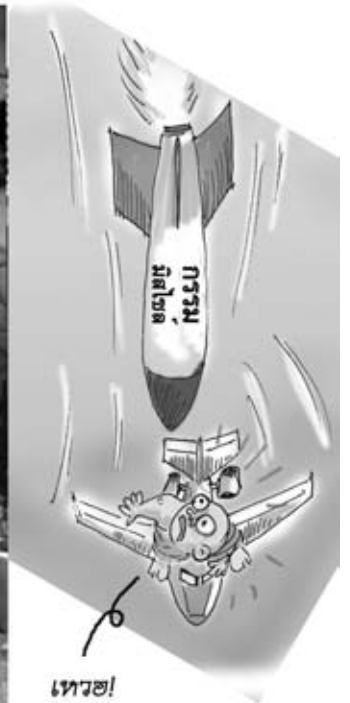
เพราะไม่มีความจริงให้พิสูจน์ จึงไม่กล้าพิสูจน์ความจริง

ทำไมหมู่
นี้
สมิธิงโตสหนา
กันมาซัง!

๑. ยันตระไม่กล้าตรวจดีเอ็นเอ เพราะรู้ว่าถ้าตรวจแล้วถูกจับได้แหง ๆ

๒. เณรคำทหนักฎแห่งกรรมด้วยเครื่องบินเจ็ต แต่เมื่อเจอกรรมติดจรวดก็เอาไม่อยู่

ขาใหญ่และท่า
สิ้นเชิงกว่า
ปลาไหลใส่สเก็ต
อีกระเนียด!

๓. ถวายข่าวพระพุทธเจ้าก็ไปมาแล้ว สวรรค์นรกที่ไหนก็ไม่กลัว
แต่ที่กลัวคือดีเอสไอ กลัวยิ่งกว่าไปนรกอีกนะจ๊ะ!

"ดีเอสไอ" แจ่ง 2 ข้อหา
คดีรถหรู
"สมเด็จพระองค์ - หลวงพี่แป๊ะ"
- ร่วมกันครอบครอง ซึ่งสินค้าที่รู้ว่าไม่เสียภาษี
- ร่วมกันแจ่งข้อความเท็จลงในเอกสารราชการ

เราตองไม่ยอม
มารที่มา
ขัดขวาง
เพราะเรามีหมู
เสนามา
มากกว่า
และ
ช่ายกว่า

๔. พระเดชพระคุณไม่พร้อมที่จะให้ปากคำกับดีเอสไอด้วยตัวเอง
(แต่พร้อมมาก ๆ หากจะได้เป็นสังฆมราช ยิ่งเร็วยิ่งดีเด้อ)

● **ตั้งนั้น วิมุตตินิยม**

หากไม่ได้สมณะโพธิรักษ์มาเปิดเผย
สมาธิสมาตาแบบพุทธสู่สายตาชาวโลก
สมาธิพุทธคงถูกเก็บเงียบเป็นตัวหนังสือนิ่งไว้
อยู่ในมหาจัดตารีสกสูตรต่อไป
ไม่มีกำหนดเป็นแน่แท้

เหนือฟ้ายังมีฟ้า... เหนือธรรมชาติก็มีพุทธชาติโลกุตระศิลป์

ธรรมชาติลัทธิธรรมกาย

ปรากฏการณ์ประจักษ์สิทธิ์ของวัดพระธรรมกาย คือ สามารถขยายอาณาจักรแบบทุนนิยมสามัญ โดยใช้วิชามารการตลาดขายภาพลักษณ์ความใสสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยดูงามเจียบสงบนิ่ง

ยิ่งใช้วิชาสะกดจิต ฟานังหลับตา เฟงกิลินนิมิตดวงแก้วใสได้สะตือพิลึกกึกกือ ให้คนเชื่อถึงมงายได้ขายสวรรค์วิมาน ปั้นภพอลังการหรรษายิ่งใหญ่

กลยุทธ์พาบวชพระเถร อุบาสิกาแก้ว ทีละแสนรูป เพื่อหลอกล่อกวาดต้อนคนเข้าวัดแห่แหนตาม ๆ กัน ไม่ต้องใช้ปัญญา ไม่เลือกเฟ้นคุณภาพศรัทธา

นานาวิธีแสวงหาบริวาร สร้างอำนาจอิทธิพลสัมฤทธิ์ผลได้คนงมเงงใจเจ้าบ้านเบิก มาเป็นเหยื่อให้ล้วงตบกินไล่ หมดตัวไม่พอ พาก่อนนี้บุญใช้เงินผ่อนอีกต่างหาก สำนักนี้อุตริใจดำอำมหิตกับศรัทธากัลยาณมิตรปานนั้น...

ธรรมกายวันนี้ เป็นฝีมือเจ้าลัทธิ คือ ธรรมชโย เขาฉลาดใช้สมาธิหลับตาหากินโดยฉวยโอกาสเอา

สมณะนิมิตดวงแก้วมาเป็นอุบายต่อยอด หลอกล่อให้หลับต่าปั่นภาพตามเหมือนกับโดนสะกดจิตเข้าให้เต็ม ๆ ไม่รู้ตัว

จากนั้นเลยมั่วให้เมาบุญ ลงทุนซื้อสวรรค์วิมานชาติหน้าลม ๆ แล้ง ๆ วันนี้อายเงินสดจริง ๆ นะจ๊ะ จนหมดตัวเจ้าบุญทุ่มยิ่งดี รอไปรวยและชาติไหน ๆ ก็แล้วกัน

มันประหลาดที่ญาติโยมยอมมจนลงก่อน ไปทุ่มโถมให้ธรรมชโยรวยล้นฟ้าทันที สาธุศิษย์ธรรมกายช่างงมเงง นำลั้งเวชปานนี้...

นี่คือผลพวงพระใช้เงินได้ ศิลข้อ ๑๐ ห้ามขาดการรับเงินทองของมีค่า เมื่อพระเถรไม่ถือศีลข้อนี้ ชิดแบ่งระหว่างนักบวชกับฆราวาสก็หมดหายกลายเป็นเท่าอุบาสกไปฉิบ

พระสงฆ์กระแสนลัทธมหาเถรสมาคม พวกมีบัญชีแบงค์ รับเงินทอง เจ้าของโฉนดที่ดิน เช่นธรรมชโย เป็นต้น นับก็แสนรูป เอาศีล ๑๐ มาจับข้อเดียวจะหมดสภาพกันตั้งเท่าไร...

เห็นไหมว่า เมื่อประพฤติวิปริตจากธรรมวินัย เช่น ประเด็นเงินทองของมีค่า มันอันตรายโทษ

ปาราชิก หรือพาวินาศสันตะโร ดังธรรมกายโดน ถล่มเวลานี้

คณะสงฆ์หมู่ไหนยังต่อต้าน ใช้เงินของต้องห้าม เท่ากับผิดสัญญาประชาคมว่าจะมาโกนหัว ละทิ้งสมบัติเครือญาติ กลับเป็นขบถต่อธรรมวินัย อย่างร้ายแรง

สมณเพศอนาคาริกของพระยังจะเหลือหลออะไรให้นับถือต่อได้แล้ว เจ้ากูทั้งหลายเอ๋ย...

ตกลงสงฆ์ธรรมกาย เป็นตัวอย่างมหาโจร ปล้นเจียบ เอาเบรียบทำนาบนหลังคนเข้าวัด นึกว่าฉลาด หาลาภยศชั้นสรรเสริญสุขสมสวรรค์ เก่งเป็นบ้า หลังเทวดาหมตใจเป็นปลื้มตลกสวรรค์ หันไปต่อที่ไหนก็ไม่พ้นนรกสิวะ!

มหาปเทศ ๔ ติความให้สำคัญ

ความจริงวันนี้ น่าจะพอพิสูจน์ชัดแล้ว พระมหาเถรสมาคมกระแสหลักส่วนใหญ่ ไม่มีใจปฏิบัติตัดกิเลสจริงจังถึงไหน บวชเรียนเป็นทางผ่านหวังก้าวหน้าอย่างมากแบบคนรวย ตั้งคั่นเอง ไม่ต่างปลูชุนคนกิเลสหนาสักเท่าไรเลยได้เห็นพระผิดศีล ทำวิปริตจากธรรมวินัย นันโน่นนี่เป็นธรรมดา

เมื่อหลงประมาทกันไปทั้งหมดคณะใหญ่ ไม่มีใครว่าใครได้ ศีลข้อ ๑๐ ห้ามเงินทองของมีค่า บัญญัติชัดเจนนัดๆ ทุกคนรู้ศีลนี้ดี แต่ทำตรงข้าม ชะยั้งจั้นแหละ เหมือนไม่ได้แต่ต้องบัญญัติกฎเหล็กให้วิปริตอะไรสักนิด

แต่การกระทำให้วิปริตจากธรรมวินัย มันยอมพาศาสนาให้วิปริตไปตามได้ด้วย ดังที่ธรรมกายประกาศพาคณรวยถ้วนหน้าอยากรวยอย่างมาก ต้องทำบุญให้เจ้าสำนักเยอะๆ ประมุขธรรมกาย เลยรวยและไม่เลเรียนหน้าก่อนใคร บรรดาศิษย์อยากรวยอย่างมากก็แหกกันมาเป็นแสนๆ

เงินคืออสรพิษ เงินมหาภัย กำลังทำพิษเจ้าสำนัก ใครไม่เห็นบ้าง!

ในขณะที่ลัทธิพุทธโลกุตระ พาคณมากล้าจนกล้าให้ สวนทางคนกล้ารวย กล้าเอาเบรียบดังเช่น ชาวอโคกใช้ชีวิตแบบคนจน ตามในหลวง

ทรงชี้แนะด้วยถือศีลเคร่ง เก่งงาน ไม่เกียจคร้าน ทำตัวให้เป็นประโยชน์ผู้คนทั่วแผ่นดิน

สันตือโคกจึงเดินหน้าแบบคนจน พึ่งตนจนมีเหลือเมื่อสังคมไปด้วย เมื่อเคร่งครัดตรงตามพระธรรมวินัย ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

ถึงจะเคยโดนใส่ร้าย กรณีสันตือโคก เมื่อ ๒๗ ปีก่อน ข้อหาทำธรรมวินัยให้วิปริต ความจริงวันนี้ไม่ใช่ เข้าใจผิดทั้งเพ เพราะผู้กล่าวหายึดเอาแต่ตัวบัญญัติพระวินัยมะลือทือ ไม่ทันเจาะลึกถึงอรรถสาระ เจตจำนงเป้าหมายสำคัญ ย่อมเกิดวิวาทะยึดถือต่างกันเป็นธรรมดา ยิ่งต่างเป็นนานา-สังวาสกันด้วย ยิ่งห้ามแทรกแซงสิทธิคนละสังวาส

ตัวอย่างสันตือโคกประกาศลาออกจากมหาเถรสมาคม ใช้สิทธิ์นานาสังวาสตามพุทธานุญาตฝ่ายพิทักษ์กฎหมายมหาเถรฯ บอก บวชจากมหาเถรฯ จะลาออก ต้องสึกเลย บวชมาดีๆ พระโพธิ์รักษ์ไม่ได้ทำผิดอะไร ให้ต้องโทษจับสึกเหมือนประมุขบางสำนัก ทั้งไม่ยินดีเปล่งวาจา ลาลิกขา เลยบังคับลาลิกขาไม่สำเร็จ

มหาเถรฯ จึงหันไปเอาโทษตามกฎหมายฐานสั่งให้สึก แล้วไม่ยอมสึก คดียุติตรงศาลลงโทษจำคุกโดยรอลงอาญา และพ่อครูสมณะโพธิ์รักษ์ ย่อมปฏิบัติตามพิพากษาโดยดี ต้องโดนคุมประพฤติระหว่างรอลงอาญา

ฉะนั้น ปัญหาความเข้าใจยึดถือปฏิบัติตามหลักธรรมข้อนี้ มักเป็นประเด็นเข้าใจแตกต่าง นานา จำเป็นอยู่เองที่ต้องตีความให้ตรงเจตจำนง พึงประสงค์โดยถือหลักว่า

๑. เมื่อไม่ห้ามว่าไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร และขัดกับกับสิ่งควร สิ่งนั้นจึงไม่ควร
๒. เมื่อไม่ห้ามว่าไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควรขัดกับสิ่งไม่ควร สิ่งนั้นจึงควร
๓. อันไหนไม่อนุญาตว่าควร แต่สิ่งนั้นไม่เข้ากับสิ่งควร ขัดกับสิ่งควร อันนั้นถือว่าไม่ควร
๔. อันไหนไม่อนุญาตว่าควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร ขัดกับสิ่งไม่ควร อันนั้นถือว่าควร

เมื่อสำคัญมั่นมั่นในแก่นหลักใหญ่ ย่อมตัดข้อลัสนได้ดีขึ้น

เอกลักษณ์พุทธชาติ

กรณีธรรมกาย สะท้อนให้เห็นสังคมสงฆ์
วงการพุทธที่ต่ำทรุด ฟอนพะเกินเหยียวยาโดยลำพัง
มหาเถรสมาคม ในเมื่อองค์กรปกครองสงฆ์นี้ตั้ง
ขึ้นด้วยนโยบายรัฐ รัฐบาลจึงน่าจะเป็นผู้นำปฏิรูป
การปกครองสงฆ์อย่างขนานใหญ่ ในฐานะเป็น
สถาบันแกนกลางหลักสุดสำคัญของประเทศ

โดยเฉพาะศาสนา คือพลังที่รวบรวมกันของ
สังคม อันใดไม่เป็นไปเพื่อความร่วมมือกันรวมกันของ
สังคม อันนั้นไม่ใช่ศาสนา วาทะพ่อครูให้สำคัญใน
ความสำคัญปานนั้น

**โลกจะมีอะไรสำคัญเท่าคน คนจะมีอะไร
สำคัญเท่าใจ**

จิตวิญญาณเป็นประธานนำสั่งทั้งปวง ทุก
อย่างก่อเกิดประเสริฐขึ้นมาด้วยใจ สำเร็จแล้ว
ทีใจ (มโนปุพพัง คมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา)

สำหรับธรรมชาติลัทธิธรรมกาย เป็น
ปรากฏการณ์จริง ฉายภาพลากไล่ตัวเองออกมา
สู่สายตาสังคม ให้ประจักษ์แจ้งตื่นรู้เสียที ย่อม
ไม่ยากที่จะรู้จักเท่าทันวิสัยโลกีย์ แข่งรวยสะสวาย
ทรูเร็ด จมปลักดักดานตื่นตาชะในวังวนโลกธรรม
ลภายศสรรเสริญ โลภียสุข

สอนทานให้ชาวบ้านซีโลภจัดหวังรวยล้นชาติ
หน้า แทนที่จะเป็นบุญได้ตัดกิเลสซีโลก กลับตรง-
ข้าม ทำบุญเลยได้บาปทับซ้อน ไม่ใช่แค่นี้...

ธัมมชโยช้อนเชิงลวงโลก หลอกชาวบ้าน
ถ่ายเทกระเป่าเข้าหน้าตัดตัวเอง เป็นจอมเปรตยักษ์
ใหญ่ ได้เสพสมอารมณ์หมายเทวดาแดนสวรรค์
ลม ๆ แล้ง ๆ ชั่วแล่น วนเวียนเบือ ๆ อยากร ๆ ไม่มี
อะไรใหม่

ส่วนศีลภาวนา สอนแค่มารยาทสร้างภาพสงบ
สมณะ กดขมหินทับหญ้า ทำสมาธิแค่หลับตาสะกด
จิตเพ่งนิมิตมโนปั้นดวงแก้วหลอกตัวเอง เลิกนั่ง
ลิ้มตาสมาธิหายจ้อย ศีลก็ถือ ๆ วาง ๆ ไม่มีต่อเนื่อง
ไม่ช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นไปจากกิเลส

ครั้นหันมาเทียบ**สมาธิพุทธโลกุตระ**ดูบ้าง

ศีลสมาธิปัญญา เป็นองค์รวมไตรสิกขา สัมมา
อาริยมรรคทั้งหมด คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๘

ศีลและปัญญา เป็นกระบวนการจัดระเบียบชีวิต
ควบคุมตัวเอง ให้อยู่ในโคจรเป็นไทจากการโลกีย์
วิสัยปุถุชนคนกิเลสหนา เมามันกินสุบดื่มเสพ
ผลาญชีวิตไปชาติแล้วเล่าเสียชาติมนุษย์สิ้นดี

ศีลและปัญญาถึงเป็นธรรมคู่สอง คือ ศีลอัน
ใด ปัญญาก็อันนั้น ปัญญาอันใด ศีลก็อันนั้น ฉะนั้น
ผู้มีปัญญาพึงรักษาศีล

ในพระสูตรยังเน้นอีกว่า **ศีลยอมชำระปัญญา
ปัญญายอมชำระศีล**ให้หมดจด เหมือนล้างเท้า
ด้วยเท้า ชัดคู่กัน ล้างมือด้วยมือ ชัดคู่กันนั่นเอง

ทั้งศีลพร้อมปัญญา จึงล้วนยอดเยี่ยมในโลก

พ่อครูยังเจาะลึกนัยอุปมาเชิงศีลเหมือนพ่อ
ปัญญาเหมือนแม่ คอยให้ก่อเกิดเลี้ยงดูจิตวิญญาณ
ให้เจริญก้าวสูงขึ้นไปด้วยอริศีล อริจิตและอริปัญญา

ด้วยมาตรฐานการอริศีล พร้อมอริปัญญา ชัดเกลา
กิเลสต้นหา ส่งผลให้เกิดอริจิต หรือสมาธินี้แหละ

สมาธิพุทธจึงไม่ใช่ตื่นเขินแค่หลับตานั่งสะกด
จิตให้สงบนิ่ง ในช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นก็ขึ้นข้าง
ลงมาไปตามชอบ ไม่ใช่เลย

แทนที่จะมีวสะกดจิตซ้ำซาก สู้สกัดกิเลสเด็ด-
ขาดไปเลย ลดละหมดจดนิรวรณ แต่ละเหตุปัจจัย
ไปตามลำดับ เกิดผลบริสุทธิ์ได้มากละเอียดเท่าใด
ความสงบสุขเบิกบานย่อมเป็นจริง ไปตามนั้น

สรุปแล้ว ศีลพุทธเหมือนกันแต่ชื่อ ปฏิบัติจริง
ต้นลึกหลากหลาย กระแสหลักมักสอนศีลรักษา
กายวาจา จะให้จิตสะอาดสงบต้องนั่งทำสมาธิอีก
ต่างหาก ประมาณนั้น ครั้นจะเกิดปัญญาต้องไปทำ
วิปัสสนาอีกเชิงหนึ่ง ศีล สมาธิ ปัญญา เลยแยกทำ
ไปคนละที่สองที

ที่แท้ ลึกขาสามเป็นสมังคิธรรม สมาธิพุทธ
ก็เป็นองค์รวมของศีลและปัญญา ลังเคราะห์กัน
กระทั่งเกิดอริจิต

หรือ**อาริโยสัมมาสมาธิ ตามนัยมหาจิตตาริ-
สกสูตร ยิ่งลึกละเอียดบริบูรณ์ว่า สัมมามรรคทั้ง ๗
นั่นแหละ สิริรวมลงเป็นสัมมาสมาธิองค์มรรคที่ ๘**

สัมมามรรคทั้ง ๗ ได้แก่ สัมมาทิฐิ เป็นประธาน
หัวเรือใหญ่ ขนาคตัวช่วยด้วยสัมมาสติกับสัมมา
วายามะ นับเป็นองค์สาม นำองค์สี่มีชีวิตกิจกรรม

ตั้งแต่คิด พูด ทำงาน และอาชีพใช้ชีวิต

นี่หากไม่ได้พ่อครูมาเปิดเผยสมาธิสมาธิตามแบบ พุทธอุบายตามชาวโลก สมาธิพุทธคงถูกเก็บเงียบ เป็นตัวหนังสือหนึ่งใบอยู่ในมหาจักรวรรดิศาสตร์ต่อไป ไม่มีกำหนดเป็นแน่แท้

เพราะมีใครบ้างไหมเคยได้ยิน สำนักไหน ไช้ความสมาธิพุทธสมาธิสมาธิว่าประกอบกระบวนการ ลังเคราะห์ของสัมมาธรรมทั้ง ๗

ส่วนตัวผู้เขียน สำคัญมั่นใจว่า ไม่เคยปรากฏ มาก่อนหน้านี้เลย

อนึ่ง ภาพลักษณ์สำนักสันตโศก ปรากฏการณ์ รับรู้กันทั่วว่า เราถือศีลเคร่งครัด ถือศีลแล้วยังไง ต่อ เพราะเห็นถือศีลกันถมถืดไป

คำตอบน่าฟังไม่ใช่เล่น รับรองไว้ในกัมมัตถิย- สุตระ สุตตันตปิฎก เล่ม ๑๖

กล่าวถึง **ศีลที่เป็นกุศล ย่อมมีอวิปปฏิสาร เป็นผล มีอวิปปฏิสารเป็นอนิสงส์ จากผลลัพท์ กับอนิสงส์ประโยชน์ของอวิปปฏิสาร ย่อม ทำให้เกิดปราโมทย์ต่อด้วยปิติ มีปัสสัทธิสงบ ร่าจิบ ตามมาด้วยสมาธิ เกิดยถาภูตญาณทัสนะ นิพพิทาวีรณะ กระทั่งบรรลุมุตติญาณทัสนะ**

ผลและประโยชน์จากศีลที่เป็นกุศล นำพาให้ บรรลอรหัตต์โดยลำดับ นับว่ามหัศจรรย์ยิ่งใหญ่นัก

เมื่อรับรู้เข้าใจทิศทาง เป้าหมาย ในการปฏิบัติ เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย โดยนัยคร่าว ๆ ดังกล่าวข้างต้น น่าจะช่วยให้เกิดกำลังใจ ทุ่มโถม เพื่อถือศีลเคร่ง เก่งงาน ลีปสานวิชา ตามรอย พระอรหัตต์ เกาะติดซิดไกล้ไต่เต้าขึ้นไปเรื่อย ๆ สาธุ...

มัจจุเทศก์โลกุตรศิลป์

ย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดงล้วยอยู่แล้วกระมังว่า มรรคาพุทธหลุดพ้นนั้นเป็นไฉนกันแน่ ? ใครผู้รู้แจ้ง เห็นจริงอยุ่หนใด ?

แต่ละสำนักต่างนำพาไปคนละคั้งคนละแคว ไม่เห็นจะเป็นทางหนึ่งเดียวกันเลย

อย่างสงฆ์หมู่ใหญ่ ไม่เคยปรากฏองค์ใดสำเร็จ มรรคผลเช่นไรแล้วบ้าง ไม่มีการยืนยันตนเอง ให้ตามพิสูจน์ได้จะจะ ชะรอยไม่มีคนกล้ารับรอง

สักรายสัท่า ถึงปิดปากห้ามอวดคุณวิเศษเด็ดขาด แม้มีจริง มั่วไปโน่น !

ที่ถูกต้อง การอวดอูตรีมนุสรธรรมอันมีในตน ย่อม เปิดเผยตัวเองได้บ้าง เพียงต้องดูกาลเทศะ หมูชน จะตื่นรู้ตามของจริงได้ด้วยรีเปล่า...เท่านั้นแหละ เพื่อไม่ให้เสียของ

การแสดงตัวประกาศตนของพ่อครู ฐานะ พระโพธิสัตว์ ตั้งแต่หลายสิบปีก่อน เพื่อเชิญชวน พิสูจน์พุทธวจนะ อันว่า เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติชอบอยู่ ตราบใดตราบนั้น โลกย่อมไม่ว่างจากพระอรหัตต์

ผู้แสวงหามรรคา แทนที่จะมั่งงุมมะงาหรา คำล่ำทางมืดแปดด้าน ปฏิบัติสงเดซตาม ๆ กันไป เสียเวลาหมดแรงเปล่าหนักต่อนัก

สู้เปิดตา เห็นแสงแจ้งสว่างทางปลายอุโมงค์ ลิบ ๆ จุดเริ่มต้นนี้จักเป็นจริงไหม คนมีปัญญาศรัทธา พอ มีสิทธิ์ถึงบางอ้อ ไม่นานเกินรอกับคำตอบตัวเอง

อย่างไรก็ดี กว่าที่จะพบเพชรพุทธโลกุตรมรรค ประจักษ์ผลวิมุตติหลุดพ้นวิเศษใด ๆ ดังใจหมาย จำเป็นอยู่เอง ต้องเรียนรู้ตามหมู่สัตบุรุษ บัณฑิต กัลยาณมิตรเป็นจุดตั้งต้นสุดสำคัญกว่าเพื่อนก่อน อื่นใด...นี่คือหลักประกันในผลสำเร็จมากน้อย

ตามหลัก มิตรดี สหายดี ลังคมแวดล้อมดี เป็น ทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนา

ดังนั้น เราท่านต่างต้องตื่นรู้ตามสัตบุรุษผู้รู้ ประจักษ์แจ้งแท้จริงแล้วนั้น ๆ ก็แล้วแต่จะศรัทธา เห็นผู้รู้แจ้งใด อยู่ในสายตาบ้าง ถึงค่อยมีโอกาส เดินหน้าตามผู้นำแสงอรุณ ๗ ส่องเพชรพุทธ

อนึ่ง มรรคผลโลกุตรอันพระพุทธเจ้ากว่า จะตรัสรู้มาได้ยากเย็นแสนเข็ญ การตื่นรู้ตามหมู่ พรั่งพร้อมสัตบุรุษหลากหลาย เป็นตัวช่วยนำ มากมาย ย่อมง่ายที่จะก้าวไกลไปได้สวยเร็วไว ด้วยผัสสะนานา

เพื่อไม่ให้ขาดอุปการคุณ แรงฤทธิ์ ทรง อิทธิพลยิ่งใหญ่ ล้ำฟ้าตัวเองหนึ่งเดียว จำเป็นต้อง อ่อนน้อมถ่อมตนไว้ก่อนเสมอ ๆ ไม่ต้องอวดดีเก่ง กล้าเกินหมู่ ลู้อย่างหลงประมาทหมั่นแคลนกันเป็น อันขาด เพื่อโอกาสตื่นรู้รักสามัคคีมีเมตตาธรรม จำเริญใจ-กายสำนึกจิตวิญญาน

* เหตุเก่าเหตุใหม่ทับซ้อน
ขอกย้อนแยกแยะลำบาก
ปัญญาล้ำเลิศไม่ยาก
เหตุมากก็แก้เกลี้ยงเกลา.

ปัญญาเปลื้องทุกข์

(คามณีจันทชาดก)

พระ ศาสตราประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน
ภิกษุทั้งหลายนั่งสรรเสริญพระปัญญาของพระ
ผู้มีพระภาคเจ้า ในโรงธรรมสภา
“ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย **พระตถาคตมีพระ
ปัญญามาก มีพระปัญญาลึก มีพระปัญญาร่าเริง
มีพระปัญญาไว มีพระปัญญากล้าแข็ง และมี
พระปัญญาชำแรกกิเลส** ก้าวล่วงโลกนี้พร้อมทั้ง
เทวโลก(โลกของคนใจสูง)ด้วยพระปัญญา”

ครั้นพระศาสดาเสด็จมา ได้ตรัสถามว่า
“ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอนั่งประชุมสนทนา
กันด้วยเรื่องอะไร?”
เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลให้ทรงทราบแล้ว
พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงแสดงธรรม
“มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน **ตถาคต
(คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เอง ซึ่งหมายถึงผู้
ตรัสรู้แล้ว) ก็มีปัญญาอย่างยิ่งเหมือนกัน**”

แล้วทรงนำเอาเรื่องในอดีต มาสาธก(ยกตัวอย่างให้เห็น)ดังต่อไปนี้

ใน.....
อดีตกาล มี**พระราช**พระนามว่า **ชนลันระ** ครองราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี **พระอัครมเหสี**ทรงพระครรภ์ แล้วประสูติพระราชโอรส ซึ่งมีพระพักตร์(หน้า)ใสเกลี้ยงเกลา ดูกระจ่างเนื้อเนียนบริสุทธิ ถึงความงามอันเลิศยิ่ง ด้วยเหตุนี้พระประยูรญาติจึงถวายพระนามพระโอรสว่า **อาทาสมุข**(หน้าใสเนียนดูกระจ่าง)

พระเจ้าชนลันระทรงให้อาทาสมุขกุมารศึกษาพระเวทต่างๆ และสิ่งทั้งปวงที่จะพึงรู้ในโลก ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มาโดยตลอด จนกระทั่งพระกุมารมีพระชันษา ๗ ขวบ พระเจ้าชนลันระได้เสด็จสวรรคต

ดังนั้นเมื่อ**อำมาตย์**ทั้งหลาย ได้ถวายพระเพลิงศพของพระราชอาเสวีสิ้นแล้ว ก็พากันประชุมหารือร่วมกัน

“พระกุมารยังทรงพระเยาว์เกินไป ยังไม่ควรจะได้อภิเษกขึ้นครองราชย์ **แต่ยังงี้ก็ควรทอดสวप्นพระกุมารดูก่อน หากทรงรู้เดียงสา และมีพระปรีชาสามารถ ก็จะได้อภิเษกให้”**

ดังนั้นเอง...อยู่มาวันหนึ่ง เหล่า**อำมาตย์**จึงช่วยกันตกแต่งพระนคร จัดแจงสถานที่วินิจฉัยคดี ตั้งบัลลังก์ไว้ แล้วไปทูลพระกุมาร ให้เสด็จประทับนั่งบนบัลลังก์พิจารณาคดี

จากนั้นพวก**อำมาตย์** ก็**เอา**สิ่ง**ตัวหนึ่ง**ซึ่งเดิน ๒ เท้าได้นำเข้ามา **สิ่งนั้น**แต่ง**ตัวอย่างมนุษย์**เป็น**เหมือนอาจารย์ผู้มีวิชา** แล้ว**อำมาตย์**ก็ทูลกับอาทาสมุขกุมาร

“ขอเดชะ บรูษผู้นี้เป็นอาจารย์ รู้วิชาดูที่ดินรู้ทั้งโทษและคุณ ในที่อันมีรัตนะ ๗ ในดิน ด้วยวิชาอันคล่องแคล่ว แม้สถานที่ตั้งของราชตระกูล บรูษผู้นี้แหละก็จัดการให้แก่พระชนก(พ่อ)ของพระองค์ จึงขอให้ทรงส่งเคราะห์ผู้นี้ โปรดสถาปนาเขาไว้ในฐานันดรด้วยเถิด”

พระกุมารทรงพิจารณาตั้งแต่ศัวรรษจรดเท่า

แล้ว ก็ทรงทราบว่าเป็นผู้มี**โฉมมนุษย์** แต่เป็น**ลิง** จึงตรัสแก่**อำมาตย์**

“**นี่มันลิง** เป็นสัตว์ที่ไม่ฉลาดในการอยู่เรือนตระกูลของมันมีปกติหลุกหลิก หนั่งหน้าย่น **ชอบทำลายของที่เข้ทำไว้แล้ว** แต่งตั้งมันไม่ได้หรอก”

อำมาตย์ทั้งหลายฟังแล้ว รู้สึกพอใจ จึงรับคำแล้วกราบทูล

“ขอเดชะ จะเป็นดั่งที่พระดำรัสอย่างนั้นพระเจ้าข้า”

แล้วนำ**ลิง**ตัวนั้นออกไป แต่พอเลยมาได้อีกสักวันสองวัน ก็ประดับประดาตกแต่ง**ลิง**ตัวนั้นใหม่ให้**แบบ**เนียนกว่าเดิม แล้วนำไปยังที่**วินิจฉัย**อรรถคดีอีก กราบทูลต่อพระกุมาร

“ขอเดชะ **ผู้นี้เป็นอำมาตย์วินิจฉัยคดีมาตั้งแต่สมัยพระชนกของพระองค์** มีความสามารถวินิจฉัยคดีได้อย่างเรียบร้อยดี ควรที่พระองค์จะทรงอนุเคราะห์ให้เขาทำหน้าที่**วินิจฉัย**อรรถคดีต่อไปเถิด”

พระกุมารทรงพิจารณาแล้ว ก็รับสั่งอย่าง**มั่นพระทัย**

“หน้าตามี**ชนคล้าย**สิ่งอย่างนี้ ไม่ใช่**ชน**ของสัตว์ที่มีความคิดฉลาด **สิ่ง**ตัวนี้จะทำให้**ผู้**อื่น**ยินดี**ไม่ได้ พระราชบิดาของเราได้**ตรัส**สอนไว้ว่า **ธรรมดาของสิ่ง ย่อมไม่รู้จักเหตุและผลอันใด”**

อำมาตย์ได้ฟังพระดำรัสแล้ว ก็รับคำ

“ขอเดชะ เป็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า”

จึงนำ**ลิง**ตัวนั้นออกไป จากนั้นไม่นานวันนัก ก็จัดการแต่งหน้าใหม่ แต่งตัวใหม่อย่างประณีตยิ่งขึ้นให้**ลิง**นั้นอีก แล้วนำมาเข้าเฝ้าพระกุมาร

“ขอเดชะ **บรูษผู้นี้เคยได้บำเพ็ญหน้าที่บำรุงบิดามารดาเป็นอย่างดี** มีความอ่อนน้อมต่อ**ผู้**เจริญในตระกูล พระองค์ทรงโปรดอนุเคราะห์เขาด้วยเถิด”

พระกุมารทรงจ้องมองดู**ลิง**ตัวนั้นพิถีพิถัน แล้วทรงสรุปด้วยพระปัญญาว่า

“**สัตว์เช่นนี้ จะเลี้ยงดูบิดามารดา หรือพี่น้องของตนไม่ได้**หรอก พระราชบิดาของเราทรง

สอนไว้แบบนี้”

อำมาตย์ทดสอบล่อหลอกถึงสามครั้งแล้ว พระกุมารก็ทรงสังเกตุถึงตัวนี้ได้ จึงนำลิงนั้นออกไปแล้วตกลงใจกันว่า **พระกุมารเป็นบัณฑิต สามารถครองราชสมบัติได้แน่** จึงทำการอภิเษกให้แก่พระกุมาร แล้วป่าวประกาศไปทั่วพระนคร

“นี่เป็นอาณาจักรของพระเจ้าอาทาสมุข”

เมื่อได้ครองราชย์แล้ว พระเจ้าอาทาสมุขทรงปกครองโดยธรรม จนมีชื่อเสียงระบือไกลตลอดชมพูทวีปว่า **เป็นบัณฑิตผู้เฉลียวฉลาดยิ่งนัก**

ในกาลนั้นเอง ได้มีชายคนหนึ่งชื่อ **คามนิจันท์** ผู้เคยเป็นบาทมูลิกา(ข้าราชการ)ของพระเจ้าชนลันธระ คิดขึ้นว่า

“ตนนั้นแก่แล้ว ไม่เหมาะที่จะอยู่รับใช้พระกุมารเด็กน้อย”

จึงได้ขอลาออกจากราชการ ไปทำกสิกรรมเลี้ยงชีพในชนบท อยู่ห่างจากพระนครประมาณ ๓ โยชน์(๔๘ กม.) แต่เขาไม่มีโคเป็นของตัวเองสำหรับใช้ทำกสิกรรม **จึงไปขอยืมโค ๒ ตัวจากสหายนหนึ่ง** เพื่อใช้ไถนาในฤดูฝน

เมื่อได้โคมาไถนาเสร็จแล้ว ก็นำไปคืนให้เจ้าของ แต่ตอนนั้นเอง เจ้าของโคกำลังนั่งกินอาหารกับภรรยาอยู่บนบ้าน คามนิจันท์จึงต้อนโคเข้าคอกให้เรียบร้อย ซึ่งเป็นเวลาพอดีกับสามีภรรยานั้นกินอาหารเสร็จ ยกถาดอาหารออกมา คามนิจันท์เห็นแล้วเข้าใจผิดว่า สหายคงจะมาเชื่อเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร ฉะนั้นด้วยความเกรงใจ แม้ยังไม่ได้ออกคืนโคให้สหาย ก็รีบกลับไปก่อนทันที

ตกตึกคืนนั้นเอง มี**พวกโจร**เข้าขโมยโคเหล่านั้นไปหมด พอรุ่งเช้า แม่เจ้าของจะรู้แก่ใจว่าโคถูกพวกโจรลักพาไป แต่ก็ไปหาคามนิจันท์ ด้วยตั้งใจจะปรับเอาสินไหม(เงินค่าปรับ)กับคามนิจันท์แทน โดยแสร้งกล่าวหาทวงโคของตน

“สหายเอ๋ย ท่านจงมอบโคทั้ง ๒ ตัวให้แก่เรา”

“อ้าว! โคอยู่ในคอกแล้วมิใช่หรือ”

สหายก็คาดคั้นเอาอีกว่า

“ก็แล้วท่านนำโคมามอบคืนให้เรารับไว้หรือยังเล่า”

“เอ่อ...ยังไม่ได้มอบ”

เจ้าของโคจึงขมขู่หนักยิ่งขึ้น

“ถ้าอย่างนั้น เรื่องนี้เป็นความอาญา(ความผิดมีโทษทางกฎหมายบ้านเมือง)แล้ว ท่านต้องไปเข้าเฝ้าพระราชากับเรา”

คามนิจันท์เมื่อได้ฟังว่า เป็นคดีอาญา จึงยอมติดตามเจ้าของโคไปด้วยดี

ขณะที่เดินทางผ่าน**บ้านเพื่อนคนหนึ่ง** ก็ขอแวะเข้าไปหา โดยบอกกับเจ้าของโค

“ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทิวข้าว ขอท่านจงรออยู่ตรงนี้ก่อน จนกว่าข้าพเจ้าจะเข้าไปในบ้านเพื่อนหลังนี้ กินข้าวเสร็จแล้วจะออกมาเดินทางไปกับท่าน”

ว่าแล้วก็เข้าไปในบ้านนั้น บังเอิญเพื่อนไม่อยู่ **พบแต่ภรรยาของเขาซึ่งมีครรภ์ได้ ๗ เดือนแล้ว** นางกล่าวว่า

“อาหารยังไม่ได้หุงต้มเลย ท่านรอสักครู่เถิดฉันจะหุงต้มให้ท่านเดี๋ยวนี้แหละ”

นางรีบขึ้นฉางข้าวสารทางพะอง(ลำไม้ไผ่สำหรับพาดป็น) ด้วยความรีบจึงเหยียบพลาดพลัดตกลงไปที่พื้นดิน ทำให้ทารกในครรภ์แท้ง ณที่ตรงนั้นเอง พอตีสามีของนางกลับมาเห็นเข้าเกิดโมโหจัดกล่าวหาคามนิจันท์อย่างรุนแรง

“ท่านทำร้ายภรรยาของเราจนแท้งลูก นี้เป็นคดีอาญาแล้ว ท่านต้องไปเข้าเฝ้าพระราชากับเรา”

จึงตรงเข้าจับมือคามนิจันท์ อดกระชากตัวออกไปจากบ้าน ทั้งหมดจึงเดินทางไปด้วยกัน

บังเอิญผ่านประตูบ้านหลังหนึ่ง **คนเลี้ยงม้า** ไม่สามารถต้อนม้า ให้กลับเข้าคอกในบ้านได้ ม้าวิ่งหนีมาทางคนทั้งสาม คนเลี้ยงม้าจึงรีบตะโกนเสียงดัง

“ลุงคามนิจันท์ ช่วยเอาอะไรวางม้าตัวนั้นไว้ไล่ให้มันกลับมาทางนี้ทีเถิด”

คามนิจันท์จึงรีบหยิบหินก้อนหนึ่งขึ้นมา ขว้าง

ออกไปยังมาตัวนั้น ก้อนหินไปกระทบเข้ากับขาม้า ทำให้ขาม้าหัก ครั้นคนเลี้ยงม้าเห็นดั่งนั้น ก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง

“**ลุงทำขาม้าของข้าหัก** นี่เป็นความอาญาแล้ว ข้าจะเรียกค่าเสียหายกับลุง ไปพบพระราชากัน”

เมื่อเหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ คามณิจันทร์คิดขึ้นว่า

“พวกนี้จะให้พระราชาดัดลินความเรา แค่ว่าโคที่หายไป เราก็กไม่มีทรัพย์จ่ายให้ได้ แล้วจะกล่าวไปโยกกับการทำให้ผู้หญิงแท้งลูก และคำรักษาขาม้าอีกเล่า **เราน่าจะตายไปเสียเลยจะดีกว่า**”

ดั่งนั้นเองเมื่อเดินผ่านภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีหน้าผาชันอยู่ด้านหนึ่ง คามณิจันทร์จึงเอ่ยปากขอ

“ข้าพเจ้าปวดท้อง ขอถ่ายอุจจาระในป่าหน่อยเถิด พวกท่านจงรออยู่ที่นี้สักครู่ จนกว่าข้าพเจ้าจะกลับมา”

แล้วคามณิจันทร์ก็เข้าป่าข้างทาง ปีนไปยังภูเขานั้น กระโดดลงจากหน้าผา หวังให้ตัวเองถึงแก่ความตาย

แต่ปรากฏว่า.....ได้ตกลงไปบนหลังบ้านของ **ช่างสานเสื่อลำแพน** ที่อาศัยอยู่เบื้องล่างนั้น ทำให้ช่างสานผู้เป็นพ่อสิ้นชีวิตไปทันที แต่คามณิจันทร์กลับไม่ตาย ยังลุกขึ้นมาเดินเดินได้ **ช่างสานผู้เป็นบุตร** ทั้งเสียใจทั้งเจ็บแค้น ต่ำว่า

“**เจ้าเป็นโจรฆ่าพ่อข้า** นี่เป็นความอาญา ต้องไปเข้าเฝ้าพระราชาด้วยกัน”

จึงตรงเข้าลากตัวคามณิจันทร์ไป อีก ๓ คนที่ร่อยุ่พอดิตตามมาพบเข้า จึงห้อมล้อมพาคามณิจันทร์ไปหาพระราชาด้วยกันทั้งหมด

ในระหว่างการเดินทางนั่นเอง มี**ทั้งเทวดา(ผู้มีใจสูง) มนุษย์(ผู้มีใจประเสริฐ)** และ**พวกสัตว์** พอรู้ว่คามณิจันทร์จะไปเข้าเฝ้าพระราชา ต่างก็พากันไหว้วานเป็นจำนวนมาก **ให้ช่วยถวายข่าวสาร ร้องทุกข์แต่พระราชาด้วย** เพราะหวังว่าพระราชาซึ่งเป็นผู้เฉลียวฉลาด จะทรงแก้ปัญหาให้ได้ คามณิจันทร์จึงช่วยนำข่าวเหล่านั้นไปให้

ครั้นทั้งหมดได้เข้าเฝ้าแล้ว พระราชาเสด็จประทับนั่งยังที่วิจิตรฉยอรรณคดี พอทรงเห็นหน้าคามณิจันทร์ก็ทรงจำได้ จึงตรัสถาม

“ท่านคามณิจันทร์ผู้เจริญ ตั้งแต่เราขึ้นครองราชย์ ท่านก็ลาออกจากราชการไปอยู่ที่ไหน นี่เป็นเวลานานแล้ว ที่ไม่ได้พบท่านเลย วันนี้ท่านมาด้วยความต้องการอะไรหรือ?”

คามณิจันทร์จึงกราบทูลให้ทรงทราบ

“ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า จำเดิมแต่พระชนกของพระองค์เสด็จสู่สวรรคตแล้ว ข้าพระองค์ไปอยู่ชนบททำกรรมเลี้ยงชีพ แต่เพราะมีคดีอาญาเกิดขึ้น พวกเขาเหล่านี้จึงคร่าตัวข้าพระองค์มาเข้าเฝ้า พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น ทรงพระสรวล (หัวเราะ)

“**นี่หากท่านไม่ถูกคร่าตัวมา ก็คงไม่มาเป็นแน่ เพราะฉะนั้นที่ถูกพวกเขานำตัวมา นั้นแหละดีแล้ว เราจะได้พบท่าน** เอาละ! ตอนนี่ใครละฟ้องความอาญากับท่าน”

คามณิจันทร์ชี้ไปยัง**เจ้าของโค**ก่อน พระราชาจึงตรัสถาม

“ท่านฟ้องความอาญากับคามณิจันทร์ ด้วยเรื่องอะไรกันเล่า”

เจ้าของโคจึงทูลตอบสาเหตุ

“คามณิจันทร์นี้ ไม่ยอมคืนโค ๒ ตัวให้แก่ข้าพระองค์ พระเจ้าข้า”

คามณิจันทร์จึงกราบทูลเรื่องราวตามความเป็นจริงให้ทรงทราบ เมื่อพระเจ้าอาทาสมุขทรงสดับแล้ว จึงตรัสถามเจ้าของโค

“เมื่อตอนที่โคเข้าคอกที่บ้านของท่าน ท่านกับภรรยาได้เห็นโคอยู่ในคอกหรือไม่”

เจ้าของโคกราบทูลอย่างห้วนๆในใจว่า

“ไม่เห็น พระเจ้าข้า”

พระราชาจึงตรัสขู่ว่ากับเจ้าของโค

“ท่านไม่เคยได้ยินคำรำลือของเหล่ามหาชนที่กล่าวถึงเราว่า มีปัญญาเป็นเลิศดอกหรือ ท่านจงบอกมาตามความเป็นจริง”

เจ้าของโคได้ยืนดั่งนั้น ก็เกิดความขลาดกลัว
รีบพูลว่า

“ได้เห็นโคเข้าคอกแล้ว พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจึงทรงตัดสินคดีนี้

“คามณิจันท์ เพราะท่านไม่ได้มอบโคให้
เจ้าของกับมือ ท่านต้องจ่ายค่าปรับเป็นสินไหม
ให้เจ้าของโค แต่สำหรับเจ้าของโคผู้นี้ ทั้งที่เห็น
อยู่ กลับพูดปกปิดโกหกว่า ไม่เห็น เพราะฉะนั้นท่าน
จงเป็นผู้ควักนัยน์ตาทั้งสองข้างของสามีภรรยา
เจ้าของโคเสีย”

ตรัสแล้วทรงมอบทรัพย์เป็นค่าโคให้แก่คาม-
ณิจันท์ ให้มอบกับเจ้าของโค แล้วทรงให้นักการ
พาตัวเจ้าของโคไปข้างนอก เจ้าของโคนั้นตกใจ
กลัวคิดว่า

“หากโดนควักดวงตาเสียแล้ว เราจะเอาทรัพย์
นี้ไปทำอะไรกัน”

จึงหมอบกราบลงแทบเท้าของคามณิจันท์
แล้วกล่าวขออภัย

“ท่านคามณิจันท์ผู้เจริญ โปรดอย่าควักดวงตา
ของเราเลย นี่ทรัพย์ค่าโคกับทรัพย์ของเราอีกส่วน
จงเป็นของท่านเถิด”

พอยกทรัพย์มอบให้แล้ว ก็รีบหนีออกจากที่นั้น
ไปอย่างรวดเร็ว

ลำดับต่อมาเพื่อนของคามณิจันท์กราบทูล
บ้าง

“ขอเดชะ คามณิจันท์นี้ได้ทำร้ายภรรยาของ
ข้าพระองค์ ทำให้แห้งลูกไป พระเจ้าข้า”

คามณิจันท์จึงเล่าเรื่องราวนี้ให้ทรงทราบ
พระราชาราชจึงตรัสถามคามณิจันท์

“ก็ท่านไปทำให้ภรรยาของเพื่อน ต้องแห้งลูก
ไปจริงหรือ?”

“ขอเดชะ ข้าพระองค์มิได้ทำ พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจึงตรัสถามโจทก์(ผู้ฟ้องร้อง)

“หากว่าคามณิจันท์นี้ ได้ทำให้ภรรยาของท่าน
แห้งลูกไปแล้ว ท่านสามารถจะทำให้ภรรยามีลูก
ใหม่ได้หรือไม่”

“ไม่สามารถ พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจะให้กระทำอย่างไร”

“ข้าพระองค์ต้องการลูกคืนมา พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขจึงทรงตัดสิน

“ดีละ เาอย่างนี้ คามณิจันท์ท่านจงเอา
ภรรยาของเพื่อนคนนี้ ไปอยู่ที่บ้านของท่าน
ต่อเมื่อนางให้กำเนิดทารกแล้ว จงนำเด็กนั้นไป
ให้เขา”

ได้ยินพระราชาราชตรัสดั่งนี้ เขาถึงกับเข่าอ่อน
หมอบลงแทบเท้าของคามณิจันท์ แล้ววิงวอน
ขออภัย

“เพื่อนเอ๋ย อย่าทำลายครอบครัวของเราเลย”
ลนลานล้วงทรัพย์ในตัวออกมา มอบให้แก่
คามณิจันท์ แล้วรีบหลีกหนีไป

ต่อจากนั้นชายเจ้าของม้าก็กราบทูลบ้าง

“ขอเดชะ คามณิจันท์นี้ทำขาม้าของข้า-
พระองค์หัก พระเจ้าข้า”

คามณิจันท์จึงกราบทูลเรื่องนี้ให้ทรงทราบ
พระราชาราชทรงสดับแล้วก็ตรัสกับคนเลี้ยงม้า

“คามณิจันท์บอกว่า ท่านร้องเรียกให้ขว้าง
สิ่งของ ไล่ม้าตัวนั้นกลับมา จริงหรือไม่?”

คนเลี้ยงม้าทำที่ตอบปฏิเสธว่า

“ข้าพระองค์มิได้พูดเช่นนั้น พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขจึงทรงถามย้า โดยอ้าง
ถึงพระบัญญัติอันระบือไกลของพระองค์ ทำให้
เจ้าของม้าเกรงกลัวอาญา รีบสารภาพออกมา

“ข้าพระองค์พูดอย่างนั้นจริง พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจึงพิจารณาตัดสินคดี

“ชายเลี้ยงม้าผู้นี้ บอกให้ช่วยขว้างไล่ม้า
กลับไป พุดแล้ว กลับคำว่า ไม่ได้พุด แล้วยัง
กล่าวหาผู้อื่นอีก ฉะนั้นคามณิจันท์จงตัดสินของ
เขา แล้วเอาทรัพย์ที่มีของเราพันหนึ่ง ให้เป็น
มูลค่ารักษาม้าของเขาเถิด”

คนเลี้ยงม้าได้ยืนเช่นนั้นถึงกับหน้าซีด รีบนำ
ทรัพย์ของตนที่ติดตัวมา ยกให้คามณิจันท์หมด
แล้วผละจากที่นั่นไปทันที

คดีอาญาต่อไป บุตรช่างสานทูลร้องทุกข์

“ขอเดชะ คามณิจันท์ได้ฆ่าบิดาของข้า-

พระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจึงทรงถามสาเหตุที่เป็นมา จนรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ก็รับสั่งกับช่างสาน

“บิดาของท่านก็ตายไปแล้ว ท่านจะต้องการให้กระทำอย่างไรเล่า”

“ขอเดชะ ข้าพระองค์ขอบิดาของข้าพระองค์คืนมา พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสตัดสินคดีทันที

“การได้บิดาของช่างสานนี้คืนมา จึงจะเป็นการสมควร แต่คนตายไปแล้ว ไม่อาจนำกลับคืนมาได้ ฉะนั้นคามณิจันท์จึงนำมารดาของช่างสานคนนี้ มาไว้ยังบ้านของท่าน แล้วทำตัวให้เป็นบิดาของช่างสานนี้เถิด”

บุตรช่างสานได้ฟังแล้ว ก็หมดสิ้นความโกรธแค้นในทันใด ละล่ำละลักกล่าว

“คามณิจันท์ ท่านอย่าได้ทำลายครอบครัวบิดาของข้าพเจ้า ผู้ล่วงลับไปแล้วเลย ได้โปรดเถิด”

เขานำทรัพย์ที่มีอยู่มอบให้คามณิจันท์ แล้วก็รีบผลุนผลันจากไป

เมื่อคามณิจันท์พ้นคดีอาญาทั้งหมดแล้ว ก็มีจิตยินดียิ่งนัก แต่ก็ไม่ลืมค่าไหว่ขวานร้องทุกข์ทั้งหลาย ที่ได้รับไว้ในระหว่างการเดินทางมาเข้าเฝ้าพระราชาราช จึงกราบทูลเรื่องร้องทุกข์เหล่านั้น

“ขอเดชะ มีผู้เดือดร้อนลำบาก ผากข้าพระองค์นำข่าวสาส์นมาสู่พระองค์ พระเจ้าข้า”

“จงบอกมาเถิด คามณิจันท์”

คามณิจันท์จึงกราบทูลปัญหาของนายบ้านส่วย

“นายบ้านส่วยคนหนึ่ง เมื่อก่อนตามปกติแล้วจะมีรูปร่าง มีทรัพย์ สมบูรณ์ด้วยยศศักดิ์ ไม่มีโรค แต่มาบัดนี้นายบ้านส่วยกลับเป็นคนเชื่องช้า เกิดโรคผอมเหลือง นั้นเป็นเพราะเหตุใดกัน”

พระราชาราชผู้ทรงพระปัญญามาก ได้ทรงสดับแล้วก็เฉลยปัญหานั้นแก่คามณิจันท์ ให้นำกลับไปบอกแก่นายบ้านส่วย

“เดิมนั้นนายบ้านส่วยผู้นี้ วินิจฉัยอรรถคดีโดยธรรม โดยสม่ำเสมอ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่รักเป็นที่ชอบใจของคนทั้งหลาย และพวกคนที่รักใคร่ก็นำบรรณาการเป็นอันมากให้แก่เขา ฉะนั้นเขาจึงมีรูปร่าง มีทรัพย์มาก สมบูรณ์ด้วยยศ

แต่มาบัดนี้ เขาเป็นผู้เห็นแก่สินบน วินิจฉัยอรรถคดีโดยไม่เป็นธรรม ผู้คนจึงรังเกียจ เขาจึงต้องกลายเป็นคนกำพร้า เชื่องช้า ถูกโรคผอมเหลืองครอบงำ หากเขาทำดีเหมือนเมื่อก่อน เขาก็จะได้ดีดังก่อนอีก เขาไม่รู้หรือว่ามีพระราชาทรงธรรม เช่นเราอยู่ ฉะนั้นท่านจงบอกให้เขาวินิจฉัยอรรถคดี โดยธรรมเถิด”

คามณิจันท์จดจำพระราชาวินิจฉัยนั้นไว้ แล้วทูลปัญหาต่อไป ซึ่งเป็นคำกล่าวขอร้องของหญิงคณิกานางหนึ่ง โดยกล่าวตามถ้อยคำของนาง

“เมื่อก่อนข้าพเจ้าได้ค่าจ้างมาก มาบัดนี้ไม่ได้แม้แต่หมากพลู ใครๆก็ไม่มาเยียนยังที่อาศัยของข้าพเจ้าเลย ท่านจงทูลถามพระราชาราชว่า นั้นเป็นเพราะเหตุไร แล้วช่วยนำคำตอบมาบอกแก่ข้าพเจ้าด้วย”

พระเจ้าอาทาสมุขทรงเฉลยคำตอบนั้น

“แต่เดิมนางคณิกานางนี้ รับเงินค่าจ้างจากมือของชายคนหนึ่งแล้ว ก็จะอยู่ประจำกับชายคนนั้น จนกว่าจะสิ้นสุดการจ้าง โดยไม่รับเงินจากมือของคนอื่นอีก ด้วยเหตุนี้ ค่าจ้างมากมายจึงเกิดแก่หญิงคณิกา

แต่บัดนี้นางละทิ้งนิสัยนี้ของตนไปเสีย โดยที่ยังไม่ทันชำระค่าจ้าง ที่ตนรับมาจากมือของชายคนหนึ่งให้เสร็จก่อน ก็ไปรับจากมือของชายอื่นอีก ไม่ให้โอกาสแก่ชายคนแรก กลับให้โอกาสแก่ชายคนหลัง ดังนั้นค่าจ้างจึงไม่เกิดขึ้นแก่นาง และใครๆก็ไม่ไปหานาง ฉะนั้น ถ้าหากนางตั้งอยู่ในนิสัยเดิมของตน ค่าจ้างก็จะมีดังเมื่อก่อนอีก ท่านจงบอกนาคณิกานางนี้ ให้ตั้งอยู่ในธรรมของตน”

คามณิจันท์รับคำ แล้วกล่าวถึงปัญหาต่อไป

“มีหญิงสาวคนหนึ่ง ไม่อาจอยู่ในบ้านของสามีได้ ทั้งไม่อาจอยู่ในบ้านของตระกูลตนได้

นั่นเป็นเพราะเหตุใด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับ ทรงครุ่นคิด แล้วตรัส

“หญิงสาวนี้ มีชายชู้ในบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งอยู่ระหว่างบ้านของสามีกับบ้านของบิดามารดา ยามใดนางระลึกถึงชายชู้ด้วยความเสแสร้ง ก็จะไม้อาจอยู่ในบ้านของสามีได้ มักพูดว่า ฉันจะไปเยี่ยมพ่อแม่ แล้วก็แอบอยู่ในบ้านชายชู้ ๒-๓ วัน จากนั้นค่อยไปที่บ้านของบิดามารดา ครั้นพออยู่ที่บ้านของบิดามารดาได้สัก ๒-๓ วัน ก็ทวนระลึกถึงชายชู้อีก นางจะพูดว่า ฉันจะกลับไปบ้านผัว แล้วก็ไปยังบ้านชู้นั่นแหละอีก

ฉะนั้นท่านจงบอกแก่หญิงนั้นว่า ควรกระทำความไม่ประมาทแก่ชีวิตไว้ จงอยู่เฉพาะในบ้านของสามีนางเท่านั้น อย่าไปบ้านชายชู้อีก มิฉะนั้นถ้าพระราชารับสั่งให้จับนาง ชีวิตของนางก็จะมีอยู่อีกต่อไป”

ฟังคำตอบแล้ว ความฉันทก็ทูลปัญหาใหม่

“มีงูตัวหนึ่งอยู่ในจอมปลวก ใกล้ทางใหญ่ ผากข้าพระองค์มาให้สอบถามว่า เมื่อเวลางูนี้ไปหากิน ถูกความทิวบิบบิ้น มีร่างกายเขียวแห้ง เวลาจะออกจากจอมปลวก ทำไมร่างกายจึงเต็มคับรูจอมปลวก เคลื่อนตัวออกด้วยความยากลำบาก แต่พอเที่ยวหากินจนอิ่มหน้าแล้ว มีร่างกายอ้วนพี เวลาจะเข้าไปในจอมปลวก กลับไม่กระทบกระทั่งด้านข้างรูของจอมปลวกเลย สามารถเข้าไปได้อย่างง่ายดาย นั่นเป็นเพราะเหตุใดกันเล่า”

พระราชาทรงแย้มพระสรวล แล้วตรัส

“ภายในจอมปลวกที่งูอยู่นั้น มีขุมทรัพย์ใหญ่ซ่อนไว้ งูเฝ้ารักษาขุมทรัพย์นั้นอยู่ ดังนั้นในเวลาทิวแม่ต้องออกจากจอมปลวกไปหากิน ก็หวั่งกังวล เพราะความโลภหวงในทรัพย์ ร่างกายจึงติดตรงนั้น ติดตรงนี้ ออกจากจอมปลวกด้วยความยากลำบาก ยิ่งนัก แต่พอออกไปหากินเหยื่อได้แล้ว ก็รีบกลับเข้าจอมปลวกทันที อย่างไม่ติดขัดอะไรเลย นั่นก็เพราะความเสแสร้งหาหวงแหนในทรัพย์นั่นเอง ฉะนั้นท่านจงไปขุดทรัพย์นั้นเถิด ความฉันท”

ความฉันทดีใจในรับสั่งนั้น แล้วทูลถามต่อไปอีก

“มีเนื้ออยู่ตัวหนึ่ง ไม่อาจไปกินหญ้าในที่อื่นได้ ต้องกินอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่งเท่านั้น นั่นเป็นเพราะเหตุใด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรัสตอบอย่างเบิกบานพระทัย

“เนื้อตัวนี้ไม่ยอมไปกินหญ้าที่โคนไม้อื่น ก็เพราะเบื่องบนต้นไม้ นั้น มีผึ้งรวงใหญ่อยู่ น้ำผึ้งหยดลงไปบนใบหญ้า เนื้อตัวนี้จึงติดใจในหญ้าที่เบือนน้ำผึ้ง ไม่อยากเคี้ยวหญ้าอื่นเลย ฉะนั้นท่านจงไปนำรวงผึ้งนั้นมา แล้วส่งรลหวานขึ้นเลิศมาให้แก่เรา ที่เหลือท่านจงเอาไว้บริโภคใช้สอยเอง”

ความฉันทนั้นอมรับพระบัญชา แล้วกราบทูลเรื่องใหม่

“มีนกกกระทาตัวหนึ่ง เกาะอยู่ที่จอมปลวกแห่งเดียวเท่านั้น แล้วรู้สึกสบายใจ หากบินไปเกาะอยู่ที่อื่น จะไม่สามารถอยู่ได้เลย นี่เป็นเพราะเหตุใดกัน พระเจ้าข้า”

“ก็เพราะที่ได้จอมปลวกนั้น มีหม้อขุมทรัพย์ใหญ่ฝังอยู่ ท่านจงไปขุดเอาขุมทรัพย์นั้นเถิด”

ความฉันทฟังแล้ว ก็ยังมีคำถามต่อ

“ได้มีรุกขเทวดา(ผู้มีจิตใจสูงที่รักต้นไม้)ถามมายังพระองค์ว่า เมื่อก่อนนี้เราได้สักการะหลายอย่าง แต่เดี๋ยวนี้ ทำไมแม้แค่ใบไม้อ่อนสักกำมีหนึ่งก็ยังไม่ได้เลย นั่นเป็นเพราะอะไรกัน”

พระราชาทรัสเฉลยให้ว่า

“เมื่อเก่าก่อน รุกขเทวดานี้เฝ้าคอยดูแลรักษาผู้คนที่เดินทางไปในดง(ป่า) จึงได้รับสักการะด้วยเครื่องพลีกรรม(ของบูชา)ต่างๆ มาบัดนี้รุกขเทวดาเพิกเฉยไม่ดูแลรักษาผู้เดินทาง ฉะนั้นจึงไม่มีใครส่งเวทย์พลีกรรมให้ นี่ถ้าหากรุกขเทวดาทำการอารักขาผู้คนที่ดังกาลก่อน ก็จะได้ลาภอันเลิศอีกดังเดิม ท่านจงไปบอกแก่เทวดานั้นอย่างนี้”

ความฉันทจึงจำความนั้นไว้ แล้วทูลถามสืบไป

“พญานาคตัวหนึ่ง ให้ข้าพระองค์มาทูลว่า ที่อยู่อาศัยซึ่งเคยเป็นสระน้ำใส มีสิ่งตั้งแก้วมณี ตอนนี้กลับขุ่นมัว มีแผนปกคลุมทั่ว นั่นเป็น

เพราะเหตุใด พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขทรงพิจารณาด้วยพระปัญญาธิกขี้ แล้วตรัสตอบ

“ก็เพราะพยานาคทั้งหลาย ไม่พอใจกัน ทำการทะเลาะวิวาทกัน ด้วยเหตุนี้ น้ำที่เคยใสจึงขุ่น ถ้าพยานาคเหล่านั้นมีภัย(ยกโทษให้ไม่ถือโทษ)แก่กัน สัมครสมานสามัคคีกันตั้งแต่ก่อน น้ำก็จะกลับคืนสู่ความใสได้อีก”

ฟังความนั้นแล้ว คามณิฉันทก็กล่าวถึงสารลำดับต่อไป

“ดาบส(นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผากิเลส)ทั้งหลาย ผู้อยู่ในอารามแห่งหนึ่งในที่ใกล้พระนคร ฝากทูลถามว่า เมื่อก่อนเคยได้อาหารรสเลิศอร่อย ภายในอารามนั้น แต่บัดนี้ได้แต่อาหารฝาด เผื่อน รสเลว ไม่อร่อย นี่เพราะเหตุอันใดกัน พระเจ้าข้า”

พระราชอาทาสมุขตรัสด้วยสำเนียงขึงขังจริงจัง

“ดาบสเหล่านั้นเคยพากันกระทำความสมณธรรม(ธรรมของผู้สงบระงับกิเลส) เป็นผู้มีความขวนขวายในการบำเพ็ญตบะธรรม(เพียรเผาผลาญกิเลส) มาบัดนี้...พากันละทิ้งสมณธรรมเสียสิ้น หันไปขวนขวายในกิจที่ไม่ควรกระทำ แล้วนำอาหารในอารามไปให้แก่อุปัฏฐาก(ผู้อุปถัมภ์นักบวช) สำเร็จการเลี้ยงชีวิตอย่างมีฉฉาชีพ ด้วยการรับก้อนข้าว และให้ก้อนข้าวตอบแทน ดังนั้นอาหารทั้งหลายจึงมีรสเลวไม่อร่อย ก็ถ้าดาบสเหล่านั้นขวนขวายในสมณธรรมดังก่อน อาหารก็จะกลับมีรสอร่อยดังเดิม ท่านจงบอกให้ดาบสเหล่านั้นกระทำตนอยู่ในสมณธรรมเถิด”

คามณิฉันทน้อมรับคำพระราชอาทาสมุข แล้วกราบทูล

“นี่เป็นสารสุดท้ายพระเจ้าข้า คือมีพวกพราหมณ์มาณพอยู่ในศาลาแห่งหนึ่งใกล้ประตูพระนคร ให้มาทูลถามกับพระองค์ว่า เมื่อก่อนเคยรำเรียนมนต์ แล้วก็แจ่มแจ้งดี แต่บัดนี้ทำไมมนต์ทั้งหลายไม่ปรากฏ ไม่อาจทรงจำไว้ได้ เสมือนน้ำที่เทใส่หม้อทะลุ ย่อมสูญหายไปหมด ในเรื่องนี้เป็นเพราะเหตุใด”

พระราชอาทาสมุขบนิ้งลักครู่ทรงทำจิตให้แยบคาย แล้วก็ตรัสเฉลย

“ในที่อยู่ของพราหมณ์มาณพนั้น เคยมีไก่ตัวหนึ่งขึ้นเป็นเวลา ทำให้พราหมณ์มาณพทั้งหมดตื่นและลุกขึ้นตามเสียงไก่นั้นตรงเวลา มาเรียนมนต์ ทำการสาธยายมนต์กันจนอรุณขึ้น ด้วยเหตุนี้ทำให้มนต์ที่เล่าเรียนมานั้นไม่เสื่อม

แต่เดี๋ยวนี้มีไก่อีกตัวหนึ่ง ขึ้นไม่เป็นเวลา อยู่ในที่นั้น ขึ้นตึกเกินไปบ้าง ขึ้นจวนสว่างบ้าง ทำให้พวกพราหมณ์มาณพลุกขึ้นตื่นตึกเกินไป เวลาเรียนมนต์ก็ง่วงนอน กำลังสาธยายมนต์ก็หลับอีก ครั้นตื่นตามเสียงไก่นั้นเวลาจวนสว่าง ก็ทำการสาธยายมนต์ไม่ได้ เพราะเวลาน้อยไปต้องทำกิจอื่น ดังนั้นมนต์จึงเสื่อมดังนี้เอง”

ข่าวสารทั้งหมด พระราชาทรงแก้ปัญหาคด้วยพระปัญญาอันเลิศของพระองค์ แล้วก็ทรงพระราชทานทรัพย์ให้แก่คามณิฉันทนำกลับบ้านไป

ส่วนคามณิฉันทเมื่อออกจากพระนครแล้ว ก็เอาคำตบของพระราชอาทาสมุขไปแจ้งให้แก่ผู้ฝากถามทั้งหมด แล้วก็ไปชดทรัพย์ในจอมปลวกของงู และได้จอมปลวกที่นกกระทาเกาะอยู่ ไปเอารวงผึ้งจากต้นไม้ที่เนื้อกินหญ้า เพื่อส่งน้ำผึ้งไปถวายพระราชอาทาสมุข สุดท้ายจึงเดินทางกลับบ้านของตนด้วยทรัพย์เป็นอันมาก

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้แล้ว ทรงสรุป

“ภิกษุทั้งหลาย ตถาคตมีปัญญามากในบัดนี้เท่านั้นก็หามิได้ แม้ในกาลก่อนก็มีปัญญามากเช่นกัน ซึ่งคามณิฉันทในครั้งนั้น ก็คือพระอาณนทในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าอาทาสมุข ก็คือเรตถาคตในบัดนี้นั่นเอง”

ทรงประกาศลัจจะจบแล้ว ภิกษุเป็นอันมากได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์. ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๗๐
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๕๐)

ประชาธิปไตยที่ลบล้างคุณค่า-ไม่ให้ความสำคัญกับเสียงส่วนน้อย
ก็ถือเป็นเหตุหนึ่งแห่งการทำลาย “รัฐรักสามัคคี !”
“ความเป็นธรรม” จึงมิใช่พอใจแค่ชนะ
แต่เราก็ “ใส่ใจ” ในเสียงส่วนน้อย

ภาพจาก T-news. co.th

ประชาธิปไตยที่ไปสู่ความตาย : การเลือกตั้งกับสัดส่วนเสียงข้างมาก

เรื่อง ความผิดพลาด ในการบริหาร
บ้านเมือง เป็นเรื่องรู้ได้ยาก
กว่าจะรู้ผิดไปแล้ว ตัวการก็ล้มหายตาย
จาก ลูกหลานเหลนโหลนก็มีใช้จำเลยแท้ !
บางทีก็เสียหายด้านทรัพย์สินมากมาย
มหาศาล
บางทีก็ก่อเกิดการทำลายทรัพยากร
มโหระทึก !
บางทีก็ก่อเกิดการเช่นฆ่าล้มตาย เป็นแสน

เป็นล้าน
หากจะบอก ผิดเป็นครุ ก็ไซ้ว่าจะคุ้มค่า
บางทีผิดไปแล้ว ผ่านไปหลายปี เขาก็ยัง
ไม่รู้ว่าเป็นความผิด !
เพราะเหตุนี้ หากได้ผู้นำโง่ ขาดวิสัยทัศน์
กรรมย่อมตกเป็นของประชาชน !
“วิสัยทัศน์” คำนี้ก็มีใช้ทันสมัยไปหมด ฝรั่ง
มังค่า เขามีอะไร เราก็เอามาใช้หมด
นี่มีใช้วิสัยทัศน์ แต่เป็น “หายหน้าทัศน์” ที่น่า

กลัวชะมัด !

เรามีคนบริหารบ้านเมือง ทำเศรษฐกิจ ทำสังคม ทำทุกอย่างเพื่อให้ฝรั่งยกย่อง

จนฉิบหายยับเยินก็ยังไม่รู้ตัว

จนในหลวงท่านต้องบอกเบา ๆ ... เศรษฐกิจ

พอเพียง ๆ ๆ

วันนี้ “นักการเมือง” เป็นปัญหาระดับชาติ ไปเสียแล้ว

ความยากจนรอก่อน รอกำจัดนักการเมือง ชั่ว ๆ เห็นแก่ตัวให้หมดก่อน !

กลไกกำจัดนักการเมืองเลว ๆ ชั่ว ๆ ช่วยกันคิดกันไป ลักวันคงสำเร็จ

สด ๆ ร้อน ๆ ดีใจเมืองไทยเป็นประชาธิปไตยเต็มใบ มีการเลือกตั้ง

แต่กลับเกิดเผด็จการรวบอำนาจ นำเสียงส่วนใหญ่โยกไปซ้าย โยกไปขวา ผ่านกฎหมายของพวกกูสำเร็จสมอารมณ์หมาย !

อะไรที่ไม่ถูกต้อง ช่วยกันยกมือแก้ไข เปลี่ยนแปลง...อย่ามีความถูกต้อง ชมเหงความ เป็นธรรม !

วันนี้ก็ยังมีมนุษย์หลงกาละ เพื่อหาอยู่แต่ **“ต้องเลือกตั้ง”**

คำก็เลือกตั้ง สองคำก็เลือกตั้ง !

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ คนเราสติปัญญาไม่เท่ากัน !

หายนะของประชาธิปไตย มิใช่ चुงงเลือกตั้งอย่างเดียว **“ลัดส่วนเสียงข้างมาก”** ก็เป็นปัญหา

การลงคะแนนเสียง ลัดส่วนเท่าใดที่น่าจะเหมาะสม?

ลำพังเสียงข้างมาก ๕๑ ต่อ ๔๙ ถือว่าชนะแล้ว เป็นประชาธิปไตยถูกต้องใช่ไหม?

๖๐ ต่อ ๔๐ ละ ใช้ได้หรือไม่ ?

“ลัดส่วน” เป็นเรื่องสำคัญ เรื่องใหญ่ ๆ แค่ ๖๐ ต่อ ๔๐ ไม่พอหรอก

หากฝ่ายชนะคะแนนน้อยไป โอกาสเกิดวิกฤติของชาติ เกิดความบาดหมาง เกิดความ

แตกสามัคคี ย่อมมีโอกาสเกิดได้สูงยิ่ง !

กรณีอังกฤษขอประชามติออกจากอียู ถือเป็นกรณีศึกษาที่ดีอีกบทหนึ่ง

แพ้ชนะกันไม่มาก ฝ่ายแพ้เดินขบวนขอแก้มือ !

เหตุการณ์เช่นนี้กำลังเกิดขึ้นแทบทุกประเทศ ชนะย่อมก่อเวร แพ้ย่อมจองเวร พยาบาท อาฆาต !

เพราะฉะนั้น การเคลื่อนไหวเพื่อขอประชามติจึงควรไตร่ตรองให้รอบคอบ

ลัดส่วนเท่าไร ขึ้นอยู่กับแต่ละปัญหาว่าสำคัญขนาดไหน

หากชนะไม่มาก ก็ถอยกลับไปอย่างเดิม นี่คือกติกา

เรื่องลัดส่วน จึงเป็นเรื่องที่ต้องใคร่ครวญ และรอบคอบ

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญของหลักประชาธิปไตยก็คือ การให้ความสำคัญกับ **“เสียงส่วนน้อย”**

ประชาธิปไตยที่ลบลู่ดูแคลน-ไม่ให้ความสำคัญกับเสียงส่วนน้อย

ก็ถือเป็นเหตุหนึ่งแห่งการทำลาย **“รัฐธิปไตย”**

“ความเป็นธรรม” จึงมิใช่พอใจแค่ชนะ แต่เราก็ต้อง **“ใส่ใจ”** ในเสียงส่วนน้อย

บ้านเมืองสงบร่มเย็น เต็มเปี่ยมพลังสามัคคี เพราะเราเคารพซึ่งกันและกัน

ให้เกียรติกัน

ไม่ดูหมิ่นกัน

ไม่ด่าว่ากัน

ชนะก็ไม่เยาะเย้ย

แพ้ก็ไม่ใช้คำว่า

เคารพในกติกา ในกฎระเบียบของบ้านเมือง

ก่อนโหวตทุกเรื่อง กำหนดลัดส่วนให้ชัดเจน เพื่อคุณภาพ-ประสิทธิภาพของกระบวนการประชาธิปไตย ๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๑๒

เราได้นำเอา“อันตคาหิกทิกฺขุ”ซึ่งเป็น “ความเห็นที่ยึดเอาที่สุด” ๑๐ อย่างมาพูดถึงในฉบับที่แล้วยังไม่จบตามที่ยกมา

ผู้รู้บางท่านเห็นข้อเขียนของอาตมาก็ คงจะค้านแย้งอาตมาทันทีว่า ก็พระพุทธเจ้า ท่านบอกแล้วว่า อันตคาหิกทิกฺขุนี้ท่านไม่ พยากรณ์ไฉน แล้วเอ็งเก่งยังงี้ มาพยากรณ์

อาตมาก็ขอตอบในฐานะอาตมาคือ นักศึกษาโพธิสัตว์ อาตมายังไม่ใช่คนเก่ง นีนา และอาตมาก็ไม่ได้พยากรณ์ อาตมา กำลังฝึกวิจัย-วิภาค-วิภาษต่างหาก มันก็ต้อง มีการใช้ทั้ง “วิจารณ์” เพื่อพยายามฝึกฝน บ้าง ก็จะใจดำให้อาตมาไป ใช้คำใช้ความใด เขียนบ้าง-พูดบ้างไม่ได้เลยเสียหรือ?

อาตมาก็แค่ขอ“วิจัย”บ้างแม้ไม่เก่ง ขอแสดงอะไรออกบ้างน่า..นิต..นะ เอละ..ตานี้อาตมาตั้งใจจะไล่เรียง สาธยายจาก“พระสูตร” เล่ม ๑ หรือพระ ไตรปิฎก เล่ม ๙ “พรหมชาลสูตร”ไปตาม ลำดับกันดู และศึกษาละเอียด ๆ ดูซิ

มาเริ่มต้น จับเรื่องราวเนื้อหาคูจาก พระไตรปิฎก แล้วค่อยวิจัยสาธยายกันอีกที เรื่องมีอยู่ว่า พระสัมมาพุทธเจ้าเสด็จ ดำเนินทางไกลระหว่างกรุงราชคฤห์กับเมือง นานันทา พร้อมด้วยสงฆ์หมู่ใหญ่ ประมาณ

๕๐๐ รูปในขณะนั้นแม้สุปปียปริพาชกก็เดิน ทางไกลไปในทางเดียวกันพร้อมด้วยพรหม ทัตตมาณพผู้เป็นลูกศิษย์

ได้ยินว่าระหว่างทางนั้น สุปปียปริพา ชก กล่าวติเตียนพระพุทธเจ้า ติพระธรรม ติพระสงฆ์ โดยอเนกปริยาย

ส่วนพรหมทัตตมาณพผู้เป็นลูกศิษย์ กล่าวชมพระพุทธเจ้า ชมพระธรรม ชม พระสงฆ์ โดยอเนกปริยาย

อาจารย์และลูกศิษย์ทั้งสองคนนั้น มี ถ้อยคำเป็นข้าศึกแก่กันโดยตรงขณะนี้ เดิน ตามพระผู้มีพระภาคและภิกษุสงฆ์ไปข้าง หลัง ๆ พระพุทธเจ้ากับหมู่สงฆ์จะแวะพัก แรมที่พระราชอุทยานอัมพลฏฐิกา แม้สุป ปียปริพาชกกับลูกศิษย์ก็แวะพักอยู่ใกล้ ๆ ที่ พระพุทธเจ้าพักนั้นอีกแหละ และอาจารย์ ก็กล่าวติ ลูกศิษย์ก็กล่าวชม มีถ้อยคำเป็น ข้าศึกแก่กันโดยตรง อยู่อย่างนั้น

ครั้งนั้น ภิกษุหลายรูปลุกขึ้นมาใน เวลาใกล้รุ่ง มานั่งประชุมกันสนทนาเรื่องนี้ กัน แล้วพากัน“ทิ้ง”พระพุทธเจ้า ที่พระองค์ ทรงทราบความที่หมู่สัตว์มีอัธยาศัยต่าง ๆ กันได้เป็นอย่างดีนี้ เรื่องของสุปปียปริพา ชกกับพรหมทัตตมาณพผู้ลูกศิษย์ทั้งสองนี้ มีถ้อยคำเป็นข้าศึกแก่กันโดยตรงขณะนี้ นำ มาห้ศจรรยนัก ไม่เคยมีมา

ภิกษุทั้งหลายจึงทูลถามเพราะอยากรู้ รายละเอียดเรื่องนี้

พระผู้มีพระภาคจึงตรัสสอนว่า “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรชาติพระธรรม ติพระสงฆ์ ก็ตาม เธอทั้งหลายไม่ควรอาฆาต ไม่ควรโทมนัสน้อยใจ ไม่ควรแค้นใจในคนเหล่านั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรชาติพระธรรม ติพระสงฆ์ ถ้าเธอทั้งหลายจักขุ่นเคือง หรือจักโทมนัสน้อยใจในคนเหล่านั้น อันตรายจะพึงมีแก่เธอทั้งหลายเพราะเหตุนี้แน่

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรชาติพระธรรม ติพระสงฆ์ ถ้าเธอจะขุ่นเคืองหรือจักโทมนัสน้อยใจในคนเหล่านั้น เธอทั้งหลายจะพึงรู้คำที่เขาพูดถูก หรือคำที่เขาพูดผิดได้ละหรือ ฯ”

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า “ข้อนั้นเป็นไปไม่ได้ทีเดียว พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรชาติพระธรรม ติพระสงฆ์ ในคำที่กล่าวตินั้น คำที่ไม่จริง เธอทั้งหลายควรแก้ไขเห็นด้วยความไม่เป็นจริง ว่า นั่นไม่จริงแม้เพราะเหตุนี้ นั่นไม่แท้แม้เพราะเหตุนี้ แม่นั้นก็ไม่มีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะหาไม่ได้ในเราทั้งหลาย”

ชัดเจนไหมว่า พระพุทธเจ้าให้“แก้ตัว” ที่จริงไม่น่าใช้คำว่า“แก้ตัว”หรอก จริง ๆ นั่นคือ พระพุทธเจ้าท่านให้ทุกคน“กล่าว

ตอบความถูกต้องตามเป็นจริง”กันนั่นเอง

ไม่ใช่ว่า อย่าตอบได้ โดยเฉพาะผู้ที่มี“ความถูกต้อง”อยู่ในตน ซึ่งไม่ใช่“การแก้ตัว” แต่เป็นการทำ“ความจริงให้อยู่บนความจริง”ที่ยืนยันความถูกต้องแท้

แต่นั้นแหละ ผู้ที่มีกิเลส“อัตตามานะ” ก็แน่นอนที่จะร้อนตัว อยาก“แก้ตัว”อย่างยิ่ง

สำหรับท่านผู้“ไม่มีกิเลสแล้ว”จึงจะประมาณเอาว่า ควร“ตอบความจริง”นั้นหรือไม่ ในโอกาสเช่นนั้น ในองค์ประกอบอย่างนั้น จึงจะเป็นการ“ตอบ”ตามที่มีเหตุปัจจัยตาม กาละ ตามเหตุปัจจัย โดยใช้ทั้ง“สัพปุริสธรรม ๗” และ“มหาปเทศ ๔”

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ เธอทั้งหลายไม่ควรเบิกบานใจ ไม่ควรดีใจ ไม่ควรกระเหิมใจในคำชมนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ ถ้าเธอทั้งหลายจักเบิกบานใจ จักดีใจ จักกระเหิมใจในคำชมนั้น อันตรายจะพึงมีแก่เธอทั้งหลาย เพราะเหตุนี้เป็นแน่”

อันตราย หมายถึง สิ่งกีดขวาง, สิ่งที่ขัดขวางไม่ให้เกิดผลเกิดประโยชน์ที่ควรจะเป็นนั้น ๆ ถึงขั้นเสียหายทำลาย บรรลัย

นั่นก็คือ พลังงานที่เป็นจิตนั้น จะต้องไม่สูญเสียหรือพร่องไปในทางใดเลย จึงจะมีพลังเต็มที่ทำงานได้สัมบูรณ์ หาก

ไม่เป็นพลังงานที่เป็น“จิต”บริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์ โดยพร่องไปในทางเสียใจ หรือดีใจก็ตาม “ความพร่อง”นั้นจะเป็นเครื่องกีดขวาง(อันตราย)ไม่ให้พลังงานทำงานได้ สัมบูรณ์เต็มที่

พลังของจิตมันขาดหาย หรือพร่องไปแน่นอน ..ใช่ไหม?

นี่คือ อันตราย หรือความบกพร่องชั้นพลังของนามธรรม ก็เป็นจริง

“จิตว่าง” คือ จิตที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงเต็มความสามารถ ซึ่งไม่พร่องหรือไม่ไหลเอียงไปข้างใดเลย จิตมีเต็มอยู่ในตนครบ หรือเรียกว่า จิตกลางๆ คือจิตว่างจากแรงดูดแรงผลักอื่น ๆ รอบตัวนั่นเอง

นี่คือ จิตที่มีประสิทธิภาพเต็มสัมบูรณ์ “ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ คำชมนั้น คำที่จริง เธอทั้งหลายควรปฏิญาณให้เห็นด้วยความเป็นจริงว่า นั่นจริง แม้เพราะเหตุนี้ นั่นแท้แม้เพราะเหตุนี้ แม้คำนั้นก็มีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะได้ในเราทั้งหลาย ฯ”

เห็นไหมว่า พระพุทธเจ้าทรงให้ชี้แจง “ความจริง-ความแท้”ออกไปตรงๆ

มีใช่จะปล่อยให้คนอื่นหลงผิดหรือเดา “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อปุถุชนกล่าวชมตถาคต จะฟังกล่าวด้วยประการใดนั้น

มีประมาณน้อยนักแล ยังดำนัก เป็นเพียงศีล” [แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัส“จุลศีล ๒๖ ข้อ-มัชฌิมศีล ๑๐ ข้อ มหาศีล ๗ ข้อ ไม่ได้คัดมาให้อ่านในที่นี้]

นี่คือ เครื่องบ่งชี้หลักใหญ่-สำคัญยิ่ง อันเป็น“หลักต้น-หลักแรก-หลักเดียว”ที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระสัพพัญญุตวิเศษบอกให้ว่า ในความเป็น“คน”หรือ“มนุษย์”นั้น อะไรคือ เครื่องหมายที่ชี้บ่งความเป็นคนดี-คนประเสริฐ-คนมีประโยชน์คุณค่าแท้ของโลก”

พยายามทำความเข้าใจให้ชัด ๆ เจน ๆ กันเถิด ว่า “ศีล” นั้นเป็นเครื่องชี้บ่งขั้นที่ต่ำที่สุดแล้วนะ ของความเป็น“คน” อันจะ“พึงได้รับคำชม”ในสังคมมนุษย์โลก

ว่า เป็น“คน”ดี หรือเป็น“คน”ซื่อสัตย์ เป็น“คน”ไว้ใจได้ เป็น“คน”มีประโยชน์ต่อตนเองผู้อื่นจริง เป็น“คน”มีพฤติกรรมในชีวิตที่ถือได้ว่า“คนดี”จริง ๆ เป็น“คน”ควรยกย่อง เป็น“คน”ประเสริฐ เป็น“อารยชน”

จะเอาอะไรอื่นมาเป็นเครื่องชี้บ่ง“คน”ว่าเป็น“คน”ดี เป็น“คนประเสริฐ” เป็น“อารยชน”นั้น ใครอื่น ลัทธิอื่นใด ก็เป็นเรื่องของเขา แต่ของ“คน”(มนุษย์)ที่เป็นชาวพุทธนั้น พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “ศีล”เป็นเครื่องชี้บ่ง เป็นขั้นต้น และถึงที่สุดขั้นปลาย

จุลศีล ๒๖ เฉพาะผู้ปฏิบัติแต่ละคน สมทานปฏิบัติไปตามฐานะแต่ละคน ตั้งแต่ “ศีล ๕”เป็นพื้นฐาน แล้วก็“อริศีล”เพิ่มสูง

ขึ้น ๆ ได้เป็น “ศีล ๘-ศีล ๑๐-ศีล ๑๑-๑๒-๑๓-๑๔” หรือไปตามฐานะตามถนัด จนถึง ๒๖ ปฏิบัติ “จุลศีล” ก็จะมีพบบรรลุอรหัตผลไปตามลำดับ ซึ่ง “อริศีล” สูงขึ้น ๆ มันอาจจะไม่เรียงข้อไปตามลำดับเท่านั้น

ส่วน “มัชฌิมศีล ๑๐” นั้นเป็น “ศีล” ขยายความลึกและกว้างของ “จุลศีล” มากขึ้น ๆ และเป็น “ศีล” ที่พาเราพ้นจากเดรัจฉานกถา เราก็จะพัฒนาสูงไปตาม “มัชฌิมศีล”

สำหรับ “มหาศีล ๗” เป็น “ศีล” ที่ยืนยันความเป็นเดรัจฉานวิชา ชาวพุทธทุกคนต้อง “เลิกละ-เว้นขาด” เป็น “ศีล” ส่วนรวมเป็นศีลเฉพาะอย่างยิ่งภิกษุต้องไม่ละเมิด ต้องเว้นขาดก่อน แล้วฆราวาสก็จะไม่มีเดรัจฉานวิชาในศาสนา จึงเป็น “ศีล” ที่สำคัญยิ่งของศาสนา เป็นเครื่องขี้บ่งความเป็นพุทธศาสนาที่สูงส่งไปด้วยภูมิปัญญา มีศักดิ์ศรีและสง่างามยิ่ง เพราะไม่มีเดรัจฉานวิชาในศาสนาพุทธ

อ่านดูใน “มหาศีล ข้อ ๑” ก่อนก็ได้

“ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโกชนะที่ เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทายอวัยวะ ทายนิमित ทายอุปบาศ ทำนายฝัน ทำนายลักษณะ ทำนายหนูกัดผ้า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีชดแลลบูชา

ไฟ ทำพิธีชดรำบูชาไฟ ทำพิธีชดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมอดูอวัยวะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะที่นา เป็นหมอดูปลุกเสก เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์ คຸ້ມกันบ้านเรือน เป็นหมองู เป็นหมอยาพิษ เป็นหมอแมลงป่อง เป็นหมอรักษาแผลหนูกัด เป็นหมอทายเสียงนก เป็นหมอทายเสียงกา เป็นหมอทายอายุ เป็นหมอเสกกันลูกศร เป็นหมอทายเสียงสัตว์ ฯ”

เพียง “มหาศีล ข้อ ๑” เท่านั้น ก็คงพอจะใช้ปฏิภาณรู้โดยปริยายได้แล้วว่า ประดาทำนายทายทัก หรือหมอรักษาทั้งหลายนั้น พระพุทธเจ้าไม่ให้เข้าไป “เชื่อมวิบากใหม่” กับใครอีก “วิบาก” ตนเองแต่ละคนก็มีกันคนละเท่าไรร์ ยังใช้หนี้วิบากไม่หมด ก็ทำให้หมดก่อนเกิด แล้วจะไป “เชื่อมเอาวิบากใหม่” จากผู้อื่นมาเพิ่มอีกทำไม?

ส่วนเดรัจฉานวิชาที่ใช้ไฟเป็นสื่อ (อัคคิยัญ) บ้าง เช่น จุดธูป จุดเทียน เป็นต้น แล้วก็สื่อไปถึงวิญญาณในภพนั้นภพนี้ ให้เสียเวลา เสียทุนรอน เสียแรงงานสูญเปล่าให้เราใจ มีอวิชาเพิ่มหนักขึ้นไปทำไม?

หรือใช้น้ำเป็นสื่อ (สนฺนิยจฺญ) บ้าง ทั้งใช้น้ำ ทั้งใช้ประกอบอธิษฐาน ใช้เชื่อมโยงเป็นสื่อ ใช้ราดรุด ใช้พรม ใช้เป่า ใช้พ่น เป่าเสก ปลุกเสก ใช้ทำพิธีแปลก ๆ

ใดๆก็ตาม ล้วนเป็นการประดิดประดอย ประกอบเข้ามาให้ดูอลังการ ทั้งใช้ท่าที ลีลาประกอบ“ชวนใจ”หรือสะกดจิตให้นุ่ม น้อมติดยึดตาม เกิดอุปาทานตามทั้งสิ้น

แม้แต่ใช้“การสวดมนต์”เป็นสื่อ ก็เช่นกัน สวดมนต์เป็นฤทธิ์เป็นเดชสื่อไปส่งไป ให้คนนั้นคนนี้ ให้วิญญูณนั้นวิญญูณนี้ภพ นั้นภพนี้ มันก็เกิด“พลังงานทางจิต”ที่ผูกพัน เชื่อมโยงกันยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ได้เกิดผล จากมนต์ที่ตั้งอกตั้งใจเคร่งครัดสวดหนัก สนวนหนานั้นให้เกิดฤทธิ์เกิดเดชบันดาลนั้น บันดาลนี้ตามที่ตนอยากให้เป็นให้เกิดหรือ

ซึ่งผู้ยัง“อวิชชา”ก็ตกเป็นเหยื่อกันอยู่ ก็กรรมดาของโลกีย์ ก็มีให้เห็น เป็นกันอยู่ เต็มสังคมปุถุชน จะแปลกอะไร?

บังเอิญเกิดผลตรงกับที่หมายบ้าง ไม่ เกิดนั้นแหละมากกว่ามาก เหมือน“หอย” นั้นแหละ ย่อมมีคนถูกหอยทุกงวด แต่คน ถูกหอยคือ ส่วนน้อย คนไม่ถูกหอย คือ ส่วนมาก ตลอดกาลนานก็เป็นเช่นนั้น แปลกอะไร?!

หรือพระพรหม ศาลเจ้า ฯลฯ ที่คน ไปบนบาน มีคนไปบนบานพระพรหมนั้น หรือศาลเจ้านั้น ๑,๐๐๐ คนเป็นต้น แต่จะมี ผู้ที่ได้ผลสำเร็จ ไปแก้บนที่พระพรหมหรือ ที่ศาลเจ้า ไม่กี่คนหรือ ทว่าคนที่ไปบนคนที่ไปแก้บนเพราะประสบผลสำเร็จเสมอ ก็มีสัก ๕ คน ๑๐ คน ส่วนคนที่ไม่สำเร็จก็

ไม่มาแก้บนที่พระพรหม ไม่มาแก้บนที่ศาล เจ้านั้น มีจำนวนมากกว่ามาก เป็น ๑๐๐ เป็น ๑,๐๐๐ เป็นหมื่น ก็เป็นธรรมดา คน จะพบแต่คนสำเร็จสมหวัง คนก็หลงเชื่อกัน ว่าพระพรหมขลัง ศาลเจ้าเฮี้ยน ก็ธรรมดา ไม่เห็นจะมีอะไรวิเศษ พิเศษตรงไหน

เดรัจฉานวิชา จึงเป็นเครื่องขี้บ่ถึง ความยังหลง“ภพ”หลง“ชาติ”ที่ยังไม่เจริญ พุทธิปัญญาแท้จริง

จาก“พรหมชาลสูตร” สูตรที่ ๑ ของ พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐนี้ ความละเอียด วิเศษ ที่ชัดเจนสำหรับอาตมาประเด็นที่(๑) คือ “ความอิสระ”สัมบูรณ์ที่สุดพระพุทธเจ้า มีเต็มๆทีเดียว ใครจะวิจารณ์ ใครจะตำหนิ อย่างไร ได้ทั้งนั้น เป็นปกติคนอวิชชา

ท่านใช้สิทธิ์บ้างที่แจงตอบคำวิจารณ์- คำตำหนินั้นตามที่เป็นจริง ยืนยันสิ่งที่มีจริง นั้นไปแค่นั้น ไม่วิวาท ถกบ้างแต่ไม่เถียง

และประเด็นอื่นๆอีกต่อมา

(๒) พระบรมศาสดาของพุทธนั้นไม่ยึด ตัวตนเลย ให้สิทธิ์ผู้อื่นเต็ม

(๓) ไม่อาฆาต ไม่แค้นใจ ไม่โทมนัส ไม่น้อยใจ

(๔) ฟังความที่เขาว่าอย่างไร ใส่ใจ จึงจะ ฟังรู้คำที่เขาพูดว่าถูก หรือผิด

(๕) จงกล่าวตอบ ว่า ความจริงที่ตนมี เป็นอย่างนั้น ความแท้ที่ตนไม่มีเป็นอย่างนี้

แม้ในเราทั้งหลายก็มีความแท้และไม่มี ความแท้ นัยเดียวกัน ทั้งที่ตนเห็นว่าถูก เป็นอย่างนี้ ทั้งที่ ตนเห็นว่าผิด เป็นอย่างนี้ แจ้งความจริงให้ชัด

(๖) หรือใครจะกล่าวชมเรา ชมพระพุทธ -พระธรรม-พระสงฆ์ เราก็ไม่ควรดีใจ ไม่ควร กระเหิมใจในคำชมนั้น ถ้าเราดีใจ-กระเหิมใจ อันตรายจะพึงมีแก่เธอ

(๗) เจื่อนไขหลักสำคัญยิ่งที่“คน”ควร ได้รับคำชมนั้น ก็คือ คนๆนั้น“เป็นผู้มีศีล”

นี่คือเจื่อนไขหลักสำคัญยิ่งของพุทธ ที่ พระพุทธเจ้าตรัส เริ่มตั้งแต่พระองค์เองที่เดียว ว่า “คนจะพึงชมเรา พึงชมเพราะเรามีศีล”

“ความมีศีล”มันคงยั่งยืน จึงเป็นคุณสมบัติที่พิเศษอันดับหนึ่งของความเป็น“คน” และ“ความมีศีล”นั้น คืออย่างไร?

“ศีล”ของพุทธ คือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล- มหาศีล”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“ศีล”ที่เป็น“ธรรมนุญ”นี้เองแต่เพียงผู้เดียว ด้วย พระปัญญาธิคุณ-บริสุทธิคุณ-กรุณาธิคุณ อย่างพึงแก้ไขเปลี่ยนแปลง

“คนดี”ขั้นพื้นฐานระดับต้นเลย จึงเริ่ม ด้วย“ศีล ๕” เพราะดีครบด้วย“กาย-วาจา-ใจ” เป็นระดับต้นจริงๆ นี่คือ เครื่องรับรองที่แท้

ผู้ที่บรรลุดุธรรม“มีศีล ๕”แท้ จะมี ภูมิปัญญาสัมมาทิฐิ ดังนั้นจึงจะรู้จัก รู้ แจ้งรู้จริงใน“ไตร่จ্ঞานวิชา”ด้วย จึงจะพ้น จากไตร่จ্ঞานวิชาได้ง่าย หรือไม่ค่อยจะมี

ไตร่จ্ঞานวิชา ยกเว้นโสดาบันผู้มีวิบากที่ หนักมาแต่ปางบรรพ์ หรือกิเลสในไตร่จ্ঞาน วิชาเรื่องนั้น ๆของผู้นั้นนักพิเศษ

ปัจจุบันนี้ชาวพุทธเลื่อมมากแม้แต่ ภิกษุก็ไม่รู้จักศีล”แท้ ๆ หลงยึดได้แค่“วินัย ๒๒๗” ว่าเป็น“ศีล”ของภิกษุ

ในศาสนาชาวพุทธส่วนใหญ่ยุคทุกวันนี้ ภิกษุและพุทธศาสนิกชนไม่ถือ“ศีลธรรมนุญ” นี้กันแล้ว ภิกษุถือแค่วินัย ๒๒๗ กันเท่านั้น

และแค่“วินัย ๒๒๗”นี้ภิกษุยุคนี้ก็ยัง หน้าด้านกัน ขนาด“ปาราชิก”แท้ ๆ กลัวกันเสีย ที่ไหน ละเมิดกันโครม ๆ เห็นมัยเล่า ..???!!!

“วินัย”เป็นหลักเกณฑ์ที่หยาบและตื่น เป็นผู้ร้ายที่เลวกว่า“ศีล” ศีลลึกซึ้งละเอียด และกว้างเป็นผู้ดีกว่าวินัยอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

“จุลศีล ๒๖ -มัชฌิมศีล ๑๐ -มหาศีล ๗” ทั้งภิกษุทั้งฆราวาสไม่ถือกันแล้ว ข้าไม่รู้จัก ..น่าอเนจอนาถใจกันไหม ศาสนาพุทธไทย?

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเกิดมาล้มล้าง ไตร่จ্ঞานวิชาแท้ ๆ ซึ่งศาสนาอื่น ๆเขามีกัน พิธีกรรมพัดประหลาดวิตถาร

แต่พุทธเป็นศาสนาที่ไม่มี“ไตร่จ্ঞาน วิชา”ตามที่“มหาศีล ๗”กำหนดไว้ตั้งแต่ พระพุทธเจ้าประกาศศาสนาของพระองค์ ทุกพระองค์ ตรงกันหมด

เพราะพุทธเป็นศาสนา“อเทวนิยม”ที่ จริงที่สุด มีภูมิปัญญา รู้จัก รู้ แจ้งรู้จริง พิสูจน์

“วิญญูณ”ด้วย“การสัมผัสฐัฐสภาวะแห่งวิญญูณ”ตาม“วิชา ๘”ของพระพุทธเจ้า รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เป็นวิทยาศาสตร์สัมบูรณ์ ด้วย“ปรมัตถสัจจะ”ที่แท้จริงกว่าศาสนาใดๆ

จึงไม่ม गयाไปกับ“อัคริยัญญู”โดยใช้ไฟเป็นสื่อ(จุดรูปจุดเทียนบูชา เป็นต้น) และ“สัจญจนยัญญู”คือใช้น้ำเป็นสื่อ(รดน้ำมนต์,กรวดน้ำ เป็นต้น)เชื่อมโยงวิญญูณภพนั้นภพนี้

หรือแม้แต่“สวดมนต์”เป็นสื่อให้หลัง“ท่องบ่นมนตรา-คาถา-อาเวค”ใดๆก็ไม่มีเลย เป็นอันขาด เป็นต้น

มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า บทมนต์ หรือธรรมบท คืออะไร? มีไว้ทำไม? ใช้ได้อย่างไร? และจะมีผลใน?

แต่ทุกวันนี้ศาสนาพุทธเต็มไป ด้วยเดรัจฉานวิชา สวดมนต์ สวดคาถา สารพัด

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๘

ที่นี้ ..“มีศีล”ละ คือ อะไร?

มีศีล คือ “จิตใจของผู้นั้น ‘ตั้งมั่น’ เป็นปกติ ไม่ชอบ-ไม่ชัง ไม่ทุกข์-ไม่สุข ไม่วุ่น-ไม่หวั่นเลย เมื่อถูกสัมผัสกระทบกระแทก กับสิ่งที่พึงทำให้จิตใจไหวเคลื่อน ก็ไม่ไหว ไม่เคลื่อนเลยแม้แต่นิดน้อย ไม่ว่าจะเคลื่อนแบบมีอาการชอบหรืออาการชัง-มีอาการดูดีหรืออาการพลัก ก็ไม่มีอาการดังว่านั้นเลย เป็นปกติ จิตใจมีแต่ความเป็นธาดูรู้ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงสิ่งนั้นตามที่มีจริง เป็นปกติ

นั่นคือ ผู้มี“ศีล”เป็นอาริยะ “จิต”ก็เป็นสมาธิเป็นอาริยะด้วย แถมมี“ปัญญา”เป็นอาริยะครบ จึงบริบูรณ์ในความ“มีศีล”

ดังนั้น “มีศีล”จึงไม่ใช่แค่บริสุทธิ์ทาง“กาย”ทาง“วาจา”เท่านั้น ต้องเป็น“อาริยะ”ทาง“จิต”ด้วย และมี“ปัญญา” เป็นสำคัญ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สามัญผลสูตร”ว่า ต้องพร้อมด้วย“ศีลอันเป็นอาริยะ-สำรวมอินทริย์อันเป็นอาริยะ-สติสัมปชัญญะอันเป็นอาริยะ-สันโดษอันเป็นอาริยะ” และครบครันก็มีวิชา ๘ ชื่อว่าเป็นผู้สัมบูรณ์ ด้วย“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” และวิมุตติทีเดียว

คำว่า “เป็นอาริยะ”นั้น ไม่ใช่การบรรลุแค่กายกับวาจาเท่านั้น ต้องบรรลุถึง“ใจ”

ดังนั้น “ศีล”ต้องมีผลถึงใจ ลดความเดือดร้อนใจไปตามลำดับ ตามพระวจนะในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘ อ่านดูดี ๆ ทำความเข้าใจให้ครบครัน จะเห็นชัดว่า “ศีล”นั้นมีผลถึง“วิมุตติ-นิพพาน”จริงๆ

เรื่องของ“ศีล”จึงไม่ใช่เรื่องตื้น ๆ เล่น ๆ เป็นอันขาด

ผู้จะปฏิบัติพุทธธรรมบรรลุได้ต้องรู้จัก รู้แจ้งความเป็น“ศีล” และจะปฏิบัติ“ศีล”ได้บรรลุก็ต้องรู้จักความเป็น“รูป”กับ“นาม”

และจะปฏิบัติด้วย“ธรรมะ ๒” หรือความเป็น“กาย”นั่นเอง แยก“รูป” แยก“นาม” เพื่อศึกษาปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร,โยนิโส

มนสิการ)ได้สำเร็จ โดยความสามารถทำ
“เอกัคคตาจิต”ในขณะที่เราก็มี“ธรรมะ
๒”(เทว ธัมมา)อยู่เป็นธรรมดา และทำให้
เป็น“ธรรมะ ๑ ใน ๒”(ทวเณนะ เวทนายะ เอก
โมสธนา ภวันติ เป็นต้น)นั้นแหละสำเร็จอยู่

เพราะสามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้
ในความเป็น“ธรรมะ ๒”หรือเป็น“สังขาร”อยู่
ทีเดียว จึงสามารถปฏิบัติธรรมบรรลุได้แท้

ความเป็น“กาย”ทุกวันนี้ โดยเฉพาะ
คนไทย เกือบหมดทั้งประเทศแล้วกระมัง
ที่“มิจฉาทิฏฐิ”กันสนิท จึงไม่บรรลุธรรม

“กาย”คือ องค์ประกอบของ“ธรรมะ
๒”ได้แก่“รูปกับนาม”เสมอ ขาด“นาม”ไม่ได้

“กาย”ต้องมี“นามธรรม”อยู่เป็นสำคัญ
ถึงกับพระพุทธเจ้าตรัสว่า “กายนั้นตถาคต
เรียกว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”(พระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

แต่คนไทยได้เข้าใจว่า “กาย”หมายถึง
“ร่างภายนอก”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“จิต”เลย

จึงปฏิบัติธรรมแบบพุทธให้ตาย ก็ไม่มี
โอกาสบรรลุผลสัมมาทิฏฐิไปได้

คำว่า“กาย”ของพระพุทธเจ้านั้นขาด
ความเป็น“จิต”ไม่ได้ และก็ไม่ได้ขาด“รูป”ด้วย

ส่วนไหนที่มีความเป็น“จิต”อยู่ ก็ยัง
มีความเป็น“กาย”ของตน และส่วนไหนไม่
เป็น“กาย”ของตนแล้ว ก็เป็นแค่“สรีระ”อยู่
หากความเป็น“อตุตฺต”ยังไม่ขาดไป ยังไม่

แตกสลาย ยังไม่แยกไปจาก“สรีระ”ของเรา
สรีระนั้นไม่ใช่จิต และสรีระก็ไม่ใช่กาย
สรีระไม่ใช่“ชีพ”(ชีวะ) ไม่มี“ชีวิตินทรีย์”
สรีระเป็นแค่“อตุตฺตนิยาม”เท่านั้น จะ
เป็น“พีชนิยาม”ยังไม่ได้เลย

เพราะ“สรีระ”ไม่มีแม้แต่“สัญญา”

“สรีระ”จะเป็นได้ก็แค่“กองสังขาร”
เท่านั้น คือ“ความปรุงแต่ง”ของ“อตุตฺตนิยาม”
ที่ดูตึงกันด้วยพลังแม่เหล็กและร่วมงาน
กันด้วยพลังแสงเสียงไฟฟ้าตามประสาทของ
ธาตุต่าง ๆที่เป็นวัตถุ(ฟิสิกส์) เกิดองค์ประชุม
ของ“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศ”ควบรวมกัน
อยู่เท่านั้น ไม่มี“ธาตุรู้”คือ“วิญญาณ”เกิดอยู่
ในนั้นด้วยเลย

หรือแม้จะเป็นแค่“สรีระ”ที่มีองค์
ประชุมของ“ไฟ”กับของ“ลม”เป็นต้น ก็เกิด
เป็น“สรีระ”ได้ แต่“รูปร่าง”ก็ไม่ทรงสภาพ
สถิตเสถียรเป็น“รูปร่างคงที่”อะไรได้เลย

แม้จะเป็น“ธาตุน้ำ”ก็จับตัวกันไม่ทรง
สภาพ“ควบแน่นคงทน”หรือ“ทรงอยู่”(ธตติ)
ได้เหมือน“ธาตุดิน”แน่นอน

เพราะไม่มี“ธาตุจิตหรือวิญญาณ”
เข้าร่วมเป็นอำนาจหลักใน“กองสังขาร”นั้น
นั่นคือ “กองสังขาร”ของอตุตฺตนิยามแท้
ยังไม่ใช่“กองสังขาร”ของ“จิตนิยาม”
แน่นอน แม้“พีชนิยาม”ก็มีอัตโนมัตติในตน
เพียงกึ่งหนึ่งเท่านั้น(มีแค่สัญญากับสังขาร)

“สรีระ”ที่มีความเป็น“สัตว์”และชื่อ
ว่า“จิตนियาม” ต้อง

มีทั้ง“เวทนา-สัญญา-สังขาร-
วิญญาณ”ครบ ๔ ธาตุ

ดังนั้น ส่วนที่ไม่ครบ ก็ไม่นับว่ามี
“จิตนियาม” จึงยังไม่นับว่าเป็น“กาย”

“กาย”นั้น คือจิต คือมโน คือวิญญาณ
ชาวพุทธต้องตั้งใจทำความเข้าใจกันให้
ดี ๆ สัมมาทิฏฐิตามธรรมพระพุทธเจ้าให้แท้

“กาย”นั้นเป็นองค์ประกอบของรูปกับ
นาม ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ๆ ว่า เป็น“จิต”
เป็น“มโน”เป็น“วิญญาณ”ทีเดียว(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) และในที่อื่น ๆ อีกมากแห่ง
ที่ยืนยันว่า “กาย”ไม่ใช่ให้หมายเอา แค่
“สรีระ”ภายนอกเท่านั้น แต่“กาย”หมายถึง
“จิต-มโน-วิญญาณ” นั้นต่างหากที่จะต้อง
ศึกษากันอย่างเป็น“กรรมฐาน”(ฐานในการ
กระทำ)หลักสำคัญยิ่ง ที่จะปฏิบัติจัดการ

ชาวพุทธไทยในปัจจุบันนี้ได้สำคัญผิด
ไปเป็นว่า “กาย”นั้นหมายเอา“สรีระ”(body)
คือความเป็น“ดินน้ำไฟลม”ภายนอกเท่านั้น

แม้เป็นภาษาไทยที่คนไทยใช้กัน “กาย”
ก็หมายเอา“สรีระ”เท่านั้น ถ้าเอ่ยคำว่า“กาย”
ก็จะไม่เชื่อว่าจะหมายถึงความเป็น“จิต”กัน
เลย พอเอ่ยว่า“กาย”ก็หมายแค่ร่างกายนอก

การพิจารณา“กรรมฐาน”หลักของชาว
พุทธทุกวันนี้จึงไปสำคัญผิดว่า“กาย”หมาย

ถึง“ร่าง”หรือ“สรีระ”อันเป็นภายนอกเท่านั้น
ไม่ได้พิจารณา“กาย”เข้าไปถึง“จิต”ถึง“มโน”
ถึง“วิญญาณ”กันเลย

เพราะ“กาย”นั้นคือ องค์ประกอบของ
รูปกับนาม เป็น“ธรรมะ ๒” และพระพุทธเจ้า
ก็ตรัสไว้ชัดว่า ท่านหมายถึงให้พิจารณา

จึงเป็นความผิดที่ยิ่งใหญ่มากในวงการ
ปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ แต่ไม่รู้ตัวกัน

ดังนั้น การปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะ
สมถะระกัถิ วิปัสสนาธรรมะกัถิ จึงผิดพลาดไป
หมด ไม่สามารถบรรลุผลแน่นอน
ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในวงการศาสนาพุทธ มี
แต่หลงว่ามีผู้บรรลุอรหัตต์แก้กัน แต่ก็หลง
นับถือกันว่าเป็น“อรหัตต์”จริง อย่างน่า
อนาถใจ ที่จริงก็โทษใครไม่ได้ เพราะต่างก็
ไม่รู้“ความจริง”ที่สัมมาทิฏฐิกันจริง ๆ

เพราะการศึกษาเรียนรู้ในความเป็น
“กาย”ทั้งหลาย เช่น กายังคะ-กายคตา-
กายานุปัสสนา-กายวิเวก--กายกสิ-กายสุจิ
-กายปาคุณญตา-กายมุตตา-กายลหุตตา-
กายกัมมัณญตา-กายปัสสัทธิ-กายสังขาร
ดังนี้ เป็นต้น ถ้าเราเข้าใจคำว่า“กาย”ผิดไป
แล้วเราจะกำหนดความเป็น“กาย”มาศึกษา
พิจารณา หรือจัดการกับความเป็น“กาย”ก็
ต้องผิดไป การปฏิบัติจึงไร้ผลอย่างที่เป็น
กันในวงการพุทธศาสนาในปัจจุบัน เพราะ

เชื่อผิดว่า“กาย”คือ“ว่าง”(สรีระ)เท่านั้นนี่เอง
เป็นต้นว่า กายกสิ ก็คือ ตัวตนของ
กิเลส อันเป็น“อาการ”ของ“รูป”กับ“นาม”ที่
ปรุงแต่งกันอยู่ เป็น“องค์รวม”ของกิเลส

“รูป”กับ“นาม” เป็น“ธรรมะ ๒”

“รูป”ก็เป็นภาวะหนึ่ง เช่น อาการของ
“ความโกรธ”เป็นต้น ซึ่งมันก็เกิด“อาการ”นี้
อยู่ในใจเราขณะนี้ภาวะ ๑ (สิ่งที่ถูกรู้=object)

และอีกภาวะหนึ่งเราก็มี“ธาตุรู้”อยู่ใน
ตัวเราด้วยนี่แหละ ก็ไป“กำหนดรู้”(สัญญา)
“อาการโกรธ”นั้น ภาวะนี้เป็น“นาม”(ตัวผู้รู้=
subject) นั่นคือ ๑.มี“กิเลส” ๒.มี“ตัวผู้รู้” ที่
กำลัง“สัมผัสกัน”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่บัดนั้น

แต่ผู้“มีจักษุ”ที่เข้าใจว่า “กาย”คือ
ภายนอกเท่านั้น จึงหลงผิดไปกำหนดหมาย
(สัญญา)เอาแต่“อาการ”ดินน้ำไฟลมแค่นั้น
เอง จะเพ่ง“กายังคะ”ก็ดี ก็เพ่งอยู่แค่“ดินน้ำ
ไฟลม”ที่เป็นร่างภายนอก แม้จะเพ่ง“กาย
คตาสติ”ก็ดี ก็เพ่งแต่อาการ“ดินน้ำไฟลม” ที่
เคลื่อนไหวภายนอก จะ“กายานุปัสสนา”ก็
เพ่งแต่“ดินน้ำไฟลม”ภายนอกกันจริงๆ พอ
ทำให้ความเคลื่อนไหวภายนอกนิ่งหยุดสนิท
ได้ก็หลงผิดว่า สำเร็จแล้วนี่แหละคือ “กาย
ปัสสัทธิ(กายสงบ) ซึ่ง“ผิถนัต”เลย

“กายปัสสัทธิ”นั่นคือ “รูป”กับ“นาม”

ทำงานปรุงแต่งกันอยู่ แต่มัน“สงบ”เพราะ
ไม่มี“กิเลส”ปรุงแต่งร่วมด้วยแล้ว มันจึงไม่
ทุกข์ ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย ไม่รำยไม่เลว

อย่างนี้ต่างหากคือ “กายสุจิ”กาย
สะอาดจากกิเลส “กายปัสสัทธิ”กายสงบ
อย่างวิเศษ กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปธิวิเวก อัน
เป็นโลกุตระธรรม เป็น“ความสงบของอาริยะ”
มิใช่“โลกียะ”ของปุถุชน

“กายปัสสัทธิ-กายวิเวก”นี้จึงสามารถ
ทำงานทำการทั้งการเคลื่อนไหวของ“กาย
กรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”อยู่อย่างแคล่ว
คล่องว่องไว เป็น“กายปาคุญตา” เพราะ
มี“จิต”เป็น“มุทุตา” นั่นคือ จิตที่แว่วไวทั้ง
ปัญญา และจิตที่ปรับตัวได้ไวเร็วทั้งเจโต
ไม่ติดไม่กระด้าง(กายมุทุตา)

การงานที่กระทำของ“ธรรมะ ๒”นั่นจึง
เป็นการงานที่ควรที่สุด เหมาะสมที่สุด เรียก
ว่า “กายกัมมัฏญตา”

ชาวพุทธทุกคนนี้จึงไม่สามารถบรรลุ
ธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างเป็น“สัมมาผล”
ก็ได้แค่“มีจักษุผล”เท่านั้น แล้วหลงผิดกันว่า
ท่านผู้นั้นเป็นอรหันต์ เป็นอริยะกันไป ผิด
หมด เห็นมั๊ย? จึงเป็นเรื่องที่ต้องทำความรู้จัก
ให้แจ้งถึง“ความจริง”ที่จริงกันให้ได้

 อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ
● พิมพ์สิทธิ์ ชูโต

นายเฮนรีคิสซิงเจอร์ รัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐฯ สมัยประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน กล่าวว่า “ควบคุมน้ำมันคือการควบคุมโลก ควบคุมอาหารคือการควบคุมชาวโลก” สหรัฐฯพยายามควบคุมแหล่งน้ำมันของโลกจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะในตะวันออกกลาง

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

ทศวรรษ ๑๙๑๗(พ.ศ.๒๔๖๐) : สหรัฐฯส่งทหารเข้าร่วมรบกับฝ่ายพันธมิตรใน “สงครามแย่งโลกครั้งที่ ๑” ประธานาธิบดีวู้ดโรว์ วิลสันกล่าวว่า “เพื่อทำให้โลกปลอดภัยสำหรับประชาธิปไตย” แต่เอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ประจำอังกฤษกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า “เป็นทางเดียวในการคงไว้ซึ่งสภาพความได้เปรียบทางการค้าของสหรัฐฯ” ต่อมานายพลเสมีดเลย์ บัตเลอร์ ของหน่วยนาวิกโยธินอเมริกันก็กล่าวว่า “เงินต่างหากเป็นเหตุผล

อันแท้จริงที่ทำให้พวกเขาต้องเดินทางไปเพื่อฆ่าและถูกฆ่า”

หลังสงคราม ประธานาธิบดีวู้ดโรว์ วิลสันได้ย้าจุดยืนของสหรัฐฯในอนาคตว่า “หน้าที่ของสหรัฐฯในสังคมโลกคือการเล่นบทบาทนำในการเปลี่ยนแปลงสภาพก่อนตะวันออก มาตรฐานต่างๆ ของตะวันตกจะถูกนำไปใช้ในภูมิภาคนี้ ประเทศและประชาชนที่หยุดนิ่งมาหลายศตวรรษ จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของการค้าโลก....เนื่องจาก

“คนจำนวน ๕๐-๕๕ ล้านคนทั่วโลกเสียชีวิตจากลัทธิล่าอาณานิคม (Colonialism) และลัทธิล่าอาณานิคมใหม่ (Neo-colonialism) การสังหารส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายใต้คำขวัญที่เพราะพริ้ง เช่น เสรีภาพและประชาธิปไตย นอกจากนี้ผู้เสียชีวิตโดยตรงจากสงครามที่ตะวันตกริเริ่มขึ้นหรือจากคณาทรที่นิยมตะวันตกกระทำ หรือจากความขัดแย้งอื่นๆ คนอีกนับร้อยล้านยังเสียชีวิตอย่างเจ็บปวดจากความยากเข็ญอย่างสุดขีดด้วย”

อังเดร วัลต์เชค

นักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชาวอเมริกัน

อ้างอิง : Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism”, 2013

การค้าปฏิเสธรอบเขตของประเทศและโรงงานอุตสาหกรรมยึกรานที่จะเอาโลกเป็นตลาดและธงชาติของผู้ผลิตสินค้าจะตามไปทุกหนทุกแห่ง ฉะนั้นประตูของประเทศต่าง ๆ ต้องถูกทำลายลง สิทธิของนักการเงินจะต้องได้รับการปกป้อง แม้ว่าอธิปไตยของประเทศที่ไม่เต็มใจจะถูกล่วงละเมิด อาณานิคมทั้งหลายจะต้องถูกเข้าถึงและถูกปลุกฝังด้วยระบบใหม่เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีมุมใดในโลกที่ใช้ประโยชน์ได้จะถูกละเลยและไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์”

๑๙๑๗-๑๙๒๐ (พ.ศ. ๒๔๖๐-๒๔๖๓) : ประธานาธิบดี วู้ดโรว์ วิลสัน เริ่มส่งเงินไปช่วยรัสเซียขาวในปี ๑๙๑๗ และในปี ๑๙๑๘ (พ.ศ. ๒๔๖๑) เขาอนุมัติให้กองทัพเรือไปปิดล้อมสภาพโซเวียตทางด้านตะวันตกและยังส่งกำลังขึ้นบกไปถึงเมืองเมอร์แมงส์ การกระทำของเขาได้รับความเห็นชอบจากอังกฤษและฝรั่งเศส ทหารอเมริกันทะลุเข้าไปจนถึงทะเลสาบ “ไบคาล” เพื่อสนับสนุนเชกโกสโลวาเกียและชาวรัสเซียที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์ สหรัฐฯ ถอนกำลังในปี ๑๙๒๐

๑๙๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓) : ประธานาธิบดีอีโอดอร์ รูสเวลท์ ส่งเรือรบแนชวิลล์ ไปขึ้นบกที่โคลัมเบีย จับกุมและสังหารผู้นำท้องถิ่นแล้วประกาศแยกดินแดนโคลัมเบียส่วนหนึ่งไปสร้าง “คลองปานามา” จัดตั้งประเทศปานามาและรัฐบาลหุ่นและโรงเรียน “School of America” ขึ้น เพื่อทำหน้าที่ฝึกอบรมทหารของรัฐบาลต่าง ๆ ในลาตินอเมริกาเพื่อการปราบปรามชาวพื้นเมืองที่จะต่อต้านการครอบงำและหาประโยชน์ของนายทุนอเมริกันในเวลาต่อมา

๑๙๓๘ (พ.ศ. ๒๔๘๑) : เอนรี ฟอร์ด เจ้าของบริษัทสร้างรถยนต์ฟอร์ด ซึ่งเกลียดชาวยิวจนเข้ากระดูกดำ ได้รับเครื่องอิสริยาภรณ์ชั้นสูงสุดสำหรับพลเรือนที่เรียกว่า “Grand Cross of the Supreme Order of German Eagle” จาก ฮอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เนื่องจากเขาเขียนหนังสือถึงความเลวร้ายของชาวยิวชื่อ “The International Jew” เป็นที่ถูกต้องท่านผู้นำ เขาเกลียดสหภาพแรงงานและจ้างอดีตนักโทษและอันธพาลไว้ในโรงงานเพื่อสอดแนมและรักษาความปลอดภัย ข้าราชการโรงงานผลิตรถบรรทุกในเยอรมนีให้นาซีก่อนเกิดสงครามโลกด้วย

๑๙๔๐ (พ.ศ. ๒๔๘๓) : สหรัฐฯ เข้าร่วมสงครามแย่งโลกครั้งที่ ๒ เพราะเยอรมนีและญี่ปุ่นเดินทัพทั่วยุโรปและเอเชียซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของชาวแองโกลอเมริกันและในปี ๑๙๔๕ สหรัฐฯ ได้ทิ้งระเบิดปรมาณูใส่ญี่ปุ่นทั้ง ๆ ที่สงครามในยุโรปได้ยุติลงแล้ว และญี่ปุ่นได้แสดงที่ทำขอยอมแพ้แล้ว ระเบิดปรมาณูที่ทิ้งใส่พลเมืองของฮิโรชิมาและนางาซากิทำให้มีผู้เสียชีวิตทันที ๒๐๐,๐๐๐ คน และเสียชีวิตในภายหลังและพิการอีกมาก การทิ้งระเบิดใส่ประชาชนดังกล่าวมีผู้คัดค้านมากมายว่าการขอให้ญี่ปุ่นยอมแพ้โดยเร็วขึ้นไม่จำเป็นต้องทิ้งระเบิดใส่ผู้บริสุทธิ์แต่อาจทิ้งใส่ภูเขาฟูจิก็ได้ ประธานาธิบดีแฮร์รี ทรูแมน กล่าวในภายหลังว่าเขาทำตามวิถีทางและประสงค์ของพระเจ้า กอร์ ไวต์ล นักเรียนชั้นนำของชาวอเมริกาผู้รักความเป็นธรรมกราวในเรื่องนี้ว่า มันเป็นความเกลียดชังเจ้าแคะระ

เหลือง(yellow dwarf) นั้น ไม่ใช่มนุษย์และเราทำลายมันเหมือนกับที่มันทำลายเรา สงครามในแปซิฟิกไม่เพียงเป็นสงครามขยายจักรวรรดินิยม แต่เป็นสงครามระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวเหลือง และเราต้องการให้รู้ว่าเราคือผู้เหนือกว่า”

๑๙๕๐ (พ.ศ.๒๔๙๓) : หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ แผนการเพื่อสร้างความยิ่งใหญ่ในอนาคตก็ถูกออกแบบ ยอร์ช เคนแนน อดีตหัวหน้าฝ่ายวางแผนของกระทรวงการต่างประเทศเขียนไว้ในบทความนโยบายฉบับที่ ๒๓ (Policy Planning ๒๓) ว่า เราครอบครองความมั่นคงของโลกไว้ถึง ๕๐% ในสภาพเช่นนี้ย่อมตกเป็นเป้าหมายของความริษยาและขุ่นเคือง ภารกิจที่แท้จริงในวันข้างหน้า คือการหาวิธีสร้างแบบแผนความสัมพันธ์ที่เหลืองให้เราสามารถดำรงสถานะแห่งความไม่เท่าเทียมได้ต่อไป การกระทำเช่นนั้นเราต้องสกัดความรู้สึกอ่อนไหวไปให้หมด และพุ่งเป้าไปที่ผลประโยชน์โดยตรงของชาติ เราควรเลิกพัวพันเพื่อถึงเป้าหมายที่คลุมเครือและไม่จริงจังเช่นลัทธิมนุษยชน การยกระดับมาตรฐานชีวิตและการเผยแพร่ประชาธิปไตย เราไม่ควรลังเลกับการใช้มาตรการปราบปรามโดยรัฐบาลท้องถิ่น(ที่สหรัฐฯสนับสนุน) นี้ไม่ใช่เรื่องน่าอาย การให้รัฐบาลที่แข็งแกร่ง(เผด็จการที่สหรัฐฯหนุนหลัง) ครอบอำนาจเป็นเรื่องที่ดีกว่าปล่อยให้รัฐบาลเสรีนิยม” (ซึ่งไม่สนองผลประโยชน์)

ความต้องการสร้างความยิ่งใหญ่ด้วยการยึดครองเอเชียและมหาสมุทรแปซิฟิกของสหรัฐฯทำให้เกิดสงครามเกาหลี แต่เทคโนโลยีของสหรัฐฯไม่ได้ทำให้สหรัฐฯชนะสงคราม เกาหลีถูกแบ่งเป็น ๒ ส่วนและชาวเกาหลีเสียชีวิต ๔.๕ ล้านคน สามในสี่เป็นพลเรือน และทหารสหรัฐฯนับหมื่นคนยังประจำการอยู่ในเกาหลีใต้จนถึงปัจจุบัน

๑๙๕๓ (พ.ศ.๒๔๙๖) : นายมอดตาเดก นายกรัฐมนตรีซึ่งได้รับเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยของอิหร่านต้องการเวนคืนแหล่ง

น้ำมันของประเทศจากอังกฤษ ผลคืออังกฤษไม่พอใจแต่ทำอะไรไม่ได้เพราะยังบอบช้ำจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงไปบอกสหรัฐฯว่านายมอดตาเดกฝึกไฟคอมมิวนิสต์ สหรัฐฯจึงให้ซีไอเอทำลายรัฐบาลอิหร่านและหนุนให้ทหารปฏิวัติแล้วส่งซาห์ปาลาวิ ซึ่งยินดีเลือกประโยชน์ให้ตะวันตกขึ้นเป็นกษัตริย์ และตั้งหน่วยตำรวจลับที่ฝึกโดยอเมริกาขึ้นเพื่อทำลายฝ่ายตรงข้าม

๑๙๖๐ (พ.ศ.๒๕๐๓) : ซีไอเอล้มรัฐบาลที่ถูกต้องของประเทศแซร์ (คองโก) และซีไอเอยังสนับสนุนฝ่ายกบฏให้จับนายแพทริส ลูมูмба นายกรัฐมนตรีทรมาณและสังหาร นอกจากนี้ยังพยายามล้มล้างและลอบสังหารนายฟีเดล คาสโตรของคิวบา แต่ไม่สำเร็จ

๑๙๖๑(พ.ศ.๒๕๐๔) : ประธานาธิบดีจอห์น เคนเนดี ส่งทหารรับจ้างชาวคิวบาที่ได้รับการฝึกโดยซีไอเอไปขึ้นบกที่อ่าวแห่งหนึ่งในคิวบาเพื่อล้มรัฐบาลของนายฟีเดล คาสโตร แต่การรุกรานคิวบารั้งที่ ๕ ล้มเหลว ทหารรับจ้างถูกสังหารและถูกจับทั้งหมดต่อมาชาวบ้านเรียกอ่าวดังกล่าวว่า “อ่าวหมู” (Bay of Pig) เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้สหรัฐฯคิดว่าบาตรประเทศเล็กๆ อย่างคิวบาทางเศรษฐกิจมากกว่า ๕๐ ปี(ทั้งๆที่ประเทศต่างๆในองค์กรสหประชาชาติขอให้เลิก) ในปีเดียวกัน สหรัฐฯก็ล้มล้างรัฐบาลของนายเซดดี เจแกนของบริติช กายานา

๑๙๖๓(พ.ศ.๒๕๐๖) : ซีไอเอร่วมมือกับพรรคบารธของอิรักล้มรัฐบาลของนายอัปเดล คาริม คาซิม ซึ่งต้องการเพิ่มผลประโยชน์จากสัมปทานน้ำมันที่ให้แก่บริษัทอเมริกันและอังกฤษ คนหนึ่งที่ร่วมในการล้มรัฐบาลคือซัดดัม ฮุสเซน ซึ่งต่อมาเป็นผู้นำของอิรักและโอนกิจการน้ำมันทั้งหมดเป็นของชาติ นั่นทำให้นายเฮนรี คิสซิงเจอร์กล่าวว่า “น้ำมันเป็นสิ่งสำคัญเกินกว่าจะตกอยู่ในมือของชาวอาหรับ” ต่อมาซัดดัม ฮุสเซน กลายเป็นพันธมิตรของสหรัฐฯเพราะอิรักบุกอิหร่านซึ่งสหรัฐฯ ถือว่าเป็นศัตรูสำคัญ สหรัฐฯสนับสนุนอาวุธต่างๆ อาวุธเคมี และอาวุธชีวภาพรวมทั้งเชื้อ

แอนแทรกซ์ให้อีรัก แคมส่งภาพถ่ายดาวเทียมซึ่งแสดงตำแหน่งของทหารอิหร่านให้ด้วย หลังรบกัน ๘ ปีทหารอิหร่านเสียชีวิตไป ๑๐๐,๐๐๐ คน ในปีเดียวกันก็สนับสนุนให้นายพลเดรือง วันมินห์หรือมินห์ใหญ่ของเวียดนามใต้ ล้มรัฐบาลของประธานาธิบดีโงดินเดียม เป็นสมุนรับใช้ของตนเอง เพราะรู้ว่าโงดินเดียมแอบเจรจากับเวียดนามเหนือ ทั้งโงดินเดียมและมาดามโงดินชู(น้องสาว)ถูกยิงพรุนเสียชีวิตในสภาพมือถูกมัดไขว้หลัง

๑๙๖๔(พ.ศ.๒๕๐๗) : ประธานาธิบดีกิลคาร์ตของบราซิล ถูกลี้ภัยโดยคณะทหารซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐฯ ความผิดร้ายแรงคือเขาพยายามปกป้องประเทศจากการรุกรานทางเศรษฐกิจของสหรัฐฯ

๑๙๖๕(พ.ศ.๒๕๐๘) : นายพลชูฮาร์โต ซึ่งสนับสนุนโดยสหรัฐฯ ล้มล้างประธานาธิบดีซูการ์โนซึ่งเป็น ผู้ทำให้ อินโดนีเซียได้รับเอกราชจากฮอลแลนด์ อาชญากรรมของซูการ์โนคือการนำประเทศเข้าไปอยู่ในกลุ่มไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด นายพลชูฮาร์โตขึ้นครองอำนาจและเข่นฆ่าชาวจีนนับล้าน(ซีไอเออ้างว่าเป็นคอมมิวนิสต์)และชาวติมอร์ตะวันออกอีกประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คน (ด้วยอาวุธของสหรัฐฯ)

ในปีเดียวกันสหรัฐฯ ล้มรัฐบาลจากการเลือกตั้งของโดมินิกันในโทซุวานรักประชาชน ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีสำหรับประเทศอื่น

๑๙๖๐-๑๙๗๓(พ.ศ.๒๕๐๓-๒๕๑๖) : หลังจากฝรั่งเศสซึ่งสหรัฐฯสนับสนุนทั้งเงินและอาวุธฝ่ายแพ้เวียดนามที่เดียนเบียนฟู สหรัฐฯก็เข้าแทนที่เพราะเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นแหล่งทรัพยากรจำนวนมาก โฮจิมินห์ได้เขียนจดหมายถึงกระทรวงต่างประเทศอเมริกันและประธานาธิบดีแฮร์ริทรูแมน รวม ๘ ฉบับ เพื่อขอให้สหรัฐฯสนับสนุนสันติภาพและเอกราชของเวียดนามและเขาไม่ได้ต้องการเป็นคอมมิวนิสต์ แต่คำตอบคือการกล่าวหาว่าโฮจิมินห์เป็นคอมมิวนิสต์ สหรัฐฯส่งทหารเข้าไปในเวียดนามใต้มากขึ้นเรื่อยๆ และ

ขยายสงครามเข้าไปในเวียดนามเหนือ ลาวและกัมพูชา และชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถูกบั่นหัวให้ฆ่ากันเอง สงครามอันเหี้ยมโหดทำให้ชาวเวียดนามเสียชีวิต ๓ ล้านคนและอีกแสนๆ คน เป็นมะเร็ง รวมทั้งเด็ก ๕๐๐,๐๐๐ คนมีร่างกายพิการจากการปนเปื้อน และสหรัฐฯ ไม่สามารถเอาชนะความรักชาติและความเสียสละของชาวเวียดนาม ในที่สุดต้องถอนกำลังหนีอย่างทุลักทุเล

ที่น่าตื่นตะลึงคือประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน ผู้นำโลกเสรีกลับวิ่งไป “ญาติดี” กับจีนแดง ในปี ค.ศ.๑๙๗๒ ทั้งๆ ที่สงครามเวียดนามยังไม่ยุติ (หลังจากนั้นก็เริ่มเข้าไปลงทุนในจีน) สหรัฐฯถอนทหารจากเวียดนามใน ค.ศ.๑๙๗๓

๑๙๗๔(พ.ศ.๒๕๑๗) : ซีไอเอร่วมมือกับรัฐบาลปากีสถานและซาอุดีอาระเบียเข้าไปติดอาวุธฝักอบรมและให้เงินสนับสนุนกองโจรมุจาฮิดีนในอัฟกานิสถานให้ล้มรัฐบาลที่เป็นมิตรกับโซเวียตรัสเซียจนเป็นเหตุให้โซเวียตรัสเซียบุกอัฟกานิสถาน ซีไอเอได้รับความร่วมมือจากอูซามะห์ บินลาดีน ซึ่งต่อมาหันปากกระบอกปืนเข้าหาสหรัฐฯ เพราะสหรัฐฯ เข้าไปตั้งฐานทัพในซาอุดีอาระเบียและรู้ว่าสหรัฐฯ ต้องการยึดอัฟกานิสถานเพื่อการวางท่อน้ำมันจากเอเชียกลางผ่านอัฟกานิสถานไปลงทะเลอาระเบีย สรุปว่าสหรัฐฯคือผู้ริเริ่มก่อตั้ง “กลุ่มก่อการร้ายมุสลิม”(muslim terrorist)

ทศวรรษ ๑๙๗๐(พ.ศ.๒๕๑๓) : นายเฮนรี คิสซิงเจอร์ รัฐมนตรีต่างประเทศของสหรัฐฯ ล้มย ประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน กล่าวหาว่า “**ควบคุมน้ำมันคือการควบคุมโลก ควบคุมอาหารคือการควบคุมชาวโลก**” สหรัฐฯพยายามควบคุมแหล่งน้ำมันของโลกจนถึงปัจจุบันโดยเฉพาะในตะวันออกกลางซึ่งมีน้ำมันร้อยละ ๖๕ ของโลก นอกจากนั้นยังพยายามผลักดันให้ชาวโลกปลูกและบริโภคอาหารตัดต่อพันธุกรรม (genetically modied organisms-จีเอ็มโอ) ซึ่งจัดสิทธิบัตรโดยบริษัทอเมริกัน เมล็ดพันธุ์จีเอ็มโอปลูกได้ครึ่ง

ภาพ ddees.com

ในเรื่องเมล็ดพันธุ์จีเอ็มโอ...

ผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัทมอนซานโต้กล่าวว่า
“นี่คือการผนึกระบบอาหารเข้าเป็นหนึ่งเดียว”

และมอนซานโต้ได้ทุ่มเงินกว่า ๑๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์
ซื้อบริษัทเมล็ดพันธุ์ทั่วโลกไว้เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว

เดียว (ต้องซื้อใหม่ทุกปี) และมีราคาแพงและต้องใช้กับยาฆ่าแมลงของบริษัท แกรมพืชชนิดเดียวกันที่ไม่ใช่จีเอ็มโอซึ่งอยู่ไกลไปสิบ ๆ กิโลเมตรอาจถูกปนเปื้อนจากเกสรของพืชจีเอ็มโอที่ปลิวไปตามลมด้วย

ในเรื่องเมล็ดพันธุ์จีเอ็มโอ ผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัทมอนซานโต้กล่าวว่า **“นี่คือการผนึกระบบอาหารเข้าเป็นหนึ่งเดียว”** และมอนซานโต้ได้ทุ่มเงินกว่า ๑๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ซื้อบริษัทเมล็ดพันธุ์ทั่วโลกไว้เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว

หนึ่งในปัจจุบัน หลายมลรัฐของสหรัฐฯ ได้กำหนดให้อาหารที่มีส่วนผสมของจีเอ็มโอต้องติดฉลากแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ผู้บริโภคมีสิทธิ์เลือก ในหลายปีที่ผ่านมาเด็กอเมริกันเป็นโรคมะเร็งและออทิสติกเพิ่มขึ้นมาก และพบว่าเด็กหญิงอายุ ๓ ขวบเริ่มมีประจำเดือนด้วย (พืชจีเอ็มโอไม่เคยมีการทดลองในคน แมลงและจุลชีพในดินก่อนออกตลาด)

ทศวรรษ ๑๙๖๐-๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๓๒) : รัฐบาลประชาธิปไตยในลาตินอเมริกาที่ต้องการปฏิรูปเศรษฐกิจและที่ดินเพื่อคนจนและจำกัดการครอบงำของบริษัทอเมริกันต่างถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์และล้มล้างโดยซีไอเอ และคณะทหารซึ่งได้รับการฝึกอบรมจาก “School of America” โดยมีสถานทูตอเมริกันในประเทศนั้น ๆ เป็นผู้ประสานงาน ชาวพื้นเมืองจำนวนแสน ๆ คน ถูกหน่วยล่าสังหาร (Death Squad) เช่นคำและทรมานอย่างเหี้ยมโหด ผู้ชายถูกตัดแขน

และขา สตรีตั้งครรภ์ถูกฆ่าท้องและเอาทั้งแม่และทารกที่เสียชีวิตแขวนบนต้นไม้ เด็กเล็กชาวพื้นเมืองถูกรวบขามาแล้วพาดทับก้อนหินจนตาย ตัดหัวพ่อแม่ลูกระหว่างเลี้ยงไว้บนโต๊ะอาหารเพื่อการข่มขู่ ฯลฯ ประเทศดังกล่าวมีเช่น ชิลี เอลซัลวาดอร์ นิการากัว กัวเตมาลา ปานามา ฮอนดูรัส เอกวาดอร์ ฯลฯ

บริษัทน้ำมันของสหรัฐฯ และตะวันตกที่ได้รับสัมปทานราคาถูกจากเผด็จการที่สหรัฐฯ สนับสนุน ดำเนินกิจการโดยสนใจแต่ “กำไรสูงสุด” โดยไม่สนใจสิ่งแวดล้อม และเมื่อ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔ ศาลของเอกวาดอร์ได้พิพากษาสั่งปรับบริษัทเชฟรอนของสหรัฐฯ เป็นเงิน ๘,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ฐานทำลายสิ่งแวดล้อมของป่าอเมซอนอย่างหนักในระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๔-๑๙๙๐ ข้อหาคือบริษัทปล่อยสารพิษหลายพันล้านแกลลอนบนดินและแม่น้ำอเมซอน ซึ่งส่งผลให้ชาวบ้านมีอัตราการเป็นมะเร็งสูง ยักษ์ข้ามชาติเหล่านี้จะต่อสู้อย่างหนักและยาวนานเป็นสิบ ๆ ปี จนหลายครั้งผู้เสียหายเสียชีวิตไปก่อน ในกรณีนี้บริษัทเชฟรอนก็ยังขออุทธรณ์ต่อ

อนึ่งหลังจากเหตุการณ์อันเลวร้ายของ “School of America” เป็นที่รับทราบกันมากขึ้นโรงเรียนก็ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “School of Western Hemisphere” และย้ายไปตั้งอยู่ที่ “Fort Benning” รัฐจอร์เจีย สหรัฐฯ นอกจากนั้นบริษัทยูไนเต็ดฟรุต [ยอร์ช บุช (พ่อ)

ถือหุ้น] ซึ่งผูกขาดการปลูกและการค้ากล้วย
ในอเมริกากลางและเป็นเจ้าของที่ดินจำนวน
มหาศาลในลาตินอเมริการวมทั้งสนับสนุนการ
ล้มล้างรัฐบาลที่ต้องการปฏิรูปที่ดินเพื่อคนจน
ตลอดมา ก็เปลี่ยนชื่อเป็น “ชิควิตา” (Chiquita)
ทั้งนี้เพื่ออำพรางพฤติกรรมของตนเองต่อไป

๑๙๗๘ (พ.ศ.๒๕๒๑) : ประเทศต่างๆ ได้
ทำข้อตกลงระดับนานาชาติที่จะให้ทุกประเทศมี
สิทธิเลือกระบบเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม
ของตนเองตามความต้องการของประชาชน
โดยปราศจากการแทรกแซงจากภายนอก
(International Convention of Economics
Social and Culture Rights-ICESCR) ทั้งหมด
เป็นการใช้สิทธิตามระบอบประชาธิปไตย แต่
สหรัฐฯเป็นประเทศเดียวที่ปฏิเสธที่จะให้สัตยาบัน
ข้อตกลงนี้ และในปี ๑๙๘๐ ประธานาธิบดี
โรนัลด์ เรแกน ก็เริ่มผลักดันการค้าเสรี และ
ตั้งองค์กรระดับโลกขึ้นมาร่วมผลักดัน โดยมีกฎ
ระเบียบที่ถูกเขียนขึ้นโดยสำนักงานกฎหมาย
ของบริษัทข้ามชาติ และเพื่อให้บริษัทข้าม
ชาติทำกิจการได้สะดวก รวมทั้งมุ่งคุ้มครอง
ทรัพย์สินทางปัญญาของธุรกิจข้ามชาติตะวันตก

๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ในทศวรรษ ๑๙๗๐
สหรัฐฯบอบช้ำอย่างหนักจากสงครามเวียดนาม
และการประท้วงอย่างต่อเนื่องของชาวอเมริกัน
ข้อสำคัญคือการผลิตน้ำมันของสหรัฐฯ ถึงจุด
สูงสุด (peak oil) ในปีค.ศ.๑๙๗๐(พ.ศ.๒๕๑๓)
และปริมาณการผลิตลดลงเรื่อยๆ จนต้องเพิ่ม
ปริมาณนำเข้า ยิ่งกว่านั้นแร่ธาตุสำคัญๆ ที่ต้อง
ใช้ในอุตสาหกรรมได้ลดปริมาณลงจนต้องนำเข้า
เกือบทั้งหมดต้องการใช้อย่างฟุ่มเฟือยและเพื่อ
การเอาชนะสงครามโลก ๒ ครั้ง ประธานาธิบดี
โรนัลด์ เรแกน จึงเริ่มหลักด้านลัทธิอนุรักษนิยม
ใหม่ (neo-conservatism) หรือเสรีนิยมใหม่
(neo-liberalism) หรือการค้าเสรี (Free Trade)
หรือที่ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่เรียกว่า “Cowboy
Capitalism” หรือ “ผู้ชนะได้หมด” (winner take

all) ยักษ์ข้ามชาติอเมริกันได้ร่วมกันลงขันเป็นเงิน
๕๐๐ ล้านดอลลาร์เพื่อการผลักดันผ่านองค์กร
ต่างๆ โดยเฉพาะทุกมหาวิทยาลัย โดยมีมิลตัน
ฟรีดแมน (เพื่อนเดวิด ร็อกกีเฟลเลอร์) ศาสตราจารย์
ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชิคาโกเป็นแกน
นำ ทั้งนี้เพื่อไล่ล่าวัตถุประสงค์พลังงานและตลาดโลก

ลัทธินี้ไม่เคยถูกใช้ในสหรัฐฯมาก่อน แต่ถูก
นำไปทดลองในลาตินอเมริกาในทศวรรษ ๑๙๗๐
โดยมิลตัน ฟรีดแมน และสาวกซึ่งเป็นลูกศิษย์ที่
เรียกว่า “Chicago Boy” แล้วจึงนำไปผลักดันใน
ระดับโลกตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ ลัทธิหยาดหยด (trickle
down) ของความมั่งคั่งจากคนรวยไปสู่คนจนนี้ได้
ถูกที่ลุดในปัจจุบันแล้วว่ากลับเป็นการหยาดหยด
จากคนจนไปสู่คนรวยในทุกประเทศที่วิ่งตามลัทธิ
นี้ อย่างมีขอบเขตรวมทั้งประเทศไทย สำหรับสหรัฐฯ
ซึ่งเป็นเจ้าของลัทธิก็เกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่
ในปี ๒๕๕๑ (ค.ศ.๒๐๐๘) กลายเป็นประเทศที่มี
หนี้สินจำนวนมหาศาลและเป็นประเทศที่มีความ
แตกต่างทางสังคมสูงที่สุดในหมู่ประเทศร่ำรวยด้วย

๑๙๘๕ (พ.ศ.๒๕๒๘) : รัฐบาลอเมริกันในสมัย
ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน สนับสนุนกลุ่มกบฏ
คอนทรา (Contra) ให้ล้มล้างรัฐบาลประชาธิปไตย
ของนิการากัว ซึ่งต้องการทำลายการผูกขาด
กิจการปลูกและจำหน่ายกล้วยของบริษัทอเมริกัน
รวมทั้งต้องการปฏิรูปที่ดินให้คนจน นิการากัว
ไม่ได้ตอบโต้ด้วยการวางระเบิดในสหรัฐฯ แต่
ยื่นเรื่องให้องค์การสหประชาชาติและศาลโลก
พิจารณา ในกรณีนี้สหรัฐฯเป็นประเทศเดียวที่ถูก
ศาลโลกตัดสินว่ามีความผิดฐาน “ก่อการร้ายข้าม
ชาติ” (state terrorism) และให้ชดเชยค่าเสียหาย
แต่สหรัฐฯก็เป็นประเทศเดียวที่ปฏิเสธมติดังกล่าว
ด้วยความอหึกและเพิ่มการสนับสนุนฝ่ายกบฏด้วย

ในขณะที่เรแกนสนับสนุนกบฏคอนทรา
ว่าเป็นนักสู้เพื่อเสรีภาพ เขากลับกล่าวหา
ชาวอัฟริกาใต้ที่สู้กับรัฐบาลผิวขาวซึ่งมีนโยบาย
เหยียดผิวว่าเป็น “ผู้ก่อการร้าย”

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

* ผู้นำ ปกครอง ด้วยธรรม
 ชูธรรม ใช้ธรรม เป็นใหญ่
 จักรแก้ว เกิดแล้ว กำชัย
 ราษฎรได้ สุขใจ จำเริญ

ปกครองด้วยธรรม

มี อยู่สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์ สมณโคตม ประทับอยู่ที่เมืองมาตุลา ในแคว้นมคธ ได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลาย เล่าถึงเรื่องการปกครอง ด้วยธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิเอาไว้

เรื่อง เคยมีมาแล้ว พระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า **ทัฬหเนมิ** เป็นพระราชาผู้ทรงธรรม ครองราชย์โดยธรรม ปกครองแผ่นดินกว้างใหญ่ จรดมหาสมุทรทั้ง ๔ ราบที่ใดขณะทีนั้น ทรงชนะ โดยธรรม ไม่ต้องใช้อาวุธก็ครอบครองแผ่นดินได้ จึงมีราชอาณาจักรมั่นคง **สมบูรณ์ด้วยแก้ว**(สิ่งมีค่ามาก) ๗ ประการคือ ๑. จักรแก้ว(อำนาจ ธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิ) ๒. ข้างแก้ว ๓. ม้าแก้ว ๔. มณีแก้ว ๕. นางแก้ว ๖. คหบดี แก้ว ๗. ปริณายกแก้ว(ยอดขุนพลของพระเจ้า จักรพรรดิ)

พระองค์ได้รับสั่งไว้กับราชบุรุษ(คนของพระ ราชา)ว่า

“วันใดท่านเห็นจักรแก้วอันเป็นทิพย์ ถอย เคลื่อนจากที่ตั้งเมื่อใด ให้รีบบอกเราทันที”

แล้ววันคืนก็ผ่านไป...ยาวนาน กระทั่งวันหนึ่ง ราชบุรุษนั้นเข้าเฝ้าพระเจ้าทัฬหเนมิ กราบทูลให้ ทรงทราบ

“ขอเดชะพระพุทธเจ้าข้า ขอพระองค์ทรง ทราบเถิด บัดนี้จักรแก้วของพระองค์ถอยเคลื่อน จากที่ตั้งแล้ว พระเจ้าข้า”

ทรงทราบข่าวนี้ จึงตรัสเรียก**พระราชโอรส องค์ใหญ่**มารับสั่ง

“ลูกเอ๋ย จักรแก้วของพระเจ้าจักรพรรดิ พระองค์ใด หากเคลื่อนออกจากที่ตั้งแล้ว พระเจ้า จักรพรรดิพระองค์นั้น จะทรงพระชนม์อยู่ได้ไม่นาน บัดนี้เป็นเวลาที่พอจะออกบวชแล้ว ลูกจงปกครอง

แผ่นดินนี้เกิด”

แล้วทรงสั่งสอนในเรื่องการครองราชย์จนเรียบร้อย จากนั้นได้เสด็จออกบวชเป็น**ฤาษี**

ครั้นพระราชฤาษีผนวชได้ ๗ วันเท่านั้น พระราชาพระองค์ใหม่ได้เสด็จไปหาถึงที่ประทับ ทรงแสดงความเสียพระทัยให้ปรากฏ

“ขอเดชะพระพุทธรเจ้าข้า บัดนี้จักรแก้วอันเป็นทิพย์(ของดีพิเศษเหนือปกติธรรมดา)นั้นได้อันตรธานไปเสียแล้ว”

พระราชฤาษีทรงสดับเช่นนั้น จึงทรงปลอบพระทัย

“อย่าเสียใจไปเลย เพราะจักรแก้วอันเป็นทิพย์ไม่ใช่สมบัติที่สืบทอดกันมา แต่เป็นสมบัติที่ต้องกระทำเอง **ขอให้พระองค์ประพุดิจักกวัตติวัตร(ข้อปฏิบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ)** โดยรักษาอุโบสถ(ศีล ๘) ทุกวันอุโบสถ(วันพระ) ๑๕ คำ แล้วจักรแก้วอันเป็นทิพย์จะมาปรากฏแต่พระองค์”

“ก็แล้วจักกวัตติวัตรอันประเสริฐนั้นเป็นไฉนพระเจ้าข้า”

“จงอาศัยธรรมเท่านั้น สักการะธรรม เคารพธรรม นับถือธรรม บูชาธรรม ยำเกรงธรรม มีธรรมเป็นธงชัย มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่

จงจัดการรักษา ป้องกันและคุ้มครองชนภายใน ไพร่พล กษัตริย์อนุชน(พระราชชั้นผู้น้อยที่ตามเสด็จพระเจ้าจักรพรรดิ) สมณะและพราหมณ์ คฤหบดี ชาวนิคมนและชนบท สัตว์ทั้งหลาย **อย่าให้ธรรมมิได้ในแว่นแคว้น**

ถ้าบุคคลเหล่าใดในแว่นแคว้นไม่มีทรัพย์ พึงให้ทรัพย์แก่บุคคลเหล่านั้น

ถ้าสมณพราหมณ์เหล่าใดในแว่นแคว้น เว้นขาดจากความมัวเมาและความประมาท ตั้งมั่นอยู่ในขันติ(ความอดทน) และโสรัจจะ(ความสงบเสงี่ยม เลียมตัวสำรวมกิริยาวาจา) ฝึกตน สงบตน ให้ตนดับกิเลส พึงเข้าไปหาสมณพราหมณ์เหล่านั้น แล้วไต่ถามว่า อะไรเป็นกุศล อะไรเป็นอกุศล อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไรไม่ควร

เสพ กระทำอะไรอยู่ไม่เป็นประโยชน์ แต่เป็นทุกข์ตลอดกาล กระทำอะไรอยู่เป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขตลอดกาล เมื่อได้ฟังคำของสมณพราหมณ์เหล่านั้นแล้ว สิ่งใดเป็นอกุศล พึงละเว้นสิ่งนั้นเสีย สิ่งใดเป็นกุศล ป็นยึดถือสิ่งนั้นเอาไปประพฤติ

นี่แลคือ จักกวัตติวัตรอันประเสริฐ”

ทรงสดับอย่างนั้น พระราชาทรงนำเอาจักกวัตติวัตรไปประพฤติทุกประการ ในไม่ช้าจักรแก้วอันเป็นทิพย์ก็ได้ปรากฏขึ้นแต่พระองค์ จึงทรงประคองจักรแก้วด้วยพระหัตถ์ขวา แล้วตรัสว่า

“จักรแก้วอันประเสริฐ จงหมุนแล่นไปเถิด จงชนะโลกทั้งปวงเถิด”

จักรแก้วนั้นก็หมุนไปทิศต่างๆ ไม่ว่าหมุนไปในทิศใด พระราชาพร้อมด้วยจาดูรงคินีเสนา(๑. พลช้าง ๒. พลม้า ๓. พลรถ ๔. พลเดินเท้า)ก็ติดตามไปยังทิศนั้นๆ

ส่วนกษัตริย์ทั้งหลายในทิศนั้นๆ ต่างก็ยอมแพ้ต่อพระราชเจ้าผู้ครองจักรแก้ว ยอมยกราชอาณาจักรให้แต่โดยดี เมื่อพระเจ้าจักรพรรดิได้ครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่แล้ว ก็ทรงกล่าวกับกษัตริย์เหล่านั้น

“พวกท่านไม่พึงฆ่าสัตว์ ไม่พึงถือเอาของที่เจ้าของไม่ได้ให้ ไม่พึงประพฤติผิดในกาม ไม่พึงกล่าวเท็จ ไม่พึงดื่มน้ำเมา แล้วจงครองราชสมบัติไปตามเดิมเถิด”

คราวนั้นเอง จักรแก้วได้ปราบปรามกษัตริย์ทั้งปวงอย่างราบคาบ พระเจ้าจักรพรรดินั้นได้ชนะอย่างวิเศษ ชนะด้วยธรรม โดยไม่ต้องใช้อาวุธเลย มีแผ่นดินกว้างใหญ่จรดมหาสมุทรทั้ง ๔ แล้ว พระองค์ทรงมีจักรแก้วปรากฏอยู่ เหมือนเครื่องประดับอันทรงคุณค่ายิ่ง ทำให้สว่างไสวไปทั่วพระราชวัง

กาลเวลาผ่านไป ยาวนานหลายพันปี...กระทั่งถึง**สมัยของพระเจ้าจักรพรรดิองค์ที่ ๗** จักรแก้วอันเป็นทิพย์ได้ถอยเคลื่อนจากที่ตั้ง พระเจ้าจักรพรรดิก็ทรงออกผนวชเป็น**ฤาษี** มอบราชสมบัติ

ให้พระราชโอรสองค์ใหญ่

พอผนวชได้ ๗ วัน จักรแก้วก็อันตรธานไป พระราชาองค์ใหม่ทรงเสียดพระทัย แต่ไม่ได้เสด็จไปเฝ้าพระราชฤๅษี ทรงปกครองบ้านเมืองไปตามความคิดเห็นของพระองค์เอง ประชาชนไม่มีความสุขความเจริญเหมือนพระราชองค์ก่อน ซึ่งทรงประพฤติในจักรกวัตติวัตตรอันประเสริฐ

บรรดาผู้คนทั้งหมดจึงพากันประชุม กราบทูล พระราชา

“พระพุทธเจ้าข้า บัดนี้พระองค์ทรงปกครองประชาชนตามความคิดเห็นของพระองค์เอง บ้านเมืองไม่เจริญเช่นกษัตริย์พระองค์ก่อนๆ ซึ่งทรงประพฤติในจักรกวัตติวัตตร พวกข้าพระองค์อันได้แก่อำมาตย์ ข้าราชการบริวาร โหราจารย์ แม่ทัพ นายกอง คนรักษาประตูเมือง คนเลี้ยงชีพ อยู่พร้อมในที่นี้แล้ว จำจักรกวัตติวัตตรอันประเสริฐนั้นได้อยู่ ขอพระองค์โปรดตรัสถามเถิด พวกข้าพระพุทธเจ้าจะทูลถวายแต่พระองค์”

พระราชาก็ทรงสอบถาม พวกเขาจึงกราบทูลให้ทรงทราบทั้งหมด พระราชาก็ทรงนำไปใช้ โดยรับสั่งให้จัดการรักษา ป้องกันและคุ้มครองประชาชนโดยธรรม แต่ไม่ได้พระราชทานทรัพย์แก่คนยากจน ความขัดสนจึงกระจายแพร่หลาย เกิดการลักขโมยกัน มีชายคนหนึ่งถูกจับได้ว่าขโมยโดนนำตัวไปถวายพระราชา พระองค์ทรงถามเขา

“เจ้าขโมยของผู้อื่นจริงหรือไม่”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เพราะเหตุไรเล่า”

“เพราะข้าพระองค์ไม่มีอะไรจะเลี้ยงชีพ”

พระราชาทรงสงสาร พระราชทานทรัพย์แก่เขา แล้วรับสั่ง

“เจ้าจงนำทรัพย์นี้ไปเลี้ยงชีวิตตน เลี้ยงบิดามารดา บุตร ภรรยา จงประกอบกิจการงานสุจริต จงรู้จักทำทานในสมณพราหมณ์ อันมีผลเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์ มีสุขเป็นผลเถิด”

แม้ขโมยคนอื่น ๆ โดนจับมา พระราชาก็ทรงพระราชทานทรัพย์ให้ แล้วทรงสอนเขาให้ประพฤติ

สุจริต เหตุการณ์ดังนี้ ทำให้คนทั้งหลายเกิดความคิดว่า

“คนขโมยได้พระราชทานทรัพย์ ถ้าอย่างนั้นแม้เราก็ควรเป็นขโมยบ้าง”

ขโมยจึงยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อเป็นอย่างนี้ พระราชาจึงทรงดำริใหม่

“ถ้าเราให้ทรัพย์แก่คนขโมย การทำผิดศีลลักขโมยก็ทวีมากขึ้น อย่ากระนั้นเลย เราจะให้คุมตัวขโมยอย่างแข็งแรง แล้วนำไปประหารชีวิตเสีย”

จึงรับสั่งให้ราชบุรุษกระทำตามนั้น พวกหัวขโมยทั้งหลายเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ก็พากันคิดว่า

“เพียงแต่ลักขโมยของผู้อื่น ก็ถูกประหารชีวิตเสียแล้ว ถ้าอย่างนั้นพวกเราควรมีอาวุธไว้ใช้”

คราวนี้พอขโมยของจากเจ้าทรัพย์แล้ว ก็เลยฆ่าเจ้าทรัพย์ด้วย กลายเป็นโจรปล้นชาวบ้าน ปล้นตามถนนหนทาง ลुकلامไปถึงปล้นชุมชน ปล้นนิคม กระทั่งปล้นพระนคร เช่นฆ่าประชาชนทั้งหลาย

เหตุการณ์เลวร้ายจึงเกิดตามมาเป็นลำดับ คือ

- พระราชาไม่พระราชทานทรัพย์แก่คนยากไร้ ความขัดสนจึงแพร่หลาย

- การขโมย(อกทินนาทาน)ก็เพิ่มทวี อาวุธจึงแพร่หลาย

- การปล้นฆ่า(ปาณาติบาต)จึงแพร่หลาย

- การโกหก(มุสาวาท)กันจึงแพร่หลาย

- การพูดส่อเสียด(ปิสุณาวาจา)จึงแพร่หลาย

- การคบชู้ ประพฤติผิดในกาม(กาเมสุมิจฉาจาร) จึงแพร่หลาย

- การด่าทอพูดคำหยาบ(ผรุสวาจา)จึงแพร่หลาย

- การพูดเพ้อเจ้อ (สัมผัปปลาปะ)จึงแพร่หลาย

- ความเพ่งเล็งอยากได้(อภิขมา)จึงแพร่หลาย

- ความพยายามพองร้าย(พยาปาทะ)จึงแพร่หลาย

- ความเห็นผิด(มิจฉาทิฏฐิ)จึงแพร่หลาย

- ความกำหนดที่วิปริตผิดธรรมดา(อธัมมวาคะ) จึงแพร่หลาย

- ความละโมภโลภจัด(วิสมโลภะ)จึงแพร่หลาย

- ความประพฤติที่ผิดธรรมดา(มิจฉาธรรม) จึง

แพร่หลาย

- การปฏิบัติผิดต่อบิดามารดา การปฏิบัติผิดต่อสมณพราหมณ์ และการไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล จึงแพร่หลาย

เมื่อถึงเวลานี้แพร่หลายในยุคใด ประชาชนในยุคคนนั้นจะมีอายุสั้น มีผิวพรรณทราม ชายหญิงจะสมสู่ปะปนกันหมด เป็นเสมือนแพะ ไก่ หมูหมา ฯลฯ แล้วจะมีความโกรธกันรุนแรง อาฆาตมาดร้ายจัด มองเห็นคนเป็นสัตว์ ใช้อาวุธทำอันตรายกันเอง เป็น**มิลลัญญ์(ยุคที่มีแต่รบราฆ่าฟันกัน)** แต่...ยังมีมนุษย์บางกลุ่มเกิดความคิดที่ดี

“พวกเราอย่าฆ่าใครๆเลย ใครๆก็อย่าฆ่าเรา”

พวกเขาเหล่านี้พากันไปหลบอยู่ตามป่าเขา หรือเกาะ อาศัยผลไม้และรากไม้ในป่าเป็นอาหาร เลี้ยงชีพ กระทั่งพัน ๗ วันไปแล้ว จึงพากันออกมาจากที่ซ่อน พอได้พบเห็นกันเข้าก็ดีใจ ต่างสวมกอดกันและกัน ละล่ำละลักกล่าวแก่กัน

“ท่านผู้เจริญ เราได้พบเห็นกันแล้ว ท่านยังมีชีวิตอยู่”

แล้วพากันปรึกษาร่วมกัน สรุปได้ว่า

“พวกเราต้องสูญเสียสันญาติมากมาย ก็เพราะไปยึดถืออกุศลธรรม(กิเลสชั่ว)เป็นเหตุอย่างกระนั้นเลย พวกเราควรประพฤติกุศล(ความดีงาม) ควรถือศีล(ข้อปฏิบัติเว้นจากความชั่ว) ยึดถือในกุศลธรรมทั้งหลายเถิด”

ทั้งหมดจึงพากันประพฤติธรรมตามนั้น ทำให้อายุยืนมากขึ้น ผิวพรรณผ่องใส ยิ่งกาลเวลาผ่านไปยาวนาน ประชาชนผู้ประพฤติกุศลธรรมในยุคต่อๆมา ก็ยังมีความสุขความเจริญมากขึ้น

จนกระทั่งถึงยุคสมัยของพระเจ้าสังขะผู้ทรงธรรม มีกรุงเกตุมดีเป็นเมืองหลวงที่มั่งคั่งสมบูรณ์ พลเมืองมากมาย พืชพันธุ์ธัญญาหารบริบูรณ์ พระองค์ทรงปกครองโดยธรรม ทรงชนะโดยธรรม ไม่ต้องใช้อาวุธ ก็ได้ครอบครองราชอาณาจักรกว้างใหญ่ มีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขต เป็นพระเจ้าจักรพรรดิสมบูรณพร้อมด้วยแก้ว ๗ ประการ

ในยุคกาลนั้นเอง **พระผู้มีพระภาคเจ้า** พระนามว่า **เมตไตรย** จะเสด็จอุบัติขึ้นในโลก แล้วพระเจ้าสังขะก็จะทรงบำเพ็ญทานแก่สมณพราหมณ์ คนกำพร้า คนเดินทาง วณิกและยาจกทั้งหลาย จะเสด็จออกบวชเป็น**บรรพชิต** ในสำนักของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ผนวชแล้วไม่นาน มีความเพียรในธรรม ไม่ประมาท ก็ทำที่สุดแห่งพรหมจรรย์(นิพพาน)ได้

.....

สุดท้าย เมื่อตรัสจบการปกครองด้วยธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิแล้ว พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงสรุปแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“จงมีธรรมเป็นเกาะ

มีธรรมเป็นที่พึ่ง

อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งอยู่”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “ฉักกวัตตีสสูตร” ข้อ ๓๓-๔๙)

๗

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๒

ลัทธิ “บริโภคนิยม” ที่อบรมกล่อมเกลาให้ผู้คน
ใช้ “ศักยภาพการบริโภค”(ซึ่งสะท้อนผ่านการมีทรัพย์สินเงินทอง)
เพื่อเป็นเครื่องหมาย (bench mark) ในการวัดความสำเร็จ
แบบวิถีการบริโภคที่พุ่งเพื่อฟุ่มเฟือยเช่นนี้
ได้ทำให้มนุษย์ใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จุลภาคของสำนักนีโอ-คลาสสิกได้อาศัยหลักการนี้ของสำนักคลาสสิกมาพัฒนาต่อยอด ด้วยการนำเทคนิควิเคราะห์หน่วยสุดท้าย (marginal analysis) มาใช้อธิบายพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคของมนุษย์ ทำให้สามารถนำวิชาคณิตศาสตร์มาช่วยอธิบายทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ได้อย่างเป็นวัตถุวิสัย (objective) มากยิ่งขึ้น เพราะสามารถวัดความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในเชิงปริมาณ(quantification)จนวิชาเศรษฐศาสตร์กลายเป็นองค์ความรู้ทางสังคมศาสตร์สาขาเดียวที่มีลักษณะใกล้เคียงกับองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มากที่สุด โดยตั้งอยู่บนสมมติฐานว่ามนุษย์มีความสามารถในการตัดสินใจเลือกผลิตและบริโภคสินค้าหรือบริการต่างๆ อย่างมีเหตุมีผล (rational choice) และ

รู้จักใช้เงินที่มีจำกัดเพื่อเลือกซื้อสินค้าหรือบริการที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจสูงสุด ซึ่งนำไปสู่หลักการวิเคราะห์เรื่องอรรถประโยชน์ (utility) ตลอดจนการตัดสินใจเลือกบริโภคสินค้าหรือบริการต่างๆ ทดแทนกันเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจในระดับสูงสุดเท่าเดิม ที่นำไปสู่หลักการวิเคราะห์เส้นความพึงพอใจเท่ากัน (indifference curve) หลักการสองเรื่องนี้นำไปสู่การสร้างเส้นอุปสงค์ (demand) และเส้นอุปทาน (supply) ที่กลายเป็นเสมือนเสาหลักสองต้นที่ค้ำยันทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักนีโอคลาสสิก (the two pillars of Neo – Classic)

อย่างไรก็ตามเมื่อคราวเกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ทั่วโลกหลังสงครามโลก

ครั้งที่ ๑ ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ซึ่งได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาในตอนนั้น ได้ใช้นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจตามข้อเสนอของจอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes : ๑๘๘๓ - ๑๙๔๙) ด้วยการอาศัย **“มือที่มองเห็น”** ของรัฐบาล (ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคของเคนส์) เข้าแทรกแซงเพื่อกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของสหรัฐผ่านทางนโยบาย **“ประชานิยม”** ต่าง ๆ ที่นำไปสู่การจ้างงานตามโครงการนิวดีล (New Deal) ควบคู่กับการอาศัย **“มือที่มองไม่เห็น”** ของกลไกตลาด (ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก) ช่วยขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ จนประสบผลสำเร็จในการพลิกฟื้นวิกฤติเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกา แล้ววิธีนี้ก็กลายเป็นต้นแบบแห่งแนวทางแก้ปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ในโลกสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน (ดังเช่นที่หลายประเทศกำลังอัดฉีดเงินเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจกันอยู่ในทุกวันนี้)

สาระสำคัญที่ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบเคนส์แตกต่างจากกระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกก็คือตรงทฤษฎีว่าด้วยการจ้างแรงงาน ขณะที่ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกตั้งอยู่บนสมมติฐานของความเชื่อว่ในภาวะปกติของระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมที่ไม่มีการแทรกแซงจากรัฐ (laissez faire) จะมีการจ้างงานเต็มที่ โดยกลไกตลาดจะช่วยทำให้อุปสงค์ของแรงงานสมดุลกับอุปทาน เพราะถ้าคนล้นงานจนมีภาวะว่างงานเกิดขึ้น กลไกตลาดจะทำให้ค่าแรงลดต่ำลง และต้นทุนแรงงานที่ลดลงก็จะนำไปสู่ความต้องการจ้างงานเพื่อการผลิตสินค้าและบริการในภาคการผลิตอื่น ฉะนั้นสุดท้ายแล้วถ้าไม่เป็นพวกขี้เกียจ (idle men) หรือไม่พอใจกับค่าจ้างแรงงานที่มีอยู่ อันถือเป็นการว่างงานโดยสมัครใจ (voluntary unemployment) หรืออยู่ระหว่างช่วงหางานใหม่ที่เป็นการว่างงานชั่วคราว (frictional unemploy-

ment) ก็จะไม่มีคนตกงาน

แต่ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบเคนส์มองกลับกัน โดยมีสมมติฐานว่าภาวะปกติของระบบเศรษฐกิจจะไม่อยู่ในลักษณะของการจ้างงานเต็มที่เสมอไป (คือแรงงานและเครื่องจักรอุปกรณ์ต่าง ๆ ยังไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่) เพราะในความเป็นจริงของสังคมก็มีความจำเป็นที่ว่างงานทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่คนขี้เกียจหรือเกียจจนเรื่องค่าจ้างแต่ก็หางานทำไม่ได้ อันเป็นการว่างงานแบบไม่สมัครใจ (involuntary unemployment)

เคนส์อธิบายว่าสาเหตุที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจในภาวะทั่วไปไม่มีการจ้างงานเต็มที่ (full employment) ก็เพราะอุปสงค์รวม (aggregate demand) ของสังคม อันเท่ากับรายได้ประชาชาติ ส่วนที่ผู้คนในสังคมใช้สำหรับซื้อสินค้าเพื่อบริโภค และเพื่อการลงทุนมักจะมีระดับต่ำกว่าระดับการผลิตที่มีการจ้างงานเต็มที่ โดยเคนส์ไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกตามกฎของชายที่ถือว่า อุปทานจะสร้างอุปสงค์ของตัวเอง (supply creates its own demand) เพราะรายได้ประชาชาติมาจากครัวเรือนต่างๆ (อันเกิดจากค่าจ้าง ดอกเบี้ย และค่าเช่าที่ได้จากผู้ประกอบการทั้งหลาย) โดยเมื่อมีรายได้แล้วถึงแม้ผู้คนจะใช้จ่ายเงินสำหรับซื้อสินค้าบริโภค อันทำให้ผู้ประกอบการได้เงินจากการขายสินค้าหมุนกลับมาเพื่อทำการผลิตและจ้างคนทำงานในรอบใหม่ก็ตาม แต่ผู้คนที่มักจะเก็บออมรายได้ส่วนหนึ่งไว้โดยไม่นำไปใช้จ่ายเพื่อการบริโภคหรือลงทุนทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่การบริโภคขึ้นกับปริมาณรายได้ เมื่อมีรายได้เพิ่มการบริโภคก็มีแนวโน้มจะเพิ่มตาม แต่อัตราการเพิ่มของการบริโภคเมื่อเทียบกับรายได้จะมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ เพราะคนที่มีเงินมาก ๆ ถึงจะบริโภคเต็มที่ก็แค่ในขอบเขตหนึ่ง (เพราะซื้อซ้ำของทุกอย่าง

เต็มบ้านหมดแล้ว) ฉะนั้นยังผู้คนมีรายได้เพิ่มมากขึ้นเท่าไร แนวโน้มของสัดส่วนการบริโภคเมื่อเทียบกับรายได้หน่วยสุดท้าย (marginal propensity to consume) ก็จะมีลดย่อยลงเรื่อยๆ ส่งผลทำให้ผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าได้ในอัตราเพิ่มที่ลดลง และจ้างงานไม่เต็มที่ ยิ่งถ้าเศรษฐกิจดีขึ้น รายได้ประชาชาติเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนกว้างออกไป สัดส่วนการบริโภคเมื่อเทียบกับรายได้ประชาชาติก็จะยิ่งลดย่อยลง ขณะที่สัดส่วนการออมเมื่อเทียบกับรายได้ประชาชาติจะมีเพิ่มมากขึ้น และเกิดแนวโน้มที่การใช้จ่ายเพื่อการลงทุนไม่สูงพอที่จะใช้ส่วนของเงินออมให้หมดไปได้ อุปสงค์รวมของสังคมจึงไม่พอสำหรับรองรับให้เกิดการผลิตเต็มที่ ทำให้เกิดการว่างงาน และเศรษฐกิจจะเริ่มตกต่ำ เคนส์เสนอว่ารัฐบาลต้องเข้าไปแทรกแซงด้วยการใช้จ่ายเงินภาครัฐให้มากกว่ารายรับ โดยการตั้งงบประมาณแบบขาดดุลเพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุน อันจะส่งผลทำให้เกิดการผลิตและการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น เศรษฐกิจจะได้ฟื้นตัวขับเคลื่อนต่อไป เคนส์เห็นว่าเป็นหน้าที่ซึ่งรัฐต้องคอยแทรกแซงเพื่อควบคุมปริมาณการลงทุนให้อยู่ในระดับเพียงพอที่จะทำให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างสม่ำเสมอ มองในแง่ที่ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ของเคนส์จึงได้ชื่อว่าเป็นการปฏิวัติความคิดทางเศรษฐศาสตร์ จนได้รับการกล่าวขานว่าเป็น “การปฏิวัติแบบเคนส์” (Keynesian Revolution)

สิ่งที่เคนส์เสนอเพิ่มเติมจากแนวคิดของเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก จึงได้แก่การชี้ให้เห็นจุดอ่อนของระบบเศรษฐกิจแบบพึ่งกลไกตลาดเพียงอย่างเดียว ถ้าระบบเศรษฐกิจแบบนี้เติบโตถึงจุดจุดหนึ่ง สัดส่วนการบริโภคของผู้คนเมื่อเทียบกับรายได้ประชาชาติจะมีแนวโน้มลดลง เมื่อสินค้าขายได้ไม่หมดเพราะคนไม่มีเงินซื้อ ก็จะนำไปสู่การลดกำลังการผลิตและการปลดคนงาน โดยยังมีคนตกงานเพิ่มมากขึ้นเท่าไร กำลัง

ซื้อของผู้คนก็จะยิ่งลดน้อยลงเท่านั้น และต้องปลดคนงานเพิ่มมากยิ่งขึ้นอีก ในที่สุดก็จะทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทางแก้ไขที่เคนส์เสนอก็คือให้รัฐบาลเข้าแทรกแซงกลไกตลาดด้วยการลงทุนของภาครัฐ เพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจเติบโตต่อไป โดยเป้าหมายสุดท้ายก็ยังคงอยู่ที่การทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เพียงพอสำหรับตอบสนองความต้องการบริโภคของมนุษย์ที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนประชากรที่เพิ่ม ตลอดจนตามความต้องการที่อยาก “กินดีอยู่ดี” ยิ่งๆ ขึ้นของมนุษย์ (กล่าวคือยังคงอยู่ที่การหาทางเพิ่มค่า S ในสมการเช่นเดียวกับเป้าหมายของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก)

แต่ขณะเดียวกันการผลิตครั้งละจำนวนมากๆ ก็กลายเป็นเงื่อนไขให้ต้องหาทางกระตุ้นการบริโภคของผู้คนด้วยกลยุทธ์ทางการตลาดและการโฆษณาต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดอุปสงค์ต่อสินค้า (demand creation) จะได้ขายสินค้าที่ผลิตขึ้นได้หมด ส่งผลทำให้เกิดลัทธิ “บริโภคนิยม” ที่อบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนในสังคมใช้ “ศักยภาพการบริโภค” (ซึ่งสะท้อนผ่านการมีทรัพย์สินเงินทองมาก ๆ) เพื่อเป็นเครื่องหมาย (bench mark) ในการวัดความสำเร็จของชีวิต แบบวิถีการบริโภคที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเช่นนี้ได้ทำให้มนุษย์ใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองและ “ไม่มีประสิทธิผล” ในการก่อให้เกิดความสุข (กล่าวคือบริโภคทรัพยากรมาก แต่ให้ความสุขต่อชีวิตไม่มาก) ตลอดจน “ไม่มีประโยชน์” ต่อการแก้ปัญหาของมนุษย์อย่างยั่งยืนด้วย เพราะเมื่อทรัพยากรของโลกถูกบริโภคอย่างฟุ่มเฟือยจนเหลือน้อยลงๆ อาทิ พลังงานจากซากฟอสซิลที่นับวันมีแต่จะลดย่อยลง ฯลฯ ความขาดแคลนก็จะเกิดขึ้น และก่อให้เกิดวิกฤติปัญหาทางเศรษฐกิจต่างๆ ตามมา ดังเช่นปัญหาราคาน้ำมันที่สูงขึ้น ซึ่งจะทำให้วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจแผ่ขยายไปทั่วโลก เป็นต้น

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

หนีคดีไปแล้วยังฟ้องคนอื่นได้อีก!

ได้อ่านบทความจากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ซึ่งมีเนื้อหาที่น่าฟังและควรนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง ขอตัดตอนบางส่วนมาดังนี้

“ทันทีที่ได้ยินพล.ต. สรรเสริญ แก้วกำเนิด โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี แถลงภายหลังการประชุมคณะรัฐมนตรี (ครม.) ว่า ครม. เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตามที่นายมหรรณพ เดชวิทักษ์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เสนอ โดยสาระสำคัญเพื่อไม่ต้องการให้จำเลยที่หนีคดีในระหว่างคดีอยู่ในชั้นศาล สามารถยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ ซึ่งจำเลยจะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ต่อเมื่อแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาล หากไม่แสดงตนศาลจะไม่รับพิจารณาอุทธรณ์ หรือฎีกา

จากเดิมมาตรา ๑๘๒ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ระบุว่า กรณีใดที่ศาลออกหมายจับแล้ว ไม่ได้ตัวจำเลยมาภายใน ๑ เดือน ให้ศาลสามารถอ่านคำพิพากษาหลังจำเลยได้ และถือว่าจำเลยได้ฟังคำพิพากษาแล้ว ซึ่งจำเลยก็จะสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาได้ โดยให้ทนายของตนเป็นผู้รับมอบอำนาจมายื่นหลายคนเหมือนจะเฮลั่นคล้ายกับเข้าใจว่าต่อไปนี้ ทักซิณจะมาตั้งทนายฟ้องใครต่อใครไม่ได้อีก

แต่พออ่านดี ๆ เขาจะแก้กฎหมายแค่ห้ามไม่ให้ผู้ต้องหาที่หนีคดีในคดีนั้นเมื่อศาลตัดสินจำคุกแล้ว ก็ไม่สามารถอุทธรณ์หรือฎีกาได้อีก แต่สิทธิในการฟ้องคนอื่นเป็นคดีอื่นต่อศาลเหมือนที่ทักซิณเข็นมอบอำนาจอยู่ยังทำได้เหมือนเดิม

ส่วนคดีของทักซิณที่ติดคุกในคดีใช้อำนาจหน้าที่เอื้อประโยชน์แก่คู่สมรสในการซื้อที่ดินของรัฐ ซึ่งเป็นข้อต้องห้ามตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๕๒ นั้น เป็นศาลฎีกา

แผนกคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามกฎหมายขณะนั้นไม่มีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาอยู่แล้ว

แล้วคนหนีศาลทำไมจึงมาฟ้องคนอื่นในศาลได้อีก??? นั่นเป็นคำถามว่าทำไมคนอย่างทักซิณที่ทั้งคู่หนีศาล ไม่ยอมรับการพิจารณาคดีของศาล ทนายหัวถุงเงินแก่งไปตั้งไว้บนศาล จึงยังสามารถใช้ศาลไทยที่ตัวเองไม่ยอมรับฟ้องร้องกล่าวหาคนอื่นได้ แล้วศาลก็รับเป็นคดีด้วย

พอฟังข่าวที่โฆษกโก๋อูแถลงแล้วผมก็ตั้งคำถามว่าทำไมไม่ครอบคลุมไปถึงทุกคดีรวมถึงกรณีแบบทักซิณด้วย ยกหูไปคุยกับเพื่อนผู้พิพากษาคณะหนึ่ง ก็มีความเห็นคล้าย ๆ กันว่า ถ้าแก้กฎหมายวิอาญาน่าจะครอบคลุมถึงคนที่หนีคดีห้ามมาฟ้องศาลในทุกคดี ไม่ใช่แค่คดีที่หนีไป...

ผมเลยเห็นว่า ถ้าครม.ซึ่งปัจจุบันมีอำนาจเด็ดขาดแล้วจะแก้ไขก็ควรแก้ไขครอบคลุมคนที่หนีคดีไม่ยอมรับอำนาจศาลแล้วก็ไม่ควรมาใช้ศาลฟ้องใครต่อใครได้อีก นี่น่าจะเป็นหลักการพื้นฐาน ๆ ของกระบวนการยุติธรรม ถ้าจะใช้ศาลก็ต้องยอมรับในอำนาจศาลนั้นเสียก่อนคือต้องยอมรับกฎกติกาเดียวกัน ถ้าอยู่บนสังคมเดียวกัน

ถ้าปล่อยให้ทำแบบที่ทักซิณทำได้อยู่คนที่ไม่มีเงินก็ได้เปรียบ แค่อำนาจเงินมาจ้างทนายแต่เข็นมอบอำนาจกันที่ไหนก็ไม่รู้ เพราะถ้ารู้ก็อาจเข้าข่ายความผิดตามกฎหมายอาญามาตรา ๑๙๒ อาจเข้าข่ายให้ที่พนักงานชอนเร้นหรือช่วยด้วยประการใดอีก แต่ทักซิณก็แปลกคือ เป็นคนหนีคดีคนเดียวที่ยังปรากฏตัวไปไหนมาไหนให้เห็น รวากับว่ากฎหมายไม่มีหุมีตาหรือเอื้อมไปแตะทักซิณไม่ได้ คิดดูสิครับนอกจากกฎหมายประเทศไทยทำอะไรทักซิณไม่ได้แล้ว วันดีคืนดีถ้าทำรัฐฉฐาธิปไตยไปพูดจาอะไรให้ทักซิณเสียหาย ก็อาจตั้งทนายมาฟ้องท่านรัฐฉฐาธิปไตยในนามบุคคลฐานหมิ่นประมาทได้อีก” ☹

● สุรววิช วิวรารณ
๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙

• นายอิง วินเทอร์

๑. โลกยุคปี ๒๕๕๙

- ก) จับ รปภ.ฆ่าปาดคอเพื่อน
 - ข) เบื่อโลก โดดขวางม้าเหล็ก
 - ค) ล่าโจรจัดบ้านลูบคมตำรวจ
 - ง) ถอดเสื้อเดินตากแดดตาย
 - จ) คั่นคลับจัดปาร์ตี้ชู้ด้วยน้ำ
- (เดลินิวส์ ๑๘ เม.ย.๕๙)

๒. เป้าหมายการศึกษาเพื่อ

อะไร ‘มหابัณฑิต’ ขอโทษ ปมลอกวิทยานิพนธ์ ยอมให้ ถอน ‘ปริญญา’ (มติชน ๑๘ เม.ย.๕๙)

๓. ความตื่นตัวต่อกระแสโลกของคนไทย คนไทย

ซื้อของออนไลน์มากสุดในโลก ไพรซ์ชอปปิงชื้อค่าเฉลี่ย สูงกว่าประเทศพัฒนาแล้ว (มติชน ๑๙ เม.ย.๕๙)

๔. เมื่อเงินไม่ใช่ของเรา แต่เป็นกองกลางของ

ประเทศ เฮปรับภาษีเงินได้ บุคคล มนุษย์เงินเดือนยิ้มรำ ครม.ไฟเขียวเริ่มปี ๖๐ (เดลินิวส์ ๒๐ เม.ย.๕๙)

๕. ทุนนิยมยอมหมายถึงสังคมนวดร่ำ-อวดรวย

งานเข้ากรมศุลกาฯ เรียก ‘มิน-พีชญา’ โพลต์โชว์แอร์เมส อื้อ ซ้อของขวัญวันเกิดลวง หน้า ได้จ่ายภาษีครบถ้วน หรือไม่ (เดลินิวส์ ๒๒ เม.ย.๕๙)

๖. ทักษิณทำ-ประยุทธ์แก้

ก) บิ๊ก ตู ชัด ทัก ชิน ชัก โย ป่วนประเทศ (เดลินิวส์ ๒๒ เม.ย.๕๙)
ข) ‘ปนัดดา’ ฉะ ‘แม่่ว’ ยุบ คอ.บต.-พ.ต.ท. แก้วไฟใต้ ผิดพลาด (ไทยโพสต์ ๑๗ เม.ย.๕๙)

๗. แก๊งนี้สินต้องเปลี่ยน

พฤติกรรมก่อน ออมสินเซ็น หนาการประชาชน อุ่มหนึ่นอก ระบบ ดอก ๑% (เดลินิวส์ ๕ พ.ค.๕๙)

๘. กฎหมายต้องก้าวหน้า คุณ

ไม่รอลงอาญาแก๊งแว่นซึ่งหัวหิน ศาลสั่งจำคุก ๑ เดือน (ไทยโพสต์ ๔-๕ พ.ค.๕๙)

๙. เหตุที่คนไทยเป็นมะเร็งมากมาย

ก) ล่ำรวจผัก-ผลไม้ ๑๓๘ ตัวอย่างพบสารต้องห้ามเพียบ
ข) ไล่กรอกดั่งผสมกันบูดเกิน (มติชน ๕ พ.ค.๕๙)

๑๐. คนดังทำอะไรระวังเพราะ

อิทธิพลสูง นักจิตวิทยาเตือน การ เสี่ยงชีวิตของคนดังมีผลต่ออัตราการ ฆ่าตัวตาย (มติชน ๒ พ.ค.๕๙)

๑๑. ยุบหนอ-พองหนอ กัมพูชาล้ง

ลื้อทุกสายเอ่ยนามผู้นำ ‘สมเด็จพระอัครมหาเสนาบดี เตโชสุนเซน’ (เดลินิวส์ ๑๔ พ.ค.๕๙)

๑๒. เมื่อธรรมชาติเริ่มหมดความอดทน

ก) อจ.ห้วงเด็กดำ ๕ปี ภูมิด้านทานยูวีดำ เดือนหญิงชี้ คริมหน้าขาวเสี้ยว (มติชน ๑๗ เม.ย.๕๙)
ข) แผ่นดินไหวซ้ำ ญี่ปุ่นตายเกลื่อน ภูเขาไฟปะทุ-ดินยุบ ๗ หมื่นคน ไร้ที่อาศัย (เดลินิวส์ ๑๗ เม.ย.๕๙)

ค) ลั่นเม.ย.ร้อนจ่อทุบสถิติพุ่ง ๔๔.๕ องศา ฝนยังต่ำกว่าเกณฑ์ (มติชน ๑๖ เม.ย.๕๙)

๑๓. พัฒนาบ้านเมืองจำต้องใช้ความกล้าหาญ

๑๒ ชุมชนย้ายพันริมเจ้าพระยา (ไทยโพสต์ ๒-๓ พ.ค.๕๙)

๑๔. คงมาผิดที่เพราะของเราก็กาลังหมด! จับเรือประมง

เวียดนามลอบเข้าอ่าวไทย (ไทยโพสต์ ๒-๓ พ.ค.๕๙)

๑๕. ยังมีอีกหลายเรื่องที่คุณตาย ปลอยคาราคาซัง ‘ดาวพงษ์’ ลั่นต้องทบทวนเกณฑ์เกลี้ยครุไม่เข้าใจเป็นสิบ ๆ ปี ทำไมทำตามข้อกำหนดไม่ได้ รร.ขาดแคลนผู้สอนก็ยิ่งเหมือนเดิม (ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ เม.ย.๕๙)

๑๖. เมืองไทยแต่ละตรงไหนก็เจอ! ชุदनักเรียนผลิตเกินล้ง ‘กินหัวคิว’ นาน ๑๐ ปี (ไทยโพสต์ ๒๐-๒๑ เม.ย.๕๙)

๑๗. คนวางแผนกับคนปฏิบัติ เขาเดินคนละทางมานานแล้ว ล้งทุกระทรวงทำแผนรองรับยุทธศาสตร์ ๒๐ ปี (เดลินิวส์ ๒๓ เม.ย.๕๙)

๑๘. การต่อสู้ระหว่างเศรษฐกิจของใครกับสิ่งแวดล้อมของไทย ประท้วงวุ่น...เวทีรับฟังความคิดเห็นโครงการเหมืองแร่โพแทชอุดรธานี บรรยากาศเป็นไปอย่างตึงเครียด (มติชน ๒๔ เม.ย.๕๙)

๑๙. วาระแห่งชาติได้แล้ว อปท. ‘สงขลา’ วิกฤตขยะล้น อบจ.

ชู ๔ ยุทธศาสตร์-โลละ ๒ ล้านตัน (มติชน ๒๖ เม.ย.๕๙)

๒๐. ลูกเกรเรเริ่มเป็นปัญหา ระดับประเทศ หินทุบรถคันที่ ๙ หนุมประท้วงแม่ไม่ให้ซื้อบิ๊กไบค์ (ไทยโพสต์ ๒๘-๒๙ เม.ย.๕๙)

๒๑. ช่วยแต่รากหญ้า แต่ถ้าเอกชนชาติก็ทำ ชายแข่ง! ‘โลตัส’ สนองนโยบายรัฐ ชื้อผลผลิตช่วยรากหญ้า (เดลินิวส์ ๒๐ เม.ย.๕๙)

๒๒. เมื่อไหร่จะเป็นหน้าที่ของพระ สอนให้รู้อยู่-รู้จักกิน? แรงงานหนี้สูงในรอบ ๘ ปี กู้ใช้จ่ายรายวัน-ผ่อนรถ (เดลินิวส์ ๒๙ เม.ย.๕๙)

๒๓. ทหารต้องตื่นตัวได้แล้ว! บัดนี้เห็นได้ชัดว่า ผู้ที่ต้องการความเข้าใจ เข้าถึงและพัฒนาเป็นเบื้องต้น และโดยตัวนั้นคือทหารเอง (มติชน ๑๒ เม.ย.๕๙ วลีษฐ เดชกุญชร)

๒๔. โปรดเกรงใจคนที่นับถือศาสนาอื่น ... โชว์ผ้ายันต์ที่มอบให้ทีมเลสเดอร์ซีดี ซึ่งคว้าแชมป์พรีเมียร์ลีกอังกฤษเป็นครั้งแรก (มติชน ๔ พ.ค.๕๙)

๒๕. แอบขายไม่พอ ขอขายอย่างเปิดเผยดีกว่า ‘โอบามา’ ดัน เลิกซื้อห้ามอาวุธสงขายเวียดนาม (ไทยโพสต์ ๑๓ พ.ค.๕๙)

๒๖. ไฟกามแผดเผา ปุถุชนย่อมยากจะเห็น-แดนซ์สะบัดกันสะใจ ทั่วเมืองเซียงใหม่กับงานช้างมิวสิค....คอนเสิร์ตหมายเลย ๑๕ ย้อนอดีตกับเพลงรัก ณ ศูนย์วัฒนธรรมฯ...ชนดีเจระดับโลกจัดเต็ม เทศกาลดนตรีฯสุดมัน (เดลินิวส์ ๑๓ พ.ค.๕๙)

๒๗. อนุมัตินาสาธุๆๆ เลิกเหมืองแร่ทองคำ ครอบคลุม-เฉียบขาด ห้ามทำทั่วไทย-ฟื้นฟูสภาพแวดล้อม (ไทยโพสต์ ๑๑ พ.ค.๕๙) ๓

เรื่องสั้น

● พุทธรักษา

บรรยากาศย่ำค่ำยามโพล้เพล้
มองผ่านเข้าไปร่มไม้ครึ้ม
สามัญถึงกับชนลุกชู
เพราะมันมืดมิด แผ่เงาทะมึน
เหมือนเงาปีศาจตัวใหญ่ ๆ
ยืนอยู่ข้างถนน

กายา

บทที่ ๖ “มายาอสุรกาย”

● ต่อจากฉบับ ๓๑๒

เป็นอีกคืนวันหนึ่งที่สามัญนอนพักผ่อนสงบนิ่งในห้องพัก ทว่าจินตนาการความรู้สึกยังคงโลดแล่นในความนึกคิดเหมือนความทรงจำยังไม่ยอมจะหยุดพัก

เขามองออกไปนอกหน้าต่างกระจก ฟาด้านนอกมีตึสนิท แสงตะวันฝัดากผ้าอ้อมตรงฟากทิศตะวันตก เมื่อครู่ยังเห็นเหมือนลิซ่าเลือดซ้ำหนองเกาะกลุ่มอยู่กับม่านเหมตรงริมขอบฟ้า ทว่าไม่ทันไร เวลาก็ผ่านไปไม่นานนัก มันก็เลือนหายไปเกือบสิ้นเชิง หลงเหลือตรงริมขอบเขาดำทะมึนเป็นแสงสีหม่นจางทึม ๆ เล็ก ๆ เพียงเล็กน้อย สายลมแกว่งไปไม่ริมหน้าต่างไหวระริกพอให้เห็น ยังมีสายลมพัดผ่านเข้ามาบ้าง สายลมยังเป็นเพื่อน

ยามเปลี่ยวเหงา ไม่ถึงกับทำให้ความรู้สึกเจ็บจนผิดปกติ

เขาเพิ่งจะกินยาระงับอาการเคร่งเครียดไปเมื่อครู่ กินเพราะกลัวจะนอนไม่หลับ ตามโรคสมัยใหม่ที่บางวันการทำงานต้องเผชิญกับผู้คนมากมายเกินไป ปะทะความคิดกับกองปัญหาที่กระแทกผ่านเข้ามาในโพรงสมอง การกินยาเพื่อบังคับความคิดให้คลายลง จึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามัญได้รับคำแนะนำจากแพทย์เฉพาะทาง

ดึกแล้ว....เวลาน่าจะผ่านไปเกือบจะสี่ทุ่ม

ดูโทรทัศน์แก้เหงาพักใหญ่ ๆ สลับกับอ่านหนังสือบางเล่มที่เตรียมมาจากบ้าน เขาเป็นคนชอบอ่านหนังสือในเวลาว่าง ๆ ตัดจนเป็นนิสัย บาง

ช่วงที่พักผ่อนด้วยการออกไปเดินเล่นบนระเบียง หน้าห้องพัก ทอดสายตามองเหม่อออกไปในความมืดเบื้องนอก

ความมืดที่นี่คือความมืดเหมือนอยู่กลางท้องทุ่งชนบท

ก็น่าจะใช้.....เขาอยู่ห่างกรุงเทพฯ เกือบหกหรือยี่สิบลกิโลเมตร ซ่อนตัวในอำเภอเล็กๆ เกือบจะกลางหุบเขา ผู้คนส่วนใหญ่อาศัยในหมู่บ้านชนบท ไม่เบียดแน่น แม้ตัวอำเภอจะมีตึกห้องแถวร้านค้า แต่ความสูงไม่น่าจะเกินสามชั้นในบางอาคาร ส่วนใหญ่คือตึกร้านค้าเก่าๆ ความสูงเพียงสองชั้น เขารับรู้ว่ายังมีวัดตั้งอยู่ในพื้นที่กว้างๆ กลางหมู่บ้าน มีลานาฟุตบอลให้เด็กได้ออกกำลังกายอย่างเหลือเฟือ เมื่อมืดมืดมันจึงดูเว้งว่าง เห็นแสงดาวระยิบระยับกลางฟ้าสีเข้มทว่ากระจ่างใส เหมือนยืนอยู่กลางท้องทุ่งกว้างยามตึกสงบ ยิ่งลมโกรกพัดมาแผ่วเบา เขาก็เหมือนจะกลืนหายไปกับความมืดแห่งรัตติกาลนั้นไปแล้ว

ความมืดเหมือนจะซ่อนความน่ากลัวไว้ในนั้น ยิ่งมืดมากขึ้นเท่าไร ความน่ากลัวก็เพิ่มขึ้นทวี ความรู้สึกบอกสามัญเช่นนั้น มันเกาะเกี่ยวฝังอยู่ในความนึกคิดมาตั้งแต่ครั้งเป็นเด็กยังเล็กอยู่ จำได้ว่าเมื่อตอนเด็ก ๆ สามัญเป็นคนกลัวความมืด

เขาเป็นเด็กบ้านนอก ถนนหน้าบ้านเป็นถนนดินลูกรังแคบ ๆ เป็นหลุมบ่อ กว้างไม่เกินแปดเมตร ยาวคดโค้งเลาะแม่น้ำจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ สองข้างทาง นอกจากบ้านเรือนชาวบ้านแล้ว จะเต็มไปด้วยป่าไม้ยืนต้นประเภท เรือกสวน มะพร้าว ลัมโอ ลำไย ขนุน น้อยหน่า จิปาละ สวนโบราณ ที่ปู่ย่าตายายพุ่มพริก ลงมือปลูกด้วยตนเองจนรกเรือกลายเป็นสวนริมแม่น้ำ สร้างความร่มเย็นเลาะริมตลิ่ง รวมถึงพืชล้มลุกปกคลุมด้วยตำลึง พัก แผงแดงกว่า ผักทอดยอดเต็มไปหมด

ไกลจากบ้านสามัญออกไปด้านทิศใต้ไม่ถึงร้อยเมตร ข้างถนนมีกอไผ่ร่มครึ้มริมฝั่งแม่น้ำ มันคือกอไผ่พุ่มหนา ลำปล้องสูงทะยานเสียดโค้งฟ้าหนามไหนดกเกาะเกี่ยว เป็นกำแพงโอบรอบ หนอง

สีขาว ๆ กลีบยวงสีดำห่อหุ้มเป็นชั้น ๆ แทางน่อแหลมโผล่พรหมเหนือพื้นดินสีดำข้างโคนไผ่ มันเบียดกอเสียดยอดย้อยระย้า น่าจะเป็นกอไผ่ตรงลำปล้องอวบ สีเขียวจัด มีใบเรียวยาวสีเขียวเข้ม ๆ เกาะตามปล้อง เต็มลำเรียวย กอหนึ่งมีลำไผ่เสียดลำขึ้นแน่นเต็มไปหมด นับน่าจะเป็นร้อย ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ปลายยอด ทอดโค้ง ย้อยระย้าคลุมแผ่เงาเต็มท้องถนน

คืนได้นอนไม่สบาย แม้ใช้ให้ไปซื้อยาทมิใจร้านค้า เลยกินกอไผ่ออกไปด้านทิศใต้ไม่กี่ไกลนัก หรือไม่กี่ไปซื้อน้ำมันหมู ปลาทุเค็ม หรือไม่กี่เต้าหู้สีแดงเข้ม ๆ รสเค็มจมนม เป็นก้อน ๆ บรรยากาศย่ำค่ำ ยามโพล้เพล้ มองผ่านเข้าไปร่มไผ่ครึ้ม สามัญถึงกับขนลุกชู เพราะมันมืดมืด แผ่เงาทะมึนเหมือนเงาปีศาจตัวใหญ่ ๆ ยืนอยู่ข้างถนน ช่วงหน้าบ้านยังพอมองทะลุเห็นท้องฟ้าสีมืดมัว ดาวระยิบระยับแต่มองทะลุเข้าไปได้ร่มไผ่ เหมือนคือโพรงความมืดเจาะเข้าไปในความมืดมืดมากยิ่งขึ้น เลยป่าไผ่ ต้นมะม่วงร่วมครึ้ม ลำต้นขนาดหลายคนโอบ เรียงรายสองข้างทาง ลึกเข้าไปในเรือกสวนคือป่าครึ้ม ยิ่งแล้วใหญ่ มันน่าจะมียางลื่นซ่อนตัวอยู่ในนั้น

มันน่าสะพรึง ทำให้ขนลุกชู ๆ ตลอดลำแขน สามัญนึกถึงผีที่เคยดูจากหนังสือกลางแปลงหน้าโรงพัก ตุ๊กตาผี ใ้พุ่มผีดิบ เรื่องราวที่เพื่อนบ้านเล่าสู่กันฟังยามว่างเว้นจากการงานห้าวค้ำ ๆ ไม่ว่าจะศาลเจ้ากลางท้องทุ่ง จอมปลวกรุกขเทวาอยู่อาศัย ผีป่าในดงทึบ ลำตะเคียนริมตลิ่ง เกาะนั่งใต้แม่น้ำ ที่มีประวัติลับเร้น

ในความมืดมักมีความน่ากลัวแฝงเร้น ผีมักจะโผล่ออกมาในความมืดมืด นั่นคือเรื่องราวที่สามัญมักได้ยินอยู่บ่อยครั้ง แต่ละครั้งที่จะผ่านร่มไผ่ยามย่ำค่ำ สามัญยามนั้นหลับหูหลับตาวิ่งอย่างสุดฝีเท้าตามประสาเด็กที่คิดว่า นั่นคือทางรอดทางเดียวที่จะหนีห่างจากความมืดให้เร็วที่สุด

กว่าจะวิ่งกลับมาถึงบ้านได้ ก็หอบเหนื่อยจนตัวโยน

บ้านแม่แก่พ่อแก่ก็เหมือนกัน เป็นอีกแห่งหนึ่ง

ที่ยังฝังอยู่ในความทรงจำของสามัญ

เรือนใหญ่ทรงไทยหลังคากระเบื้องดินขอหน้า
จั่วแหลมโค้งหลังนั้น แม้แต่ตอนกลางวัน สามัญ
ยังไม่กล้าเข้าไป

มันคือบ้านทรงไทยหลังทะมึน สร้างก่อน
สามัญจำความได้ ตอกสลักไม้ทุกตัวระหว่าง
คานกับเสาไม้ได้ถุนสูง ประตูหน้าต่าง รวมถึงไม้
กระดาน เสา คาน หน้าจั่วหลังคาหน้าจั่วแบบบ้าน
ไทยทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่ตะปูแม่ตัวเดียว ตัวบ้านยาวร่วม
ยี่สิบเมตร มีห้องเปิดโล่งแคบ ๆ เหนือสุด หน้าต่าง
รับลมทั้งทิศตะวันออกและเหนือ ส่วนทิศตะวันตก
คาน หน้าเรือนเป็นระเบียบยาวปูด้วยกระดานแผ่น
หนา ๆ ต่อออกไปเป็นนอกชานแล่นไปชนยั้งข้าว
ทำเป็นครัวไฟลานโล่งหน้ายั้งและปากใต้ เป็นเรือน
เก็บไม้ตั้งขวาง ติฝาห่าง ๆ ติดคอกควาย พ่อแก่
นอนที่นี่ นอนเฝ้าควายทุกคืน

ตัวเรือนทรงไทยหลังใหญ่ปิดประตูหน้าต่าง
เกือบตลอดเวลา บางครั้งสามัญเคยเข้าไปกับ
แม่แก่ครั้งแกยังมีชีวิต ในตัวเรือนมีตุ๊กตารูป
โบราณตั้งติดผนัง พระพุทธรูป กระจ่างรูปทอง
เหลืองเก่า ๆ ตั้งอยู่บนหลังตู้ไม้โบราณสีดำ ๆ
แมงมุมชักใยเกาะเต็มเกือบจะทุกมุมบ้าน ส่วน
กลางเรือนมีหม้อทองเหลืองหลายใบวางคว่ำอย่าง
เป็นระเบียบ รวมถึงสำรับและเขียนหมากทอง
เหลือง นาน ๆ ครั้งแม่แก่จะนำมาใช้สักครั้งหนึ่ง ใน
ตัวเรือนน่าจะเป็นที่เก็บทรัพย์สินของพ่อแก่แม่แก่

หลาน ๆ ลูกน้ำอาบ้ำ รวมถึงสามัญที่อาศัย
อยู่บ้านพ่อแก่แม่แก่และบ้านใกล้เรือนเคียง ไม่มี
ใครกล้าเข้าไปในตัวเรือน อย่างเก่งก็กางมุ้งนอน
อยู่หน้าชานกระเบื้องเรือนหรือไม้กั้นด้วยผ้าผืน
ใหญ่ ๆ กับมุ้งตุ๊กตารูปเก็บไม้ด้านใต้ทำเป็นห้อง ไม่มี
ใครที่จะกล้าเข้าไปนอนในตัวเรือนหลังใหญ่

เรือนหลังใหญ่เหมือนแดนลึกลับ ปิดประตู
หน้าต่างตลอดทั้งปี ใยแมงมุมจึงเกาะตามชื่อ
คา มุมห้อง มุมตู้ ยามแดดสาดส่องทะลุเข้ามา
ตามช่องเล็ก ๆ เหนือหน้าต่าง จะเห็นเป็นละออง
ฝ้าละเอียดยิบ ยิ่งหลังคามุงด้วยกระเบื้องดินขอ
แผ่นเล็ก ๆ ที่ผ่านแดดผ่านฝนมาเนิ่นนาน สีดำหม่น

ตะไคร้เหมือนจะเกาะเป็นคราบ สร้างบรรยากาศ
ภายในเรือนให้มืดครึ้มยิ่งขึ้น

ความกลัวเกิดขึ้นในความรู้สึกสามัญนับแต่
จำความได้ เรือนหลังใหญ่หลังนี้พ่อแก่แม่แก่
หวงแหนยิ่งกว่าทรัพย์สินใด ๆ

นับวันความน่ากลัวยิ่งผ่านเข้ามาในชีวิต ในรูป
แบบต่าง ๆ ที่เริ่มจะลึกลับกลายเป็นความเชื่อ
ในสิ่งลึกลับ มองไม่เห็นตัวตนแม่สักครั้ง

ไม่ใช่เพียงสามัญ พ่อกับแม่ก็เหมือนกัน

พ่อของสามัญเป็นตำรวจชั้นประทวน ตำแหน่ง
เล็ก ๆ นายสิบตำรวจเก่า ๆ ประจำอยู่สถานีตำรวจ
ประจำตำบล ห่างบ้านประมาณสามสิบลีเมตร พ่อ
เป็นตำรวจบ้านนอกไกลปืนเที่ยง ลาดตระเวนตาม
บ้านนาป่าเขา บ้านชาวนาบ้านที่อยู่ไกลแสนไกล

ตำแหน่งพ่อคือพลตำรวจเมื่อแรกเริ่ม ติด
แหงกอยู่อย่างนั้นร่วมสิบกว่าปีกว่าจะได้นายสิบ
ติดแหงกทางปลาทุ

พ่อชอบคลุกคลีกับคนบ้านนอก ลาดตระเวน
ที่หายหน้าไปเป็นสัปดาห์ กลับมาก็กลิ่นเหงาฟุ้ง

พ่อเป็นตำรวจร่างเล็ก ลั่นทัด ผอม ผิวค่อน
ข้างขาว เข้าใกล้ที่ไรกลิ่นเหงาคู่ละคนกลิ่นขี้บูหรี
ที่พ่อสูบอยู่ประจำ

บางครั้งพ่อจะชวนสามัญไปนอนโรงพัก โรง-
พักคือที่ทำการสถานีตำรวจประจำตำบล เป็น
เรือนไม้ได้ถุนสูง ใหญ่กว่าบ้านชาวนาบ้าน มีมุขด้าน
หน้าเหมือนที่ทำการราชการทั่วไป ด้านหน้า ด้าน
ข้าง มีสนามกว้าง ผืนหญ้าเขียวขจี รถขายยาชอบ
นำหนังสือกลางแปลงมาขายให้ชมอยู่บ่อย ๆ

พ่อมักชวนสามัญมานอนที่โรงพัก วันใดที่พ่อ
อยู่เวรยามตอนดึก ๆ หรือไม่ก็วันมีหนังสือกลางแปลง
เข้ามาขาย

เส้นทางที่จะไปโรงพัก คือถนนลูกรังเลาะ
เลียบริมแม่น้ำกว้าง ผ่านเขื่อนหลาย ๆ หมู่บ้าน
ตลอดตำบลเข้าด้วยกัน สองข้างทางเต็มด้วย
เรือสวนและไม้ล้มลุกกรกรครึม

สองคนพ่อลูกเดินย่ำตึก ๆ ในความมืด ดิน
ลูกรังสีน้ำตาลเหมือนเงาสีหม่น ๆ เป็นแนวให้เดิน
ผ่านไปอย่างไม่เร่งรีบนัก ช่วงเวลาอำคำ สองถึง

สามทุ่ม แต่บ้านนอกนับว่าเริ่มตึกแล้ว

กลางท้องฟ้าหมู่ดาวระยิบระยับ ช่างทางไม่มีแสงไฟเหมือนอย่างสมัยนี้ รอบข้างมีแต่ความมืด เสียงจ๊กจั่นริมทางขับขานเป็นเพื่อนเกือบตลอดเส้นทาง

ไฟฟ้ายังไม่มีเข้ามาในหมู่บ้าน เรือนทุกหลังใช้แสงตะเกียงเป็นพื้น

บางช่วงถ้าเป็นที่โล่ง ไม่มีร่มไม้บังท้องฟ้า บรรยากาศก็ดูสดใส มองเห็นดาวเต็มม่านฟ้าระยิบระยับ บางคืน สามัญเคยเห็นดาวตกเป็นผีพุ่งไต้ ผ่านกลางฟ้ามืดคล้ายเส้นไฟสีแดงยาวเหยียด

“พ่อ...ผีพุ่งไต้” สามัญเคยตะโกน ชี้มือให้พ่อดูบนท้องฟ้าที่เห็นลึบ ๆ

“อย่าทัก” พ่อทำเสียงดู

“ทำไมล่ะพ่อ”

“โบราณเขาถือ”

คำว่าผีเป็นสิ่งที่สามัญได้ยินอยู่เสมอ ผีคือความน่ากลัวชนิดหนึ่งที่ชาวบ้านเล่าขาน แม้แต่พ่อแก่แม่แก่ก็ยังเคยเล่าให้ฟัง ผีมีอยู่ทุกสถานที่ นับแต่บ้านเรือน ป่าเขา ต้นไม้ใหญ่ ๆ จอมปลวก แม้แต่บนท้องฟ้า

เห็นผีพุ่งไต้อย่าไปทัก คนกำลังมาเกิด เดี่ยวมันจะเข้าท้องหมา พ่อเคยบอก

ผ่านหน้าวัดยาง สามัญขลุ่ยลูกซู่

วัดยางมีร่มโพธิ์ครีမ်ปลูกอยู่ริมถนน บนคาบโพธิ์บางครั้งคนเคยเห็นบางอย่างลึกลับตออยู่บนนั้น

ต้นยางยักษ์สองสามต้นยืนตระหง่านสูงเสียดฟ้า ถัดไปทางด้านใต้ริมถนน ชาวบ้านเคยเล่า มีคนเห็นเปรตสูงปานต้นยางร้องโหยหวนยามตึกส่งดึก ไกล ๆ วัด

ยิ่งติดวัดทิศใต้ด้านซ้ายมือ ไกล ๆ โรงลิเกเก่ามีเมรุเผาศพตั้งอยู่ มันคือเมรุก่ออิฐสูง ๆ เพียงเอาศพขึ้นไปตั้งแล้วเผาให้เห็นกันจะ ๆ กระจ่างตา สามัญเคยผ่านมาเห็น ควันไฟคลุ้ง ไฟบนเมรุยังพุ่งโพล่ง กลิ่นเนื้อไหมไฟโชยมาจาง ๆ ยามเย็นย่ำ

ป่าช้ากับผีเป็นของคู่กัน เพียงผ่านเข้าไปในเรือกวาน ป่าช้าริมทาง สามัญก็ได้ยินเสียงพ่อบ่นพิมพ์

แรกนึกว่าพ่อชวนคุย หรือไม่คงบ่นตำหนิความไม่ได้เรื่องชีวิตาชาวของเด็กชายวัยเพียงหกเจ็ดขวบอย่างสามัญในขณะนั้น เพราะยิ่งลึกเข้าไปในร่มเรือกวานมากเท่าไร เด็กชายก็ยังกระสับกระส่าย กระเซะเข้าไปใกล้ผู้เป็นพ่อมากขึ้นเพียงนั้น

แท้จริงนั่นคือเสียงพร่ำสวดมนต์ของผู้เป็นพ่อ สวดในจังหวะสม่ำเสมอ ตามจังหวะเท้าที่ก้าวเดินไปเบื้องหน้าอย่างมั่นคง

เสียงรอนเท้าหนังหุ้มข้อดังเป็นจังหวะ ระคนเสียงสวดมนต์ที่ยังดังแรงเร้า บรรยากาศก็ยิ่งมืดมิด เป็นสีดำทมิฬ จนพ่อต้องกดสวิทช์ไฟฉายที่ถืออยู่ในมือเป็นบางครั้ง อย่างน้อยเพื่อจะดูหลุมพ่อและสัตว์เลื้อยคลานที่อาจจะผ่านเข้ามา

สามัญไม่กล้ามองไกลนักหรอก ได้แต่เกาะแขนพ่อแฉะไม่ยอมห่าง อย่างน้อย ๆ พ่อแน่นแฉะจะช่วยคุ้มภัยให้กับเด็กชายได้อย่างมั่นคง

ในที่สุด ระยะทางเกือบสี่ร้อยเมตรเขตป่าช้าก็ทะลุออกมา สามัญแอบถอนหายใจเบา ๆ เมื่อมองเห็นแสงตะเกียงริบหรี่ในบ้านช่างทาง ขณะเสียงสวดมนต์ของพ่อก็แผ่วจางและเจียบหายในที่สุด

“พ่อ” สามัญเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ

“หือ” เสียงพ่อขานรับ

“พ่อบ่นอะไร” เด็กชายแกล้งถาม

“ไหน...พ่อบ่นที่ไหน” พ่อปฏิเสธเสียงหลง

“ผมได้ยินเสียงพ่อบ่นพิมพ์ตลอดป่าช้า”

“พ่อไม่ได้บ่น”

“แล้วพ่อทำอะไร”

“สวดมนต์”

“สวดทำไม...”

“มันเป็นคาถา ช่วยให้แคล้วคลาด เดินทางปลอดภัย”

“กันผีได้ไหมพ่อ”

“ได้ซิ...ไม่อย่างนั้นพ่อจะสวดทำไม”

พ่อบอกอย่างเชื่อมั่น ทั้ง ๆ ในใจลึก ๆ สามัญเชื่อว่า พ่อ นั้นมีความกลัวมากทีเดียว ไม่อย่างนั้นพ่อคงไม่ต้องสวดมนต์.

อ่านต่อฉบับหน้า

เฟ่งลูกแก้วเหนือสะดือสองนิ้วเพื่อไปสู่สวรรค์
หรือหลับตาตั้งจิตจ้องอยู่กับลมหายใจเข้าออกเพื่อไปสู่นิพพาน
หรือเรียนรู้สัมมาทิฏฐิ พิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง
ศึกษาแบบลิมตาเจอผัสสะเห็น ๆ ไม่ต้องมุดรูหลบหนีโลก
ทุกคนมีสิทธิ์เลือก..

เส้นทางที่เลือก...

กุฏิหลังน้อยตั้งอยู่ใต้ร่มป่าไผ่ หลังคามุงด้วย
หญ้าแฝก ส่วนพื้นปูด้วยลำไผ่ที่สับแปะออกเป็นฟาก
พระหนุ่มจาริกมาจากกรุงสวดีตรอนแรมมานาน
หลายเดือน ตั้งใจว่ากุฏิน้อยในวัดหรือที่พักสงฆ์
แห่งนี้จะเป็นที่ที่เหมาะสมเพื่อจำพรรษา

นอกจากกุฏิหกหลังที่แทรกอยู่ในราวป่าไผ่ ก็
ยังมีศาลาใหญ่มีเสาไม้ยี่สิบกว่าต้นมุงด้วยหญ้า
แฝก ส่วนพื้นนั้นก็ใช้อิฐก้อนใหญ่เรียงปูวางไปจน
ทั่วศาลา มีแคร่ไม้ไผ่หลายตัวตั้งไว้สำหรับเป็นที่
ฉันอาหาร และนั่งแสดงธรรม

ช่วงบ่ายหลังจากพระหนุ่มเสร็จกิจกวาดใบไม้
ตามแนวทางเดินและรอบ ๆ ศาลา ก็มานั่งพักที่
กุฏิหลังน้อย บริเวณใกล้ ๆ มีไผ่ป่าค้ำยเขี่ยหาอาหาร
กระแต่น้อยกระโดดโลดเต้นบนต้นไม้ เป็นชีวิตเสรี
ท่ามกลางธรรมชาติอันสงบ ห่างไกลภัยจาก
นายพราน

พระหนุ่มนั่งกายตรงคู้เข่าขัดสมาธิหลับตา
นิ่ง ทบทวนในศีลวัตร--ศีลข้อหนึ่ง นึกถึงเวลาขง

กัตจนรู้สึกเจ็บ ๆ คัน ๆ ความรู้สึกก็วางเฉยยกยได้
ไม่นึกโกรธหรือคิดอาฆาตในขงแม้่น้อยนิด ขยับ
มาที่ศีลข้อสองก็เช่นเดียวกัน แม้ยามเห็นผ้าที่เขา
ทิ้งแล้ว (ผ้าป่า) คิดจะนำเอามาใช้ทำประโยชน์
ก็ต้องคิดแล้วคิดอีก เดินผ่านไปมาหลายวันจน
แน่ใจว่าเป็นผ้าที่เขาทิ้งไม่เป็นผ้าของใคร ถึงจะ
เก็บมาใช้ทำประโยชน์ แล้วความคิดก็ข้ามเลย
ไปที่ศีลข้อสี่ พระหนุ่มเกิดมาในตระกูลที่มีพ่อแม่
เป็นคนซื่อตรงไม่เคยพูดโกหก เป็นผู้ปฏิบัติในศีล
ธรรมมาตลอด สิ่งนี้ได้ซบทราบมาแต่เยาว์วัยจน
รู้สึกว่าการพูดโกหกนั้นหมดไปในความสำนึกของ
จิตวิญญานมานาน และศีลข้อห้าอย่าว่าแค่จะให้
หลงไปติดในรสของเครื่องหมักดองของเมา หรือ
รสอร่อยของอาหารก็มีความจางคลายไปมาก
หลายครั้งที่จาริกแล้วได้ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ก็อิ่ม
ได้เป็นปกติไม่ทุกข์ใจแม้แต่น้อย แต่พอมานึกถึง
ศีลข้อสามนี้ก็เห็นชัดว่าหนักหนายากจะฝ่าฟัน
ให้ข้ามพ้น

ภาพหญิงสาวผิวขาวนัยน์ตาคม ก็เข้ามาใน ลัญญาความจำ เวลาเธอยิ้มเหมือนประหนึ่งว่า โลกทั้งโลกจะไม่มีความเศร้าโศกเลย เสียงก็ช่าง อ่อนหวาน ท่าที่เรียบร้อยสมเป็นกุลสตรี แทบทุก เช้าเธอกับเพื่อน ๆ ก็จะพากันนำอาหารพร้อมผัก ผลไม้มาทำบุญถวายพระตลอด

ทำไมนะ...จิตใจจึงหวนคิดถึงเธอบ่อย ๆ ยิ่ง นานวันเข้าก็ยิ่งอยากเห็นเธอมากขึ้น อยากฟัง เสียงใส ๆ แม้จะไม่ลืมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า... **กามทั้งหลายมีความพอใจ (ความสุข) น้อย ทุกข์ อื่นยิ่งกว่ากามไม่มี** ชนเหล่าใดชองเสพกาม ทั้งหลาย ชนเหล่านั้นย่อมเข้าถึงนรก...**กามทั้ง หลายเหมือนดาบที่ลับคมดีแล้วเชือด เหมือน กระบี่ที่ขัดดีแล้วแทง เหมือนดอกไม้ที่พุงปักอก (เจ็บปานใจ)** **กามทั้งหลายเป็นทุกข์ยิ่งกว่านั้น...** **กามทั้งหลายเหมือนหลุมถ่านเพลิงลูกโพลงแล้ว ลึกกว่าซั้วบุรุษ** ผลที่เขาเผาร้อนอยู่ตลอดวัน (ร้อนปานใจ) **กามทั้งหลายเป็นทุกข์ยิ่งกว่านั้น...** **กามทั้งหลายเหมือนยาพิษชนิดร้ายแรง น้ำมันที่ เตือดพล่าน ทองแดงที่กำลังละลายคว้าง(ร้อน ปานใจ)** **กามทั้งหลายเป็นทุกข์ยิ่งกว่านั้น...**

แต่คำตรัสนั้นดูไม่ต่างจากน้ำอันน้อยนิดที่ ไม่พอจะดับไฟใด ๆ ได้ โดยเฉพาะไฟราคะขณะนี้ คำสอนที่วิเศษนั้นไม่สามารถใช้เป็นเครื่องเตือนสติ หยดยังความคิดถึงโหยหาได้เลยแม้แต่น้อย

ความรักเข้าครอบงำจิตของพระหนุ่มทั้งวัน ทั้งคืน รุ่งเช้าหลังจากบิณฑบาตแล้วก็มานั่งเตรียม รับประทานอาหารจากญาติโยมที่ชวนชวายเป็น หอบหิ้ว อาหารมาถวายพระเช่นทุกวัน

เช้าวันนี้เธอคนสวยที่พระหนุ่มคะนึ่งหา หลงใหลอยู่นั้น ได้พูดกับเพื่อน ๆ ว่าปวดท้องถ่าย แทบจะทนไม่ไหว จึงขอตัวเดินหลบเข้าไปในป่า ช้างวัด ไม่นานก็กลับมาที่ศาลาเพื่อเก็บส้มภาระ ที่ใส่อาหารก่อนกลับบ้านไป

หลังจากญาติโยมได้กลับบ้านหมดแล้ว พระหนุ่มฉันอาหารเรียบร้อย ไบหน้าสาวคนสวยยัง ลอยวนเวียนรบกวน พระหนุ่มหาอุบายแก้ไขจิตที่ถูก

กามรุมเร้า ก้าวเดินไปยังป่าที่เธอเข้าไปทำธุระเมื่อ เข้า.. ที่ตรงนั้นกองปฏิภูลของคณสวยยังคงอยู่ พระ หนุ่มมองจ้องเกิดอสุภสัญญา จิตวิญญาณที่กำหนด หลงด้วยอวิชาหุ่มหอมมาแต่ก่อนนั้นก็หน่ายคลาย ใจอ่อน ร่างที่มีผิวพรรณอันสวยงามนั้น ห่อหุ้ม ด้วยของโสโครกเน่าเหม็นไว้ทั้งคืน ภาวะจิตเกิด ความจางคลาย กามราคะที่รัดตรึงใจหดหาย ลึ้น ความกั๊กษาแบบปฤชณจบลึ้นลงที่ตรงนั้นเอง

การสอนให้เพ่งลูกแก้วเหนือสะดือสองนิ้ว เพื่อเปิดทางไปสู่ประตูของวิมานในเมืองสวรรค์ หรือแนวการสอนให้หลับตาตั้งจิตจดจ่ออยู่กับ ลมหายใจเข้าออกเพื่อไปสู่นิพพาน และการสอน ให้รู้จักล้มมาทิวฐิติ พิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ศึกษาแบบลิมตาเจอผัสสะเห็น ๆ ไม่ต้องมุดรูหลบ หนีโลก แต่ปฏิบัติถูกต้องตรงสู่โลกโลกุตระ

วิธีไหนล่ะ..ที่ถูกต้องตรงทางเพื่อขัดเกลากิเลส ที่ฝังแน่นในจิตวิญญาณ ในชีวิตที่ยังเป็น ๆ นี้ ทุกคนมีสิทธิ์เลือก.. ๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

พ.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

(ตอนที่ ๒๗)

๐๓ ในคน ‘หลอดเลือดฝอย’ มีความยาวแต่ละเส้นประมาณ ๑ มิลลิเมตรเท่านั้น เนื่องจาก ‘หลอดเลือดฝอย’ จะอยู่ในลักษณะเป็น ‘ร่างแห’ เมื่อรวมกันทั้งหมดจะมีความยาวมากกว่า ๒๕,๐๐๐ ไมล์ และอาจถึง ๖๐,๐๐๐ ไมล์ ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม บางชนิด

ผนังของหลอดเลือดโดยทั่วไป มีโครงสร้าง ๓ ชั้น ได้แก่

๐๓ ชั้นนอกสุด (*external coat ; tunica externa ; tunica adventitia*)

ประกอบด้วย ชั้นของเนื้อเยื่อเส้นใย เป็นส่วนใหญ่ ถัดเข้าไปเป็นชั้นของเส้นใยยืดหยุ่น ‘หลอดเลือดอาร์เทอร์รี่’ บางส่วน มีกล้ามเนื้อเรียบเรียงตัวตามยาวบ้างเล็กน้อย

๐๓ ชั้นกลาง (*middle coat หรือ tunica media*)

‘หลอดเลือดขนาดกลาง’

ประกอบด้วย กล้ามเนื้อเรียบและเส้นใยยืดหยุ่น ‘หลอดเลือดขนาดเล็ก’

ประกอบด้วย กล้ามเนื้อเรียบเป็นส่วนใหญ่ และมีแถบบาง ๆ ของเส้นใยยืดหยุ่น (*external elastic membrane*) เป็นตัวแยกจาก ‘ชั้นนอกสุด’

‘หลอดเลือดขนาดใหญ่มาก’

ชั้นของ ‘กล้ามเนื้อเรียบ’ จะถูกล้อมรอบด้วย เนื้อเยื่ออาร์โอลาร์ โดยมีชั้นของเส้นใยคอลลาเจน

เป็นตัวยึดติดกับ ‘ชั้นนอกสุด’ และ ‘ชั้นในสุด’ ของผนังหลอดเลือด และชั้นนี้ของ ‘หลอดเลือดขนาดใหญ่’ ประกอบด้วยเส้นใยยืดหยุ่น เป็นปริมาณมาก

๐๓ ชั้นในสุด (*internal coat หรือ tunica intima*)

ประกอบด้วย เยื่อบุเอนโดทีเลียม เรียงตัวอยู่บนเยื่อเบสเมมเบร (basement membrane)

ผนังชั้นนี้ของ ‘หลอดเลือดอาร์เทอร์รี่’ จะมีส่วนของเส้นใยยืดหยุ่น (*internal elastic membrane*) เป็นชั้นหนาติดอยู่ด้วย

ชั้นนี้ของ ‘หลอดเลือดฝอย’ มีเพียงเอนโดทีเลียม เซลล์ เรียงกันเป็นท่ออยู่บน ‘เยื่อเบสเมมเบร’ เท่านั้น

๓. โดยทั่วไป ‘ผนังของหลอดเลือดอาร์เทอร์รี่’ มีความหนากว่า ‘ผนังหลอดเลือดเวน’ และ ‘ผนังชั้นกลาง’ มีกล้ามเนื้อเรียบและเส้นใยยืดหยุ่นมากกว่า

ทำให้‘หลอดเลือดอาร์เทอร์’มีความต้านทานต่อแรงดันเลือด และมีความยืดหยุ่นมากกว่า ถึงสามารถรักษาความดันเลือดไม่ให้ตกมาก

๒. เมื่อไม่มีแรงดันเลือดในอาร์เทอร์ เส้นใยยืดหยุ่น ที่เป็นองค์ประกอบมากกว่า ทำให้ลูเมนของอาร์เทอร์ ลดขนาดลงกว่า‘หลอดเลือดเวน’แต่ไม่แฟบแบน(collapse) ในขณะที่‘หลอดเลือดเวน’ยังมีขนาดใหญ่ แต่แฟบแบน

๓. ‘เซลล์เอนโดทีเลียม’ที่อยู่ชั้นในสุดของ‘อาร์เทอร์’ไม่มีคุณสมบัติในการหดตัว ดังนั้นเมื่อ‘หลอดเลือด’มีการหดตัว ‘เซลล์เอนโดทีเลียม’จึงงอขึ้นเป็นสัน(fold)

เมื่อตัดตามขวางสำหรับการเตรียมตัวอย่างเพื่อศึกษา จะปรากฏชั้นนี้ชัดเจน ในขณะที่‘หลอดเลือดเวน’ไม่มีคุณสมบัตินี้

ลักษณะทั่วไป

ของหลอดเลือดแต่ละชนิด มีดังนี้

๑. หลอดเลือดอาร์เทอร์

เป็น‘หลอดเลือด’ที่นำเลือดออกจาก‘หัวใจ’

– ถ้ามีขนาดใหญ่ จะมีความยืดหยุ่น เพราะผนังประกอบด้วยเส้นใยยืดหยุ่นในปริมาณมาก เช่น หลอดเลือดเอออร์ตา (aorta)

– ถ้าเป็นขนาดกลาง จะประกอบด้วยกล้ามเนื้อเรียบ เป็นส่วนใหญ่

– ถ้าเป็นขนาดเล็กลงมาก ผนังส่วนใหญ่จะประกอบด้วยกล้ามเนื้อเรียบเป็นหลัก เช่น หลอดเลือดอาร์เทอร์โกล(arteriole) เป็นต้น

‘หลอดเลือด’ที่มีขนาดเล็กและติดต่อกับหลอดเลือดฝอย เรียกว่า หลอดเลือดอาร์เทอร์โกลที่ประกอบด้วย ชั้นกล้ามเนื้อเรียบและชั้นของเซลล์เอนโดทีเลียม เท่านั้น

สำหรับ หลอดเลือดเมทาอาร์เทอร์โกล (metarterioles) เป็นหลอดเลือดขนาดเล็กชนิดพิเศษที่นำเลือดเข้าสู่‘หลอดเลือดเวน’โดยตรง โดยไม่ผ่าน‘หลอดเลือดฝอย’ โครงสร้างของ‘หลอดเลือด’ชนิดนี้ คล้ายกับ‘อาร์เทอร์โกล’คือ

มีเซลล์ของกล้ามเนื้อเรียบกระจายอยู่ทั่วไปในผนัง

๒. หลอดเลือดเวน

‘หลอดเลือด’ชนิดนี้ จัดตัวอยู่ในร่างกายคล้ายกับอาร์เทอร์ และมักพบอยู่เป็นคู่ขนานกับ‘หลอดเลือดอาร์เทอร์’ แต่‘หลอดเลือดเวน’มีขนาดใหญ่กว่า ผนังบางกว่า และมีกล้ามเนื้อเป็นองค์ประกอบน้อยกว่า นอกจากนี้ ภายใน‘หลอดเลือดเวน’ ยังมีลิ้น(valve) กันเป็นระยะตลอดความยาว เพื่อควบคุมเลือดให้ไหลไปในทิศทางสู่หัวใจทางเดียว ไม่ย้อนกลับเข้า‘หลอดเลือดฝอย’

‘หลอดเลือดเวน’ ประกอบด้วย

หลอดเลือดเวนูล(venule) ที่เป็น‘หลอดเลือดฝอย’ ซึ่งรับเลือดจาก‘หลอดเลือดฝอย’

หลอดเลือดเวนูลหลายเส้น รวมกันเป็น‘หลอดเลือดเวนใหญ่’ขึ้น

หลอดเลือดเวนขนาดใหญ่ขึ้นหลายเส้นรวมกันเป็นหลอดเลือดที่มีขนาดใหญ่มาก เรียกว่า เวนา คาวา(vena cava) มี ๒ เส้น ที่นำ‘เลือด’จากด้านคอคอลและแครเนียล กลับสู่‘หัวใจ’ จึงเรียกว่า

คอคอล เวนา คาวา(cuadal vena cava)

แครเนียล เวนา คาวา(cranial vena cava)

๓. หลอดเลือดฝอย

‘หลอดเลือด’ชนิดนี้ มีขนาดเล็กมาก ต้องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ จึงจะมองเห็น

ลักษณะเป็นท่อ ที่ประกอบด้วยเซลล์เอนโดทีเลียมชั้นเดียว วางตัวอยู่บนเยื่อเบสเมนท์

มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางแปรปรวนมาก โดยมีขนาดตั้งแต่ ๓-๔ ไมโครเมตร จนถึง ๓๐-๔๐ ไมโครเมตร (ค่าเฉลี่ยในคนประมาณ ๕ ไมโครเมตร) ซึ่งเป็นขนาดที่ยอมให้‘เซลล์เม็ดเลือดแดง’ผ่านได้แถวเดียว

ขนาดของ‘หลอดเลือดฝอย’นี้ เล็กกว่า‘หลอดเลือดอาร์เทอร์ขนาดกลาง’ ประมาณ ๕๐๐ เท่า

‘เลือด’ ในร่างกาย *ประมาณ ๕ เปอร์เซ็นต์* อยู่ใน ‘หลอดเลือดฝอย’

ในคน ‘หลอดเลือดฝอย’ มีความยาวแต่ละเส้น *ประมาณ ๑ มิลลิเมตร* เท่านั้น เนื่องจาก ‘หลอดเลือดฝอย’ จะอยู่ในลักษณะเป็น ‘ร่างแห’ เมื่อรวมกันทั้งหมดจะมีความยาวมากกว่า *๒๕,๐๐๐ ไมล์* และอาจถึง *๖๐,๐๐๐ ไมล์* ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมบางชนิด

เนื่องจากโครงสร้าง ที่เป็น ‘เซลล์เอนโดทีเลียมชั้นเดียว’ และแต่ละเซลล์ไม่ได้ยึดติดกันแน่นสนิท จึงมีช่องว่างที่เรียกว่า *อินเตอร์เซลล์กูลาร์ แคลฟท์ (intercellular cleft)* ‘หลอดเลือด’ ชนิดนี้ *จึงเป็นบริเวณที่มีการแลกเปลี่ยนสารต่างๆ* ระหว่าง ‘เลือด กับ เนื้อเยื่อ’

นอกจากนี้ ‘เซลล์’ ที่เป็นองค์ประกอบของ ‘หลอดเลือดฝอย’ ยังมี *ถุง* ซึ่งทำหน้าที่ *ส่งสารที่มีโมเลกุลใหญ่ ออกนอกเซลล์ (exocytotic vesicles)* จำนวนมาก และบางครั้ง *ถุงนี้รวมกัน* ทำให้เกิด *ช่องว่างบนเยื่อหุ้มเซลล์ (fused-vesicle chanel)*

หลอดเลือดฝอย *จึงแยกได้ ๒ ชนิด ได้แก่*

๑. หลอดเลือดฝอยต่อเนื่อง (continuous capillary) หลอดเลือดฝอยชนิดนี้ *มีเยื่อหุ้มเอนโดทีเลียลเซลล์* เหมือนเซลล์ทั่วไป

๒. หลอดเลือดฝอยช่องว่าง (fenestrated capillary) หลอดเลือดฝอยชนิดนี้ *มีช่องว่าง* ที่ ‘เยื่อหุ้มเอนโดทีเลียล เซลล์’ *ค่อนข้างมาก* และ *กว้างกว่า* ชนิดแรก *การส่งผ่านสารเข้าออกจะเกิดได้มากและรวดเร็วกว่า* ชนิดแรก ดังนั้น จึงมีความสำคัญมากในกระบวนการแลกเปลี่ยนสารระหว่าง *เลือดและเซลล์ของร่างกาย* หลอดเลือดฝอยชนิดนี้ พบที่ *ไต ต่อมไร้ท่อ และลำไส้เล็ก*

นอกจากนี้ ‘หลอดเลือดฝอยช่องว่าง’ *อาจแยกเป็นอีกชนิดหนึ่ง* คือ *หลอดเลือดฝอยไม่ต่อเนื่อง (discontinuous capillaries)*

- มี *ลิแวนและช่องว่าง* ระหว่าง ‘เอนโดทีเลียม’

ที่กว้างกว่า หลอดเลือดฝอยชนิดอื่น และมีรูปร่าง *ไม่เป็นระเบียบ*

- มีการส่งผ่านสารได้ดีกว่า หลอดเลือดฝอยชนิดอื่น

- มักอยู่รวมกันเป็นร่างแหที่มีขนาดใหญ่ เรียกว่า *ไซนูซอยด์ (sinusoid)* หรือ *วาสคูลาร์ ไชนัส (vascular sinuses)* พบที่ *ตับ ม้าม ต่อม น้ำเหลือง และ ไชกระดูก*

สำหรับ ‘ไซนูซอยด์’ ของ ‘ตับ’ ยังประกอบด้วย *เซลล์ที่ทำหน้าที่ในการกลืนกินได้ดี* เรียกว่า *สเตลเลท เรติคิวโลเอนโดทีเลียล เซลล์ (stellate reticuloendothelial cells)* หรือ *คูปเฟอร์ เซลล์ (Kupffer cells)* ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบเรติคิวโลเอนโดทีเลียม

๓ ต่อฉบับหน้า

๑- มูลกกรรมฐาน ๕

ผู้ปฏิบัติ “มูลกกรรมฐาน ๕” ได้แก่ **ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง** นี่จะเป็นตัวอย่างที่ง่ายและชัดเจนมาก กล่าวคือ **ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง** ส่วนที่ “นิโรธ” คือ “สังขาร” ของ **ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง** ถ้าส่วนใดที่ “ดับ” ไปจากความเป็น “ตัวเรา” แล้ว ส่วนนั้นเราก็ **พ้นทุกข์** กับมันแล้ว แต่หากใจเรา “หวง” หรือ **ใจเรายึดว่า “ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง”** นั้น ยังเป็น “ตัวตนของเรา” ยังเป็น “ของเรา” อยู่ ทั้งๆ ที่ส่วนที่เป็น **ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง** ส่วนนั้นจะตัดออกไปจริงๆ มันก็ไม่รู้สึก “เจ็บ” เพราะส่วนนั้นมันไม่ใช่ “กาย” ของเราแล้วจริงๆ ทว่าเรากลับรู้สึก “เจ็บใจ” ไม่ชอบใจ ก็ยังเป็นได้เพราะ “อวิชชา” ของเราแท้ๆ “ผม,ขน,เส้น,ฟัน,หนัง” นี้จึงเป็น “มูลกกรรมฐาน ๕” ที่เราจะใช้ศึกษาเรียนรู้ความเป็น “กาย” ความเป็น “จิต” และศึกษาความเป็น “นิโรธ” ได้อย่างน่าศึกษาเป็นที่สุด

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ๑-

การจัดพิมพ์หนังสือแผ่นพับคงไม่ได้ผลแล้ว
ต้องมีการนำเสนอที่สมเหตุสมผลและเข้าไปในจิตวิญญาณ
เช่น การลดภาษีให้การทำหนังทำละคร
ที่แสดงให้เห็นพิษภัยที่ร้ายแรงของยาเสพติด

ผู้เขียนได้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะเขียนหรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองมาได้ระยะหนึ่งประกอบกับได้ไปสอนหนังสือเกี่ยวกับวิชาว่าด้วย “หนี้” ในมหาวิทยาลัยด้วยทำให้บทความที่ผ่านๆ มาส่วนใหญ่เป็นเรื่องในทางแพ่งซึ่งเป็นเรื่องการใช้ชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไป แต่ในอีกด้านหนึ่งคือความผิดในทางอาญา โดยเฉพาะ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่นับว่าก่อปัญหาให้กับประเทศชาติมาก บุคลากรและงบประมาณทางด้านการยุติธรรมที่เราจัดสรรลงไปนั้น ส่วนใหญ่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และยาเสพติดที่มีมากจนใครๆ ก็หาซื้อกันได้โดยสะดวกนั้น ภาษาชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปเรียกมันว่า “ยาบ้า” จนอดไม่ไหวที่จะนำมากล่าวถึงผู้เขียนทำงานอยู่ที่ศาลอุทธรณ์ คดีที่นี้เกินครึ่งเป็นคดียาเสพติด และในคดียาเสพติดนั้นเกือบทั้งหมดเป็นคดียาบ้า เหตุที่มีมากเพราะไม่ว่าคดีเกิดที่ใดในราชอาณาจักร เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมแล้ว ก็จะนำตัวส่งพนักงานอัยการ

ที่จังหวัดที่เกิดเหตุนั้นๆ เพื่อป้องกันศาลจังหวัด เพราะมีอัตราโทษสูงเว้นแต่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็กหรือเยาวชนคืออายุไม่เกิน ๑๘ ปี จึงฟ้องที่ศาลเยาวชนและครอบครัว แต่เมื่อศาลจังหวัดหรือศาลเยาวชนตัดสินแล้ว คู่ความไม่พอใจเลยหรือพนักงานอัยการที่ไม่พึงพอใจต่อผลของคำพิพากษา ถ้าจะอุทธรณ์คำพิพากษานั้น ต้องอุทธรณ์มายังศาลอุทธรณ์ที่ผู้เขียนทำงานอยู่แต่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น และคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ถือว่าเป็นที่สุด ฎีกาในข้อเท็จจริงไม่ได้แล้ว

ผู้เขียนเป็นผู้พิพากษามา ๒๖ ปี พิพากษาคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้ามาจำนวนมาก และต้องยอมรับความจริงว่าทำคดีประเภทนี้มันกระทบกระเทือนจิตใจและสลดหดหู่ใจมาก เมื่อมาอยู่ศาลอุทธรณ์ได้รับการจัดให้อยู่คณะคดีผู้บริโศก นับว่าโชคดีมากที่เกือบ ๒ ปีแล้วไม่ได้ทำคดียาเสพติด นานๆ จะเข้าไปเกี่ยวข้องบ้างกับสำนวนที่ต้องประชุมใหญ่หรือมีการถกเถียงกัน

จนต้องโอนสำนวน

ยาบำนั้นเดิมเรียกว่า “ยาม้า” หรือ “ยาขยัน” เป็นที่นิยมกันในพวกผู้ใช้แรงงานโดยเฉพาะพวกขับรถบรรทุกหรือนักศึกษาที่จะดูหนังสือเตรียมสอบ เพราะมีสาร “เมทแอมเฟตามีน” ทำให้ไม่ง่วงนอนเดิมนั้นทางกระทรวงสาธารณสุขถือว่าเป็นเพียงวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท จึงประกาศให้เป็นยาเสพติดประเภท ๒ ซึ่งมีโทษมากกว่าประเภท ๑ ยาเสพติดประเภท ๑ เช่น เฮโรอีน ผงขาว โคเคน เป็นต้น ถือว่ามีฤทธิ์รุนแรงจึงมีอัตราโทษสูง ส่วนยาเสพติดประเภท ๒, ๓, ๔ และ ๕ โทษจะลดหลั่นลงมา ประเภท ๒, ๓ และ ๔ เป็นพวกยากล่อมประสาทชนิดต่างๆ ประเภท ๕ เช่น กัญชา พิษกระท่อม เป็นต้น

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๙ กระทรวงสาธารณสุขเห็นว่าผู้ใช้แรงงานบางส่วนเสพยาบ้ามากจนถึงกับแสดงอาการคุ้มคลั่ง ก่อความเดือดร้อนรำคาญ บางคนขับรถยนต์บรรทุกไม่ได้หลับได้นอนก่อให้เกิดอุบัติเหตุจนเกิดความเสียหายต่อชีวิตทรัพย์สินทั้งของตนเองและผู้อื่นจำนวนมาก นับวันจะเกิดถี่ขึ้น และรุนแรงขึ้น จึงได้ออกประกาศเปลี่ยนประเภทของ “เมทแอมเฟตามีน” ให้เป็นยาเสพติดประเภท ๑ มีโทษสูงขึ้น และประกาศให้เรียก “ยาม้า” ว่า “ยาบ้า” จุดประสงค์การเปลี่ยนเพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของยาเสพติดประเภทนี้ แต่กลับมีผลตรงกันข้ามเพราะเมื่ออัตราโทษตามกฎหมายสูง ราคาที่นำมาจำหน่ายก็ต้องสูงตามไปด้วย เมื่อขบวนการผลิตทำได้ง่ายลงทุนต่ำขายได้ในราคาสูง จึงมีผู้ผลิตและจำหน่ายกันมากขึ้นเพื่อหากำไร มีการเปลี่ยนแปลงส่วนผสมให้ออกฤทธิ์ง่ายขึ้น มีฤทธิ์ที่รุนแรงขึ้น จนเกินความสามารถการปราบปรามของทางราชการ จนมีการตั้งรางวัลการจับกุมจึงก่อให้เกิดการขั้วหรือส่งเสริมให้มีการผลิตและล่อซื้อเพื่อเอารางวัล ผู้ที่อยู่นอกวงการก็ถูกชักนำเข้าวงการเพราะความโลภ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผู้ที่โง่เขลาเบาปัญญา ก็จะถูกชักชวนให้เสพ เมื่อเสพติดแล้วก็ตกอยู่ใน

เครือข่ายที่ต้องขยายฐานลูกค้าเพื่อหาเงินมาซื้อเสพหรือได้รับส่วนแบ่งให้เสพ การผลิตและการจำหน่ายก็ทำกันเป็นอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ เมื่อมีกำไรมากก็ตั้งกองกำลังติดอาวุธไว้ป้องกันธุรกิจของตนเอง เมื่อทำในราชอาณาจักรไม่สะดวกก็ไปทำนอกราชอาณาจักร เงินที่ได้มาก็พยายามที่จะหาที่ไปทิ้งมา จนรัฐต้องออกกฎหมายฟอกเงินมาควบคุม และออกกฎหมายยึดทรัพย์สินของผู้ผลิตและผู้ขาย เพื่อนำเข้ากองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด จึงเป็นแหล่งหาผลประโยชน์ของเจ้าหน้าที่รัฐบางคนบางหน่วยงาน รัฐบาลทุกสมัยพยายามที่จะแยกผู้เสพออกจากผู้ค้าและผู้ผลิตแต่ทำได้ยากมาก เพราะผู้เสพส่วนมากก็เป็นผู้ค้า รายย่อยไปด้วย ส่วนผู้ผลิตส่วนใหญ่จะไปผลิตนอกราชอาณาจักร และเกิดขบวนการขนยาเสพติด มีผู้รับจ้างเคลื่อนย้าย รับจ้างคุ้มกัน ให้ที่พักอาศัย ซุกซ่อนยา ตลอดจนมีการประกอบธุรกิจที่มีผลประโยชน์การกำไรเกินจริงเพื่อไว้รองรับเงินที่ได้มาจากการจำหน่ายยาเสพติด

เดิมกฎหมายที่มีโทษทางอาญาและกำหนดโทษถึงจำคุกหรือประหารชีวิตนั้นนับว่าเป็นโทษที่มีสภาพบังคับที่รุนแรงมาก ศาลจะลงโทษจำคุกนั้นต้องจำกัดเคร่งครัดมาก บุคคลนั้นต้องเป็นบุคคลที่ถ้าปล่อยไว้จะก่อภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น เป็นภัยอันตรายต่อสังคม ทั้งมิใช่ศาลจะพิจารณาแต่พฤติกรรมในอดีตของผู้ที่กระทำผิดเท่านั้น หากแต่ควรคำนึงถึงผลในอนาคตด้วย ทั้งบริบทหรือสภาพแวดล้อมของสังคม ตลอดจนสถาบันหรือหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายประกอบด้วย นโยบายรวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายโดยปราศจากการคำนึงถึงผลกระทบหรือผลข้างเคียงที่อาจเกิดตามมาโดยมิได้คาดหมาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านสังคม เศรษฐกิจ และจะลุกลามบานปลายไปถึงปัญหาการค้ำมนุษย์ ปัญหาสิทธิมนุษยชน และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทั้งในและนอกระบบ รวมทั้งปัญหาภายในของกระบวนการยุติธรรมเอง เช่น กำลังเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ เรือรบไม่เพียงพอ การ

พิจารณาคดีอื่นๆ พลอยล้ำซ้ำตามไปด้วย

การแพร่ระบาดของยาบ้าจำนวนมากภายในระยะเวลาไม่กี่ปีมานี้ ทำให้มีคนจำนวนมากเข้ามาเกี่ยวข้องกับยาบ้าในทางใดทางหนึ่งโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมีการจับกุมดำเนินคดีไม่ว่ารายใหญ่หรือรายย่อยตามชุมชน หมู่บ้าน หรือผู้ที่ทรงอิทธิพลที่สามารถนำยาบ้าเข้ามาในราชอาณาจักรได้ คนพวกนี้จะถูกเหมารวมว่าเป็นผู้ทำลายชาติบ้านเมือง ทำให้บุคคลกลุ่มนี้อยากที่จะกลับมาดำรงชีวิตตามปกติในชุมชนเดิม การจับกุมรายย่อยได้ก็จะพาไปซักถามเพื่อสาวไปถึงรายใหญ่ รวมทั้งการแก้กฎหมายให้ผู้ที่ให้การเป็นประโยชน์ในการปราบปรามยาเสพติดจะได้รับประโยชน์ในการลดโทษที่จะได้รับ ก่อให้เกิดการชดเชยจริงบ้างเท็จบ้าง การให้ข้อมูลถูกบ้างผิดบ้าง เมื่อไปจับกุมคนใหม่ ญาติพี่น้องของคนใหม่ก็จะเกิดความไม่พอใจคนที่ถูกจับก่อนบางครั้งวิวาทกันเป็นกวนๆ ก็เคยมีเราก็จะมีปัญหาใหม่คือปัญหาที่เกิดจากการปราบปรามยาเสพติดเมทแอมเฟตามีน คือ กลุ่มหนึ่งของสารประกอบทางเคมี ซึ่งรวมทั้งยาที่ใช้ทางการแพทย์เพื่อหย่อนใจหรือสันทนาการ ใช้ในการรักษาโรคสมาธิสั้น ภาวะง่วงเกิน และโรคอ้วน ต่อมา มีสารอื่นอีกหลายตัวที่ได้รับการรวมกลุ่มเข้ากับแอมเฟตามีนเพื่อประกอบเป็นยาที่รู้จักกันในนามว่า สารกระตุ้นประเภทแอมเฟตามีน เพียงแต่เมทแอมเฟตามีนนั้นหาได้ง่ายกว่ายาประเภทอื่นในท้องตลาดแม้เข้าไปในอินเทอร์เน็ตก็เห็นสูตรในการผลิตมากมาย แม้แต่ยาแก้ไอบางชนิดก็ผสมด้วยเมทแอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีนเป็นยาอันตรายมากที่สุดชนิดหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงความเสียหายที่เกิดต่อสมองและพฤติกรรม ในช่วงระยะเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมาข้อมูลของทุกฝ่ายทำให้เราทราบว่าผลที่กระทบต่อเซลล์ในสมองมีมาก มีหลักฐานจำนวนมากที่แสดงให้เห็นว่าแอมเฟตามีนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการหลั่งสารโดปามีนจากเซลล์สมอง สารดังกล่าวจะทำให้อารมณ์ดี ทำให้การตื่นตัวและความระมัดระวังเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ทำให้ความเหนื่อยและความง่วงลดลง เคยให้ทหารนำ

ไปใช้ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่ในขณะเดียวกัน หากได้รับในปริมาณมากหลายครั้ง จะสนับสนุนให้มีการสร้างอนุมูลอิสระที่ทำลายเซลล์สมองจึงมีผลต่อพฤติกรรมของผู้เสพในด้านอารมณ์ การนอน ความดันโลหิต การเต้นของหัวใจและการเคลื่อนไหวของร่างกาย การเรียนรู้และการจดจำ ส่งผลต่อการกระจัดกระจายทางความคิด เมื่อถึงจุดหนึ่งจะควบคุมตนเองไม่ได้ เกิดอาการคลุ้มคลั่ง หูแว่ว ประสาทหลอน

การเพิ่มโทษที่ผ่านมาไม่ได้ช่วยลดการแพร่ระบาดของยาบ้าที่มีส่วนผลของเมทแอมเฟตามีนแต่อย่างใด แต่กลับทำให้ยาบ้ามีราคาสูงขึ้นเชิญชวนให้ใครต่อใครเข้ามาหาประโยชน์จากยาตัวนี้ ทำให้การแพร่ระบาดกลับหนักขึ้น การลงโทษทางอาญาที่รุนแรงต่อการใช้และการครอบครองยาบ้า ควรมีการทบทวนกฎหมายและนโยบายของประเทศในเรื่องนี้กันใหม่มีฉะนั้นแล้วเราจะสูญเสียงบประมาณและสรรพกำลังจำนวนมากในการปราบปราม ควรจะเน้นการป้องกัน ทำให้คนเห็นพิษภัยของยาบ้า การจัดพิมพ์หนังสือแผ่นพับแบบที่ผ่านมาคงไม่ได้ผลแล้ว ต้องมีการนำเสนอที่สมเหตุสมผล และเข้าไปในจิตวิญญาณของคนได้มากกว่านี้ เช่นการลดภาษีให้การทำหนังท่าละครที่แสดงให้เห็นพิษภัยที่ร้ายแรงของยาเสพติดชนิดนี้ หรือหาอาสาสมัครที่ได้รับผลกระทบจากการใช้ยาบ้าเองมาเป็นวิทยากรการนำเสนอก็มีใช้เพียงการบรรยายเท่านั้น แม้การจัดทำหนังท่าละครหรือศิลปะการแสดงแขนงต่างๆ ตลอดจนการแพร่ภาพแพร่เสียงที่ทำให้ผู้คนสนใจ เพื่อกระชากจิตวิญญาณให้ผู้คนรอบข้างได้หันมาสดับตรับฟัง ถึงพิษภัยมันโดยไม่ต้องใช้การปราบปราม แต่นำการป้องกัน โดยหันมาให้ความรู้ความเข้าใจ โน้มน้าวอารมณ์ ความรู้สึก สร้างความห่วงใยเพื่อก่อให้เกิดจิตใต้สำนึกที่รับผิดชอบต่อคนรอบข้างที่จะไม่ไปเกี่ยวข้อง และเพื่อให้คนหันมาป้องกันแทนการปราบปรามน่าจะดีกว่า

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ม.สี่สิบสี่...กระบี่ไท-กระบี่ธรรม

หากจักเกิดชาติไว้	ยืนยง
“ศาสนิก” คือเอกองค์	ก่อเกิด
ดวงจิตแจ่มธำรง	มาดมั่น
ซัดมุ้งหมายโอบเอื้อ	เสกสร้างสังคม

ระดมพองเผ่าผู้	รังสรรค์
สละร่วมรักษัสถาบัน	ชาติยิ่ง
ปัญญาแจ่มเจดอัศ-	จรรยยิ่ง
วาง “โลก” แล “อิตตา” ทั้ง	หลากล้วนมายา

ขันอาสาออบกู่	วิกฤต
ตรงชื่อสัตย์สุจริต	ซัดแจ้ง
อาจหาญถล่มอิทธิฤทธิ์	เด่นเก่า
กระทั่งแผ่ซัดแย้ง	เล่ห์ร้ายนานา

ประดานักต่อต้าน	กวนเมือง
โดดเด่นระคายเคือง	เลื่องรู้
หาเหตุขวแปลกลเปลือง	ชีวิต
เพียงเพื่อสนอง “นาย” ผู้	หลบลิ้อาชญา

“อาสา” ฟิงเพียบพร้อม	เสียดสะ
โอกาสสำแดงสัจจะ	แจ่มแจ้ง
เป็นชาวพุทธธัมมะ	อริยมรรค
ประพฤตีสวนทางแย้ง	คำสิ้น...อภัยศ!!!

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินขวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านพิริณขวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลง ผัง ผัน ชาว หิน ฟ้า

ผังผัน ณ ดวงจันทร์ชาวหินฟ้า
คือผันว่าฟ้างามอร่ามใส
ผันว่าดินดีอุดมผสมไพร
และผันว่าน้ำใสยังไหลริน
ทั้งผันว่าน้ำใจในมนุษย์
เปรียบประดุจน้ำสะอาด ณ หาดหิน
ผันว่าคนธรรมดาไร้ราคะ
ทุกสิ่งสิ้นที่ผันเห็นจักเป็นจริง.

ดาวน์โหลดเพลง

“ผังผันชาวหินฟ้า” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com

เพลง “ผังผันชาวหินฟ้า” นี้เป็นบทกวีของ“ท่านจันทร์” (สมณะ เพาะพุทธ จันทเสฏฐ์) ที่อาตมาพบความผันของท่านเข้า ก็รู้สึกว่ามันเป็นความผันอันยิ่งใหญ่จริงๆ “ผันว่าคนธรรมดาไร้ราคะ” ปานนี้มันสุดยอดแล้ว ถ้าสังคมใดที่มีคน “ธรรมดาไร้ราคะ” ซึ่งชัด ๆ ก็คือ มีคนที่ทั้งเป็นสุขสบายสดชื่นรื่นรมย์ ทั้งไม่มี “ราคะ” ก็คือไม่มีมัวหมองด้วยความไม่ดีไม่งามทั้งหลาย แม้ที่สุดไม่มีมัวหมองด้วยกิเลสทั้งหลาย สังคมนั้นก็สุดแสนวิเศษเลย แถมขึ้นต้นบทด้วยบรรยากาศธรรมชาติด้านแสนหวานอีกด้วย ฟ้างาม-ดินดี-น้ำใส-น้ำใจในมนุษย์สุดสะอาด สังคมมนุษย์หรือกลุ่มคนที่เป็นอยู่อย่างธรรมดาไร้ราคะเช่นนี้ มันยอดเยี่ยมจริงๆ จะมีสังคมเช่นนี้กันไหมเอ่ย? ซึ่งพวกเราชาวหินฟ้า (ชาวอโศก) ก็ได้พยายามพากเพียรที่จะให้เป็นจริงกันให้ได้อยู่นะ จะเป็นจริงได้แค่ไหน? ก็ช่วยกันตรวจสอบดูความจริงนั้นกันดูเถิด อาตมาเห็นว่าน่าจะมาเป็นเพลงร้องเตือนสติปลูกสำนึกพวกเราชาวอโศกหรือชาวหินฟ้าก็น่าจะดี จึงลงมือทำ และเสร็จเมื่อ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๓๔ แล้วให้ ปฏิพล เหมวรานันท์ แยกเสียงประสานและบรรเลงอัดเสียงเวอร์ชันแรก วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้อง ในอัลบั้ม “ฟากฟ้าผังผัน” ออกวางตลาด ธันวาคม ๒๕๓๔ “ท่านจันทร์” ใช้นามปากกาว่า “ดินน้ำลมไฟ นาวาบุญนิยม”

“สมณะโพธิรักษ์”

๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙

